

מספר 2133

המחיר: 13.00 ל"י (כולל מע.מ.)

שנת 42

19.7.78 י"ד תמוז תשל"ח

השולחם הזה

וינה - זלצבורג - לונדון

סאדאת יוקם -

בגין מחבל

תשקיף

מוסים לאלץ את

וייצמן להתפטר

ההתקפות האישיות שלחות-הרסן על שריהביטחון, עזר וייצמן, מצד חברי מפלגתו וכמה משרי הממשלה, מיועדות ככל הנראה לאלץ את עזר וייצמן להסיק את המסקנות ולהתפטר מהממשלה. ספק אם מנחם בגין עצמו מעוניין בכך, שכן התפטרותו של הממשלה כמותה כהתפטרות הממשלה כולה והיא מחייבת הצגה של ממשלה חדשה בפני הנושא והצבעת אמון בכנסת. במקרה כזה עלול להיווצר מערך חדש של כוחות, העלול להעמיד בספק את המשך קיום הקואליציה הנוכחית. למרות זאת פרעלים כמה משרי הממשלה נגד וייצמן מתוך הנחה שהם ממלאים בכך את רצונו של בגין.

במיוחד פעיל בתחום זה שריהביטחון, אריק שרון, שהפך את הברית שהיתה לו עם וייצמן עד לפני מספר שבועות, הפך שוב למתנגדו העיקרי. נראה ששרון מקווה שאם יפתק וייצמן מהממשלה יזכה הוא בתפקיד שריהביטחון על הפגנת נאמנותו בבגין.

לוייצמן אומנם מובטחת תמיכת החטיבה הליברלית בליכוד, שאנשיה נוטים ללכת עם וייצמן במקרה שיפוש מהממשלה. אולם מקורביו של וייצמן מעריכים כי כל הסתמכותו על הבטחות אלה היא חסרת בסיס והליברלים ירתעו כאשר תגיע שעת המבחן, לפיכך הם שוללים כל אפשרות של התפטרות וייצמן מרצונו לפחות במצב הנוכחי.

השובט לזין מועמד

לתפקיד

היועץ המישפטי

אל שורת השמות שהועלו לאחרונה כמועמדים לרשת את מקומו של היועץ המישפטי לממשלה, הפרופסור אהרון ברק, נוסף השבוע שם חדש: שמו של שופט בית-הדין המישפטי המחוזי בתל-אביב דב לוויין. לוויין היה בשעתו שותפו של שריהביטחון שמואל תמיר במישרד פרקליטות לפני שהפך לשופט. בניגוד למועמדים האחרים לתפקיד, הן מקרב צמרת מישרד המישפטי והן מחוצה לו, יש לוויין רקע רוויזיוניסטי ועבר באצ"ד העשויים להפוך אותו למקובל גם על ראשיהממשלה מנחם בגין, שהמינוי לתפקיד היועץ המישפטי זקוק להסכמתו.

בינתיים מסתבר שאם יוחלט לבסוף לבחור לתפקיד היועץ המישפטי אישיות שלא מקרב עובדי מישרד המישפטיים, עלול הדבר לגרום לתסיסה בין העובדים הבכירים ולהוליד כמה פרישות בצמרת המישרד.

תמיר יצטרף לליכוד?

שמועות עקשניות טוענות כי מנתהלים מגעים בין קבוצה של אנשי ד"ש, בראשותו של שריהביטחון שמואל תמיר, לבין ראשי הממשלה מנחם בגין, בתיווכם של כמה אנשי ביניים, שביניהם נמצא מזכיר הממשלה אריה נאור, לבידור הדרבים להצטרפות כמה מח"כ"י ד"ש לליכוד כהטיבה עצמאית.

בשבועות האחרונים נערך מסע רימום אינטנסיבי לשרי המישפטיים בכל אופעי-התיקשות. מבלי שיעבור כימעט יום שבו לא יופיע תמיר במסיגרת זו או אחרת. יש הוראים מסע זה כהכשרת הקרקע להצטרפותו של תמיר לליכוד.

קצין מישטרה

חשוד בהדלפה

בעקבות הדלפת מיסמכים סודיים של המטה הארצי של המישטרה לעיתונאים, נפתחה חקירה יסודית כדי לאתר את המדליטים בקרב קציני המטה הארצי. בשלב ראשון אותר קצין בכיר במטה הארצי, החשוד בהדלפת העתק השדר הסודי שהועבר ליחידות המישטרה יומיים לפני הפיגוע באוטובוס בכביש החוף. בשדר זה ניתנה הוראה לבטל את מצב הכוננות שהוכרז קודם לכן בעקבות מידע על תוכנית להדירה הכלנית דרך הים. המיסמך פורסם לפני כמה שבועות בדיעות אחרונות. החשד של החוקרים נפל על קצין החבלה הראשי במטה הארצי של המישטרה. החקירה נגדו טרם הסתיימה.

מילחמת שרים

במפלגה הליברלית

הצגת מועמדותו של ראש מינהל הדלק, שימעון גילבוע, כמועמד הליכוד לראשות עיריית חיפה כבר גרמה למילחמת שרים בקרב שרי המפלגה הליברלית. למרות שגילבוע כפרף למשרד שבראשו עומד שר התשתית והאנרגיה יצחק מודעי,

מזכירת בגין

למסע הרצאות

מזכירתו האישית של ראשיהממ"ש, שרה, יונה קלימוביץ, עומדת לצאת למסע הרצאות ברחבי ארצות-הברית מטעם המגבית היהודית המאוחדת. המסע המתוכנן אמור להימשך כי חודשיים, וכמהלכו תספיר מזכירתו של בגין לאורכה וזרועה של ארצות-הברית. היריעה על כך עוררה התמרמרות בין אנשי לישכת ראשיהממשלה, הן טוענים כי מנוחך לשגר לתפקיד מעין זה מזכירה שאינה אישיות ציבורית והחסרה את הידע הדרוש כדי להצליח במסעיהרצאות כזה.

הוא הוצע כמועמד הליכוד לעיריית חיפה דווקא עיריית השר משה ניסים, נאמנו של שריהאוצר שימחה ארליך. מודעי, המשתתף לאגף המערער על מנהיגותו של ארליך במפלגה הליברלית, חושש שאם יבחר גילבוע כראש עיריית חיפה עשוי הדבר להקנות עמדת-כוח שלטונית לקבוצת ארליך-ניסים. בניסיון לטרפד את המינוי טען מודעי שאם יתפטר גילבוע כדי לרוץ בבחירות העירוניות וייבטל, הוא לא יוכל לחזור לתפקידו כראש מינהל הדלק. בירור אצל היועץ המישפטי לממשלה העלה שאין הדברים כך וגילבוע יוכל לשוב ולכהן בתפקידו.

הורים קובלים

על מישרד החינוך

ועד פעולה ארצי של הורי ילדים שלמדו לפני שנה בבגריידידים טרום-חובה ושיאלצו השנה ללמוד שוב בגנים כאלה, תמורת תשלום, הוקם לאחרונה כדי להיאבק בהחלטה שירותית של מישרד החינוך המקפחת אותם למענתם. עד כה היה נהוג לקבל לגנים העירוניים ילדים שמלאו להם חמש שנים עד תום השנה האחרית. השנה שונה הנהוג וכתוצאה מכך יתקבלו לגנים אלה ללא תשלום רק ילדים שנולדו עד לתאריך העברי א' בטבת. השנה אומנם הלים ה-31 בדצמבר וא' בטבת באותו היום, אולם בשנים קודמות היה הפרש של כמה ימים בין שני התאריכים. כתוצאה מכך יאלצו הורים ששלחו את ילדיהם לגן טרום-חובה תמורת תשלום בשנה שעברה לשלוח השנה שוב את ילדיהם לגן במסיגרת

זו, תמורת תשלום של 5,100 ל"י. השינוי בתאריך פוגע בכמה מאות ילדים שהוריהם תובעים להחיל את תיקון התאריך הקובע רק לגבי ילדים שנולדו החל משנת 1974.

חקירה נגד

מפקדים בכירים

מחסום של צה"ל בדרך לאילת עצר בחופשת חג השבועות האחרון רכב של צה"ל ובתוכו קצינים שיצאו לבילוי חופשה עם בני משפחותיהם ונסלו עימם ציוד של צה"ל, כולל גנרטור. בעקבות זאת נפתחה חקירה של מצ"ח בפרשה, שבה נחשדים קצינים בדרגת אלוף-משנה וסגן-אלוף בניצוד ציוד של צה"ל למטרות פרטיות.

שרון: אגרת

הטלוויזיה שולמה

טענתם של אנשי מחלקת-הגבייה של רשות-השידור, שפורסמה לפני שבועיים במדור זה, שעל פיה גילו בחוותי החקלאית של שריהחקלאות אריאל שרון ארבעה מכשירי טלוויזיה שלא שולמה עבורם אגרה, נדחתה בתוקף על-ידי השר. אריק טוען כי בכך החווה נמצא רק מבשירי טלוויזיה אחר, בחדריהאוכל של העובדים, ושעבורו שולמה האגרה כחוק. למרות זאת טוענים ברשות-השידור שמצוי בידם דו"ח על מכשירי-טלוויזיה ללא אגרה שנמצאו ברשות פועלי החווה.

שדר יחליף

את פרקליטת המחוז

עורך-הדיון אהרון שדר, סגן בכיר ראשון לפרקליטת מחוז תל-אביב, יהיה, ככל הנראה, האיש שיחליף את פרקליטת המחוז, ויקטוריה ("ויקי") אוסטרובסקי-כהן, העומדת להתמנות כשופטת מחוזית בת"א. שדר, הוותיק שבפרקליטיהמחוז, היה ראש מחלקת בתי-הדין המישפטי האזוריים. לאחר ששני פרקליטי המחוז הקודמים (יעקוב קדמי וויקטוריה אוסטרובסקי-כהן) "הוצנחו" מבחן וכמעט שגרמו למרד במישרד, עמדו פרקליטיהמחוז הבכירים הפעם עליכך שהאיש אשר ימונה יבוא מתוך המישרד.

איגוד מיקצועי

של דוגמניות

איגוד-מיקצועי חדש עומד להתווסף בעתיד הקרוב לעובדי ישראל: איגוד ארצי של דוגמנים ודוגמניות, שמטרתו היא להגן על זכויותיהם ודתבוע תעריפיהשכר קבועים.

יומני שרת -

בשמונה כרכים

עריכת יומניו האישיים של מי שיהיה ראשיממשלתה השני של ישראל, משה שרת, הסתיימה אחר עבודה מאומצת שנמשכה כמה שנים. היומד נימ שקמעום מהם פורסמו ב"מעריב" לפני שלוש שנים ועודרו תגובות סדי ערות, נמצאים עתה ברפוס ועומדים לצאת לאור בקרוב. הם ישתרעו על פני שמונה כרכים עביכרם, ומחירם יהיה כ-1500 ל"י. למרות הצנזורה החלקית שהטילה הוועדה הציבורית המיוחדת על כמה משימותיו של שרת, יכילו היומנים ככל הנראה חומר-נפץ הנוגע לאישיותם של מנהיגים שונים ממיסגרת העבודה.

TC-186SD

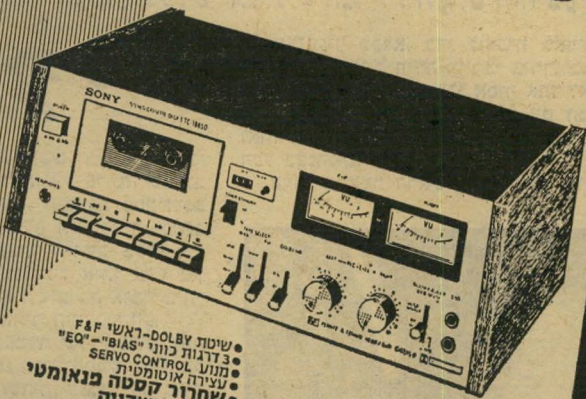
- שיטת DOLBY-RAשי F&F
- 3 דרגות כונוי "BIAS" - "EQ"
- מנוע SERVO-CONTROL
- עוצרה אוטומטית

TC-117

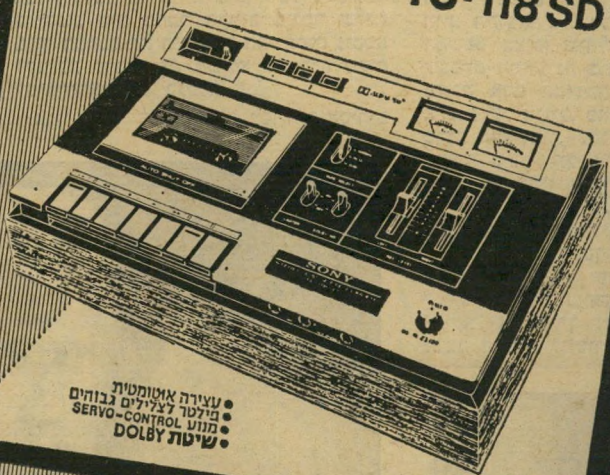
- עוצרה אוטומטית
- מילטר לצלילים גבוהים
- מנוע SERVO-CONTROL

TC-188SD

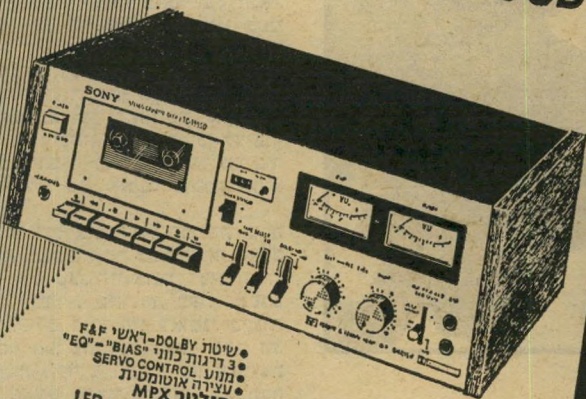
- שיטת DOLBY-RAשי F&F
- 3 דרגות כונוי "BIAS" - "EQ"
- מנוע SERVO-CONTROL
- עוצרה אוטומטית
- שחרור קטטה מנאומטי
- טיימר השהייה

TC-118SD

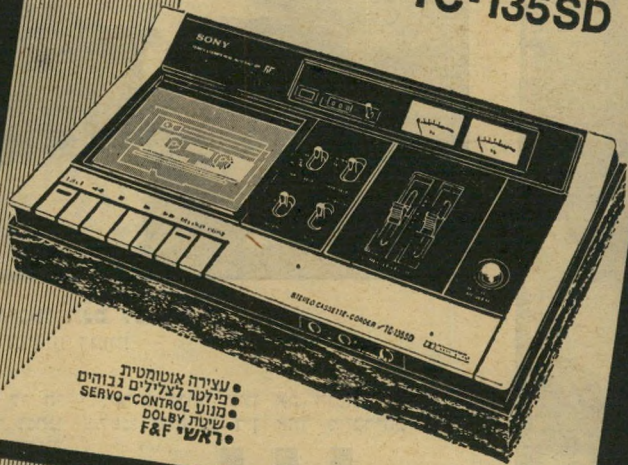
- עוצרה אוטומטית
- מילטר לצלילים גבוהים
- מנוע SERVO-CONTROL
- שיטת DOLBY

TC-199SD

- שיטת DOLBY-RAשי F&F
- 3 דרגות כונוי "BIAS" - "EQ"
- מנוע SERVO-CONTROL
- עוצרה אוטומטית
- מילטר MPX
- גודרת LED peak level

TC-135SD

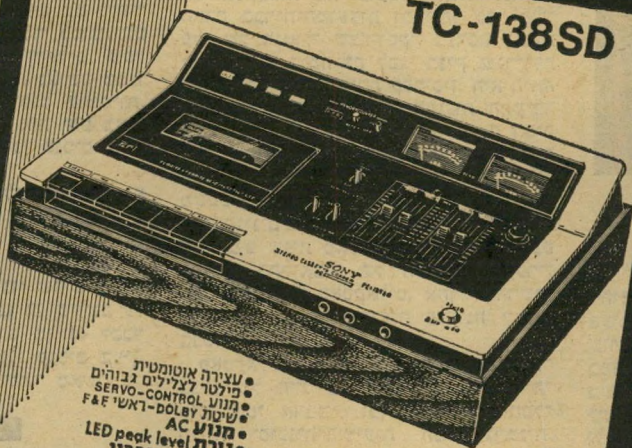
- עוצרה אוטומטית
- מילטר לצלילים גבוהים
- מנוע SERVO-CONTROL
- שיטת DOLBY
- RAשי F&F

TC-229SD

- שיטת DOLBY-RAשי F&F
- 3 דרגות כונוי "BIAS" - "EQ"
- עוצרה אוטומטית
- 2 מנועים SERVO-CONTROL
- לחצני מנוע LOGIC CONTROL
- מונה עם זכרון

TC-138SD

- עוצרה אוטומטית
- מילטר לצלילים גבוהים
- מנוע SERVO-CONTROL
- שיטת DOLBY-RAשי F&F
- מנוע AC
- גודרת LED peak level
- מונה עם זכרון

המבוקשים

"IT'S A SONY."

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136. מען מברקי: "עולמפרס". מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רח' בן-אביגדור. הפצה: "גד" בע"מ. גלופות: צינקהורפיה כספי" בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי. העורך: אלי תבור. עורך תכנית: יוסי שנון. עורכת כיתוב: נורית יהודאי. ראש המינהלה: אברהם פיטון. מח' המודעות: רפי זכרוני. המו"ד: העולם הזה בע"מ.

קיא קי

מן הצנחנים לכלא, כדי להוכיח לאסירים את הקשר שלי ליחידה ולירמי בורדנוב. כי אחרי המאמר הזה בא אלי אסיר אחד ואמר לי: מה אתה מוזין את השכל עם המאה ואחד? ! הנה כתוב בהעולם הזה שהיית בסך הכל בצנחנים. אחרי המאמר הראשון, שבו הועמדו ה-

"בבתי הפוהר נחשב העולם הזה כי עתון שכותב את נאמתי. על פי מה שכתוב בו יקום או יפול חבר, מבחינת ספקדינים של האסירים. אם העולם הזה טורח וכותב מאמר רציני על אסיר היושב בכלא — זהו הפסק לגבי מעמדו של אותו איש בין האסירים. לגביהם לא חשוב מה אומר בית-המשפט. חשוב מה אומר העולם הזה..." קביעה זו על מעמדו של העולם הזה באוכלוסיית האסירים בבתי-הסוהר בישראל באה מפיו של מי שהיה עצמה עד היום הרביעי בשבוע שעבר, אסיר: השחקן לי-שעבר ובעל הפאב, ישואל אומני.

בסוף חודש מרס השנה הורשע ישואל אומני בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב באונס סטודנטית, שעבדה בפאב השייך לו. בית-המשפט גזר את דינו לשנת מאסר אחת בפועל ולשתי שנות מאסר על תנאי. אומני ערער על הרשעתו וגורדינו בפני בית-המשפט העליון. את הערעור על הרשעה דחו שלושת שופטי בית-המשפט העליון, אולם יחד עם זאת החליטו כי "בניכרת המעשה עליו הורשע אין בהן כדי להעיד עליו שהוא פושע מסוכן לציבור הזקוק לעונש חמור כדי להגן על הציבור מפניו". מאסרו של אומני הופסק והוא שוחרר.

את גירסתו של אומני על הפרשה כולה תוכל למצוא במקום אחר בגיליון זה. אולם היבט אחד של טענותיו נוגע ישירות לי-העולם הזה. למחרת שחרורו, בעת שנפגש עם כתבת העולם הזה, היו לאומני טענות בקשר לכיסוי הפרשה מעל עמודי עתון זה. שתי כתבות הקדיש העולם הזה לפרשת האונס בה נאשם אומני. תאחת, שנכתבה בידי שרית ישי, פורסמה בשבוע בו נעצר כחשוד כביצע האונס (העולם הזה 2109). השנייה, שנכתבה בידי כתב בתי-המשפט של העולם הזה, עופר קוך, התפרסמה אחרי גורדינו במשפטו (העולם הזה 2118). אורי מני קרא את הכתבות בשבתו במעצר ובמאסר. עתה, כשהשתחרר ממאסרו, ביקש להגיב עליהן.

אמר ישואל אומני: "כאשר שרית ישי פירסמה עלי כתבה אזהרת היה ברור על פי מהלך המשפט ודעת-הדין כי אני בדרך הביתה. העולם הזה היה איתי, לכן, כשי הורשעתי, לא הבנתי למה העולם הזה בועט בי עד כדי כך שלא יכולתי להתרומם. עופר קוך פירסם עלי כתבה גרועה. הוא לא תפס את רוח המשפט שהתנהל נגדי ולא את היחסים בין הנפשיות הפועלות. הוא נגה בשיחה "מעקום, מעקום, עליקום!" אני לא מאשים רק אותו אלא את העולם הזה בכלל.

העולם הזה אינו יכול להרשות לעצמו התנהגות כזו בגלל האחריות המוטלת על כתפיו. זה עתון הנלחם למען הצדק, הישר והאורח הקטן. והנה בכתבה עלי הוא התייצב לצד התביעה התמימה. זה היה משפחתי וכווא ומכיוון שאני מאמין בהעולם הזה זה תיסכל אותי.

"אני לא יכול לתאר במילים את הנזק שהעולם הזה יכול לגרום או את התועלת שהוא יכול להביא. המאמר השני, בו נכתב שהשתייכתי לאחת מיתידות הצנחנים ולא ליחידת הקומנדו 101, כפי שטענתי, גרם לכך שהייתי צריך להזמין את הספר ירמי

היא כללה בעיקרה דיווח תוגן ואובייקטיבי על מהלך משפטו ועל ספקדינו. רובה כי כולה היתה מבוססת על ציטוטים מחומר העדויות שנמסר בבית-המשפט. מדברי ה-הביעה ומספקדינים של השופטים. לא העולם הזה הרשיע את אומני באונס. בית-המשפט עשה זאת.

גם הטענה שאומני לא השתייך ליחידת 101, אלא לאחד מגדודי הצנחנים לא הור-עלתה על-ידי העולם הזה. היא נמסרה כי גירסה, שהועלתה על-ידי התביעה במהלך הטיעונים לעונש. על כך אמר כיום אומני: "בזמני היה רק גדוד אחד של צנחנים, שהיילי ה-101 נטמעו בתוכו. אז נוצר מצב שלא היתה יחידה שתמלא את החלל הריק שהשאירו אנשי היחידה והוקמה יחידת סיוור שהיתה מחלקה שמתנה לעיתים 9 ולעיתים 15 איש, והיתה מורכבת מאנשי ה-101 וצנחן אחד — שמיליק אומני. אני הצעתי שירמי בורדנוב יצורף ליחידה הזו. אז איך אותו עתונאי כותב שאני טורח לספר לכל אחד שירמי היה החבר הכי טוב שלי וכי אני מתהדר בו?"

עם כל ההבנה לגאוותו הפגועה של אורי מני בנרשאו זה דווקא, הדברים שהוא מייחס להעולם הזה אינם מדויקים. באותה כתבה צוינה העובדה, שאומני נהג לספר לי-חבריו ולכל מי שהיה מוכן לשמוע שירמי בורדנוב היה החבר הקרוב ביותר שלו. בגוף הכתבה לא היתה כל התייחסות נוספת לקביעת עובדה זו. ממילא לא היה מקום לתיגרת-אסירים בגללה.

אולי אחרי דברים אלה ישתדלו אסירים

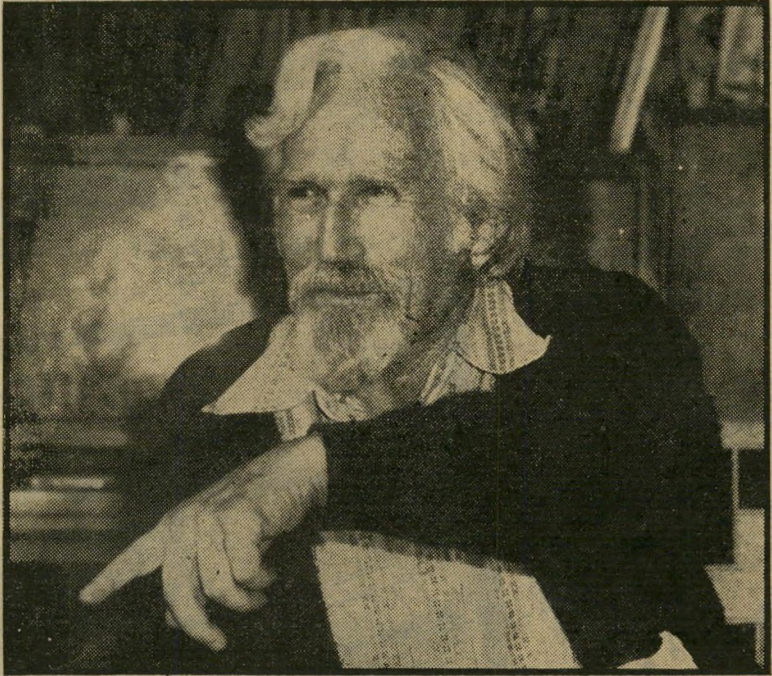
בטחונות המורות כולל "מסירת ידיעות העלוות להיות לתועלת לאוייב" ו"מסירת ידיעות לאוייב מתוך כוונה לפגוע בבטחון המדינה". שהעונש המירבי עליהם הוא מאסר עולם.

"באילו זכות תוקפת ישראל את ברית-המועצות?" טענו בעיקר קומוניסטים אדו-קים, כשהיא עצמה מעמידה עתונאים לדין בשל אותם מעשים ושבגללם הועמד שצ'רני-סקי לדין?

במבט ראשון נראה כי יש דימיון מסוים בנסיבות שהביאו למשפטו של שצ'רנסקי במוסקבה ולמשפטיהם של פאסקאליס ו-לברכט בישראל. שצ'רנסקי הואשם בי-מסירת מידע לעתונאי אמריקאי. זה בערך היה גם בסיו האשמה נגד לברכט. גם סוג המידע שבמסירתו נאשמו השניים לא היה שונה. במהלך משפטם של לברכט והעתונאי הקפריסאי הסתר שצ'רנסקי החומר שבגלל איסופו הואשמו השניים בסעיפים של ריגול חמור, הוא חומר גלוי הניתן גם לרכישה חופשית בחו"ל.

אולם הדימיון, כביכול, בין שתי הפרשיות מסתיים בנקודה זו. בניגוד לשצ'רנסקי ו-חבריו זכו לברכט ופאנקוטיס למשפט פומבי תוגן. הם יכלו לשכור פרקליטים כדי שי-ילמדו עליהם סניגוריה, יכלו להביא עדי-הגנה ומשפטם התנהל ברובו בדלתיים פתו-רות. התוצאה: לברכט זוכה על-ידי בית-המשפט באופן מוחלט, קבע בכך תקדים שבפעם הראשונה בתולדות מדינת ישראל מוזכר אדם המועמד לדין על פי סעיפי אישום של ריגול. פאסקאליס זוכה אף הוא מרוב ההאשמות שהועלו נגדו, הורשע רק בסעיף משני של איסוף-ידיעות העלוות לפגוע בבטחון המדינה, כשאחד השופטים אף מביע דעת מיעוט שלא הוכחה כוונתו לפגוע בבטחון המדינה.

זהו ההבדל הקטן המצביע על התהום הפעורה בין שתי שיטות המישטר — זו הנהוגה בבית-המועצות וזו המקובלת בי-ישראל. אין צורך לשלול את הניסיון שי-נעשה השבוע לתשוות בין שתי הפרשיות.

עתונאי הנם לברכט
נסיבות דומות —

לקרוא ביתר עיון את הנכתב בעתון זה לפני שיתרצו דין אחד מתבריהם לכלא.

באותו שבוע בו נערכו ברחבי העולם הפגנות-מחאה נגד משפטי לוחמי-זכיוות-האדם בבית-המועצות ובמיוחד נגד מש-פטו של אנטולי שצ'רנסקי, בעריכת הפגנה בעלת אופי דומה גם לפני ובניין השגרירות ישראל בניקוסיה, בירת קפריסין. היא היתה מעוטת משתתפים לעומת הפגנות התמיכה בשצ'רנסקי וגם לא זכתה להודים כה רבים באמצעי התיקשורת הבינלאומיים. אבל היא העניקה, כביכול, נשק התגוננות למצדיקי משפט מוסקבה.

המפגנים הקפריסאים מחו נגד העונש של חמש שנות מאסר שהטיל בית-המשפט המחוזי בתל-אביב על העתונאי הקפרי-סאי, פאנקוטיס פאסקאליס, אחרי שהרשיע אותו על "איסוף ידיעות בכוונה לפגוע בבטחון המדינה". פאסקאליס בן 38 הממשמש ככתב ו-כצלם של גדול עתוני קפריסין, העתון ה-קומוניסטי ארנבי, וכן ככתב של הטל-וויזיה וסוכנות-הידיעות המורחג-גרמנית, הועמד לדין יחד עם חבר הוועד המרכזי של רק"ח ומוזכיר המחלקה לקשרי-חוץ שלה, הנם לברכט. פאנקוטיס נעצר אחרי שצילם אתרים שונים בישראל, רכש מפחת ומדי-ריכתי-יריים והודה בקשריו עם נציגי אש"ף בקפריסין. הוא ולברכט הואשמו בעבירות

חברים באור בו התרחשו, הניחו לי ה-אסירים. הם ידעו מי אני ומה אני ונתנו לי כבוד. ואז בא המאמר השני והרשיע אותי כאנס, כמעמיד-פנים וכשקרן. האפקט בבית-הסוהר היה גוראי. נכנסתי למחלמות עם אנשים, כי הייתי בעיניהם אנס והיה הדרגה הנמוכה ביותר — ביחד עם רועי-זונות — בין האסירים. כשיהתי כמוני, עם גאוות וחוש-צדק מפותח ואידיאלים, נופל לבית-הסוהר ובא העולם הזה ועושה ממנו אנס ושקרן אני חייב להיכנס לתיגרות. כי לאסירים יש את העולם הזה והם באים עם מיסמך. כך קיבלתי שני פנסים בעין על מנת לשמור על כבודי.

"גדרתי גדר, כשנכנסתי לבית-הסוהר, לא להגיב אף פעם באלימות. אבל כשבא מיר-שהו ירד עלי בגלל מה שכתוב עלי בי-העולם הזה, תגידו הדברים לדין כך שהייתי מוכרח להסכים לקרב תוגן". שהוא הזמין אותי אליו. זה היה בחור בן 22 שיושב על שוד בתחנת-דלק ואני איש בן 44 וכבר לא ילד. התוצאה היתה שני פנסים בעין, למרות שיצאתי מהעניין יותר מאשר בי-כבוד."

על אף המחומאות העקיפות, המש-תמועות מדבריו אלה של אומני לגבי העולם הזה אני מרשה לעצמי לחלוק על טענתו. תמי. הכתבה אליה מתייחס אומני (אונס על הריצפה) לא היתה ספקדין של העולם הזה וגם לא הערכה של אישיותו ומעשיו.

יוחם-חופש שצ'רנסקי
— תוצאות שונות

להיפך, כל השוואת מעין זו היא רק בעוכריהם של אלה המנסים לגזור גיורה שוות בין שני המשפטים. היא מוכיחה שי-במדינה בה קיימים עתונות חופשית ורשות משפטית בלתי תלויה אין שום אפשרות לביים משפטי-ראווה ולשלוח אנשים למאסר ולגלות בשל דיעותיהם.

הוא נאם

שמעונה מר

ילידת ישראל בת 28. מכי"ת בשרותה בצה"ל. בוגרת לימודי תיאטרון ולשון עברית ובעלת נטייה חזקה לאמני ניות. אוהבת תיאטרון, קולנוע ומוסיקה. למדה משחק בסדנת תיאטרון והשתתפה בהצגת "נגמר הסוכר". כיום היא לומדת תכנון אופנה ורישום. תחומים חדשים ומקומות חדשים מגריס את סקרנותה והיא משלבת את לימודיה עם עבודה כדיללת אוויר.

אילנה גוטמן

ילידת פולין בת 24. עלתה לארץ בגיל 15. לאחר שירות בצה"ל, סיימה לימודי תואר ראשון בפסיכולוגיה וסטטיסטיקה ועובדת כיום כמתכנתת וסטטיסטיקאית במרכז לחינוך טכנולוגי. אוהבת ספרים, קולנוע ותיאטרון - בשפות עברית, אנגלית, רוסית ופולנית - ובקרוב גם בגרמנית וצרפתית אותן היא לומדת. מרבה לשחות ומדריכה ראשית באוגלי - החלקה ללא קרח.

דיצה פוקס

ילידת ישראל בת 24. בוגרת לימודי עבודה סוציאלית. שרתה בצה"ל כקצינת ה"ץ תרבות וסעד וכיום בתפקידה כעובדת סוציאלית, ממשיכה לעזור למשפחות במצוקה. אוהבת לגלות מחדש את נופיה של ישראל, ונופים חדשים. הדריכה נוער יהודי בקנדה ועבדה כשנה בתור דיילת אוויר. חשוב לה לעשות כל דבר בעתו ולהיות שלמה עם עצמה.

מירה לבי

ילידת ישראל בת 22. בוגרת תיכון במגמה חברתית. לאחר השירות בצה"ל ועבודה כמזכירה, עובדת כיום בתור דיילת אוויר. בחרה ביעוץ חינוכי כמקצוע עתידי, ותחל את לימודיה בו, בשנה הקרובה. אהבתה ליופי ושליטתה בשפות עברית, אנגלית וצרפתית, מתממשות בסילוליה בעולם, בביקוריה במוזיאונים ובהתכוננות בסגנונות בנייה ולבוש.

בחרו את צ'רלי הישראלית

והשתתפו בהגרלת כרטיס טיסה חינם לציריך וחזרה

500 בקבוקי בושם צ'רלי

בחסות ירחון **את** אנו מכריזים על בחירת

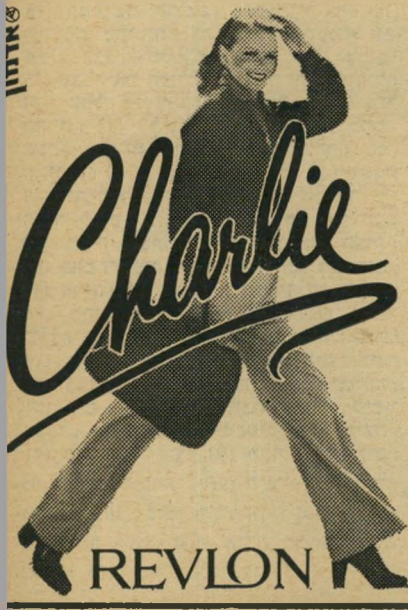
צ'רלי ישראלית שתשתתף בתחרות בינלאומית בכריז

הכנסו לבתי הכל-בו ולתמרוקיות המובחרות ברחבי הארץ ובחרו בזו המתאימה לדעתכם להיות צ'רלי הישראלית ולהתחרות על התואר העולמי בפריז. צ'רלי תוססת, דינאמית, משכילה, מטופחת, פתוחה לרעיונות חדשים ואוהבת עולם ומלואו. צ'רלי כזו מסמלת באישיותה את סדרת תכשירי הקוסמטיקה - צ'רלי.

קלפיות ותלושי בחירה לרשותכם, בתמרוקיות המובחרות ובמחלקות רבלון בבתי הכל-בו החל מ-16 ביולי עד 15 באוגוסט.

הבחירה אינה מותנית בקניית מוצר. תלוש הבחירה ישתף את הבוחר/ת בהגרלת הפרסים. לכל בוחר/ת זכות בחירה אחת. יותר מתלוש אחד, יפסול את הבחירה כולה.

כל הגורמים השותפים בתחרות והנוטלים חלק בארגונה, אינם רשאים להשתתף בה.

בות שהתפרסמה מעל דפי העולם הזה, השרים שלא שרתו בצה"ל" (העולם הזה 2212 — 2116), אשר חשפה את העובדה ששמונה מתוך 19 שרי הממשלה הנוכחית לא שרתו שרות מלא בצה"ל למרות שהיו חיילי גיוס.

הפה החסום של האתון

ב־14 ביוני התפרסם בפי האתון, ביטאון הסתדרות הסטודנטים בירושלים, מאמר ה־נושא את השם "מעשה ככתבת פי האתון ושמה שושנה צינגל". מאמר זה התייחס לפירסום פרשת ה־

צינגלר

פטרותי ממערכת פי האתון בהעולם הזה (2126) בשל פגיעה בחופש הביטוי. ב־מאמר טוען אריק בנדר, מעורכי פי האתון, שעורכי ה־עיתון כלל לא פגעו בחופש הביטוי שלי. כדבריו: "בגיליון פי האתון שלפני חופשת הפסח הופיע מאמר חריף של אחד, ישראל נץ, ה־ידוע בהשקפותיו הקיצוניות. כתודו וחי לאחור פירסום המאמר הופיעה שושנה צינגל במערכת, לאחר היעדרות ממושכת, תביעה מאמר תשובה לישראל נץ. מי בכלל זוכר את המאמר שכתב? הבהרתי לשושנה צינגל שאינני מתכוון לפרסם תשובה למאמר שפרסם לפני זמן כזה רב..."

דבריו של בנדר מסלפים את האמת. הרי לפי טענתו הוא, התפרסם המאמר הקיצוני של נץ, שקרא לסלק ערבים מגבולות הקו הירוק ומחוצה לו, בגיליון האחרון שלפני חופשת הפסח. כלומר: לא היתה אפשרות לפרסם את תגובתי בפי האתון מייד לאחר פירסום מאמרו של נץ, שכן העיתון אינו יוצא במשך חופשת הפסח. הגיליון שיצא לאור מייד אחרי פירסום מאמרו של נץ היה הגיליון של אחר חופשת הפסח, ובו ביקשתי לפרסם את מאמר התשובה שלי. בנדר טוען גם שהופעתי במערכת אחרי היעדרות ממושכת. גם זה שקר. עוד ב־תחילת חופשת הפסח הבעתי את רצוני בפני רמי אישה, בשיחה טלפונית, לכתוב מאמר תשובה לישראל נץ. אמרתי, אני מתביישת להיתחבר מערכת של עיתון המפרסם מאמר שקורא לסילוק ערבים (בלא תגובה כלשהי של המערכת). רמי אישה השיב כי יפרסם את מאמרי, אך היו אלה מילים גרידא, שלא נתממשו. כן הייתי ב־קשר עם עורכי פי האתון גם בחופשת ה־פסח, בנוגע לכתבה אחרת שהכתתי.

שושנה צינגל, ראשון לציון

בריתה מהמערכה

אני קורא את מדור מכתבים בעתונכם בעניין רב בגלל מיגוון הדעות שבו. ב־גליון 2131 התפרסם במדור זה מכתבו של הקורא ארו תבור מארצות-הברית, תחת הכותרת, רק לא במלחמה בבהא, בו הוא מסביר כי החליט לרדת מהארץ בגלל שמדיניות הממשלה מובילה למילחמה.

תירוצים לירידה אפשר להמציא הרבה. אבל מה שהוציא אותי מכלי זה המשמעות שהוא ניסה לתת לירידתו. תהיה סיבת הירידה מהארץ אשר תהיה, אני מעדיף שכל נפולת-הנמשות שכמותו יעזבו את הארץ מהר ככל האפשר כדי שלא שישאר כאן ויכול להלחם את מלחמתם ב־ממשלת בגין בדרך הדמוקרטית הקיימת בארץ. יסלח מי שסלח ליוזר הנ"ל — אני לא אסלה לו לעולם.

אריה שטיזברגר, נתניה

...נדמה לי שהקורא תבור ירד מהארץ לא בגלל חששו מהמלחמה עם הערבים אלא בגלל יאשוו מהמלחמה בממשלת הליכוד. אם אחרי כל הכישלונות של ממשלה זו בכל התחומים — אך במיוחד החמצת ה־סיכוי להסדר שלום עם מצריים — עדיין ניתנת לא המיכת רוב העם, וכל הסיכויים הם שאם ייערכו היום בחירות טוב יזכה בגין ברוב מוחלט, יש בהחלט מקום ל־ייאוש.

ט. חיים, ירושלים

לקצר את החודש

אי אפשר להשאר אדיש נוכח הצהרותיהם של כמה משרי הממשלה כי, אין הם יכיר לים לגמור את החודש" ממשכורתם. רחמי רחמי עליהם. נכון שכמעט כל ציבור ה־שכירים במדינה אינו יכול להגמור את החודש" ממשכורתו, אבל יש הבדל בין סתם שכיר לבין שכיר שהוא שר, שכיר רגיל יכול לצום כמה ימים בחודש. אבל מה יעשה שר, שגורלנו מונח בכפות ידיו? אם יצום ויערב, חלילה, הוא עלול עוד שלא לתפקד. מצד שני אי אפשר להניח להעלות את משכורתיהם של שרי הממ־שלה מבלי לנקר את עיני הבריות. לפיכך אני מציע לחבר לוח שנה מיוחד עבור שרי הממשלה, שיכלול 24 חודשים בני 15 יום כל חודש. קיצור החודשים הוא הפתרון היחיד העשוי לאפשר לשרים לגמור את החודש ולא לגרום לגל תביעות־שכר מצד כל השכירים במסק.

צבי דורון, תל־אביב

דרך היושר

בעת הנוכח הכביש החדש לירושלים הוצע ראש־הממשלה מנחם בגין לכנות את הכביש בשם "דרך היושר", ואף הוסיף והציע ללכת בדרך זו במקום לנוע בה. עכשיו השאלה היא אם עצם סלילת הכביש נעשתה בדרך היושר. בעיתונות נמסר ש־בהכנת קטע כביש זה, שנמשכה שמונה שנים, הושקעו כשני מיליארד לירות. אני סבור כי אם היו משקיעים סכום זה בפתרון מצוקת דיורי שכונות העוני, אפשר היה לפנות כימעט את כל תושבי שכונות־התקווה ולהכניסם לשיכונים חדשים בתנאים אנו־שיים. לא היה נורא אם היו נוסעים לירר־

שלים בדרך הישנה והנסיעה היתה מתמשכת עוד 15 דקות. השאלה היא אם העדפת סלילת כביש מודרני על פני פתרון בעיית הדיור של תושבי שכונות העוני מעידה כי ממשלות ישראל אומנם הולכות בדרך היושר?

אבי ב, שכונת התקווה, תל־אביב

השרים המשתמטים

בעתונכם (העולם הזה 2130) תוקף אורי אבנאי את הממשלה ואומר, בין השאר: "רבים מהם (מהשרים) הם משתמטים מ־שרות קרבי בצה"ל". אני מתנגד חריף לדרך של ממשלה זו. אולם נשמור על ההגינות והאמת. בממשלה זו יש קבוצה גדולה של שרים אשר הצטיינו בפיקוד העליון של צה"ל והוכיחו גם אומץ־לב אישי: יגאל ידן, משה דיין, עזר וייצמן, מאיר עמית ואריק שרון. קבוצה אחרת משרי הממשלה, כמו מנחם בגין, חיים לנדאו ושמואל תמיר פעלה במחתרת ב־אצ"ל. יגאל הורביץ היה בין מייסדי יחידות הנגמ"ש והשר יצחק מודעי היה סגן־אלוף ב־צה"ל.

לגבי האחרים אין בידי פרטים. העצוב הוא שבאותו שבוע משבו הושמצה הממשלה על ידו, לדעתי שלא בצדק, הופיע אורי אבנאי בטלוויזיה וספד לתרבות היינו המידרדרת. כאמור: ממי שלה זו דיה במגרעות ההווה ואין לנו צורך לחטט בעברה. דווקא כאן לרבים משריה — התהילה.

נעם ברמי, חיפה

● הערתו של עורך העולם הזה בקשר לשרים המשתמטים, התייחסה לסיידת כת־

9	8	7	6	5		4	3	2	1
	14		13	12			11		10
		19	18	17		16		15	
	23	22				21			20
			26			25			24
	27			30			29	28	
					32			31	
37	36	35					34		33
		42		41		40	39		38
			47		46	45	44	43	
				50			49	48	
					52		51		
	60	59	58	57	56		55	54	53
			64	63		62		61	
		69	68	67		66			65
			73	72			71	70	
				75			74		
	80	79	78				77		76
		87	86	85		84	83		82
			91		90		89		88
	97			96		95	94	93	92
		103		102		101	100		99
					105				104

מאונז :

- 1) עיר גדולה; 2) מציאות; 3) אנרגיה; 4) קידומת הולנדית; 6) חומת־מים; 7) עצם; 8) מטבע יפאני; 9) חלק בראש; 12) רפש; 15) חזיון־לילה; 16) קיבוץ בארץ; 17) ...דין ... דיין; 19) רוח שרבית; 20) אפס כוחו; 21) מחברת מר־סיקה; 23) מאור קטן; 24) בנו של יהודה; 26) מינרל המצוי ביס־המלח; 27) בתקול; 29) בהשאלה; עלוב־נפש; 30) גיחוח; 33) גייר־ערך; 34) מטפס למעלה; 36) משכיל, מתקדם; 37) כזו היא אליזבת ב־אנגליה; 40) אסקופה; 41) שגון; 44) תרופה; 46) כלי בשחרמת; 47) מעדנות; 49) חלק חיוני ברכב; 50) מט דק; 53) עצוב; 54) שילטון; 55) כמות גדולה; 56) כעס גדול; 58) מן הגפיים; 59) רשף; 60) מחיר הכולה; 62) מול; 63) ישן; 66) הרמוניקת־פה; 68) קיבוץ בנגב; 71) ניקה היטב; 73) הגון; 76) קידומת־שפיר; 77) רושה שלילה; 77) היה ראש־עיר בתל־אביב (ש"מ); 79) מיתמד לרגליים; 80) באופן זה ולא אחר; 82) אריג; 84) מגילי גולי הארבה; 85) מול־ביש; 87) גימא; 90) צמח מטפס; 92) קיבוץ בנגב; 94) כסף רב; 96) מוזן בהמות; 97) גיר; 99) קיטור דק; 101) מכיניו האלהות; 102) יבשה מוקפת ים; 103) מיניסטר.

מאונז :

- 1) מין תבלין; 5) מין תבלין; 10) אביון; 11) מומר; 13) אס־הפנינה; 14) נמלט; 15) תחמושת קדומה; 16) תירדואר; 18) קידומת סקוטית; 20) גיבעה קטנה; 21) חצי; 22) שופט; 24) אחיו של יעקוב; 25) מבלה את הלילה; 26) משקה אלכוהולי; 28) תבלין נפוץ; 30) אולם; 31) נוול החיים; 32) עליכם להיות! 34) בן כרמל, שנטל מביתו יריחו; 35) יצהר; 38) ...יורק; 39) ישקט! לא קר; 42) חשור; 43) אדמה המצויה בנגב; 45) הכלאה בין חמור לסוס; 47) מילת־ברירה; 48) הם; 50) מידה עשרונית; 51) מיכסה הבית; 52) בהמת־משא טיבטית; 54) מן האמהות; 57) אריה; 61) מספיק! 62) יחידה בכרם; 64) מחיתו־יער; 65) סיום; 66) בגדי־שרד; 67) אדון; 69) נאה מאד; 70) עזוב! 72) יושפכין; 74) מין קוף; 75) מחצב קשה מאד; 77) עד; 78) בהשאלה; תמימה; 81) גיס; 83) מצבת־זיכרון; 85) סימן־הכסף; 86) נתיב; 88) מספיק! 89) סקיצה; 91) סופר של יום; 93) מסולם הצלילים; 95) בושם מיקראי; 96) כינוי; 98) בעל־גאווה; 100) סימן הניצחון; 101) קמין; 103) רוח רעה; 104) אותה מביאה הכלה עימה; 105) שולי המיגעבת.

אוליביה מדור לדור

זמנים חולפים, עתות משתנות,
 סכון "אוליביה" - לעולם נשאר.
 "אוליביה" סכון היופי של עץ הזית
 מכיל שמן זית ומרכיבים טבעיים,
 לרעננות ולעידון העור.
 "אוליביה" - הסכון העובר מדור לדור
 וניהוחו עמו.

עץ הזית

בעזרת השם, הנשק והכסף

בזמן החולף מרגע קבלת הצווים ועד הרגע בו מגיע חייל המילואים שלב ההעברה משם לחזית הוא פונקציה של תכנון לוגיסטי מורכב מאוד.

מכאן שבעיות כוח-האדם לא יפתרו בגיוס בתחומי הקריירה אלא אף יחריפו. לפיכך נסיגה אל קווי ה-4 ביחסי צריכה להיעשות רק תמורת שלום מלא. קרי: ביטול מחלט של מצב המילחמה. שום פתרון ביניים לא יכול לבוא במקומו.

יהודה קונפורטס, תל-אביב

החתומה מטה

יש לי הצעה העשויה לדעתי לפטור את המחלוקת בין הדתיים לציבור החופשי כאשר לנוסח ההצהרה על פיה ניתן יהיה לפטור בת משירות בצה"ל. אני מציע ש- במקום ההצהרה על שמירת שבת וכשרות

יתן צה"ל פטור אוטומטי לכל נערה ש- תצהיר: "אני, החתומה מטה...". יעקב נבון, הרצליה

לא כמו גרמניה

בכתבתכם על משחקי הגביע העולמי ב- כדורגל שנערכו בארגנטינה (מדור "העם" העולם הזה 2130) הוצג המאורע כניצול המשחק לצרכים פוליטיים כדוגמת משחקי האולימפיאדה בברלין הידועה לשימצה. טיעון זה חסר יסוד מהטעמים הבאים: א. באולימפיאדת ברלין לא הוזמנו כל ה- ארצות ליטול חלק וכוונות המשטר הנאצי הנפשע היו כבר ידועות. ב. בגרמניה דאו כבר נהגו אפליה גזעית. ג. למשחקי ה- גביע העולמי בכדורגל הורשו להי- כנס כל הנבחרות ובארגנטינה של היום — עם כל הסלידה מאופי המשטר ומדכויו חרויות האדם — אין אפליה גזעית (כמו בדרום-אפריקה) ואין פני המשטר לכיבוש העולם.

צריכים להבדיל בין ספורט לבין פולי- טיקה ואין לערבב זה בזה. רק במקרים חריגים, כמו איריזמנט נבחרות או אס (המשך בעמוד 13)

לח"כ רוני מילוא הנכבד, הריני מברך אותך על תגליתך המרעיי- שה, שתנועת "שלום עכשיו" ממומנת על- ידי הסייאי, ימח שמהם וזכרם. במעשך זה הרמת רבות לביטחון ישראל. מי יתן וירבו כמוך בישראל. אמן. מאחל אני לך שתזכה בפרס "בטחון ישראל" על מעשך האמיץ.

ידוע לי על אדם (הכוונה אלי) אשר מקבל משכורת ממוסקבה עבור חתרנות אנטי- ציונית. הנ"ל מקבל כל חודש 250 רובל

ח"כ מילוא (עם אשתו איזשבע) סייאי, קי-ג' ומילוא ?

ומזה מורידים לו 25 רובל מיסים לאש"ף, לצבא האדום המהפכני ולבריגדות האדו- מות. בגלל קשייו להתחילף כאן את הרובלים לכסף מערבי משקיע הנ"ל את רובליו בבורסה ע"ש קארל מרקס שבמוסקבה. מקות אני שפוישע זה, עובר ישראל, שנא עצמו, יתפס במהרה בימינו, אמן, וכו- אייבינו יכרתון.

שבתאי לוי, המתיג

ח"כ רוני מילוא הודיע מעל דפי העיתו- נות שהסייאי עומד מאחרי "שלום עכשיו". הוא הצהיר שהוא חסר כל הוכחות אך הדבר נראה לו סביר. באותו סיגנון ברצוני להודיע שח"כ מילוא הוא תלמידו המצטיין של גבלס, ומערכת הבחירות של מפלגתו מזמנה ובכספי המאפייה התקיסר בר- קאסה הראשון. גם לי, בדומה לח"כ הנ"ל, אין כל הוכחות לכך, אך הדבר נראה לי סביר.

דן גראור, פתח-תקווה

פעם היו מאשימים בארץ את מתנגדי המישטר בכך שהם "סוכני מוסקבה". עכ- שיו מאשימים את מבקרי מדיניות השלום של הממשלה בכך שהם סוכני ושינגטון. האם אנהנו צריכים להבין מכך שהאמרי- קאים הם האיום המסכן את קיומה של מדינת ישראל ?

נפתלי ברזין, תל-אביב

אם ח"כ רוני מילוא מחפש את סוכני הסייאי, מוטב שיחפש אחרים בממד שלה. לפחות אחד השירים ידוע בקשריו ה- הדוקים עם האמריקאים, ובעבר כבר פור- סמה הזכחה לקשריו עם הסייאי.

מ. משורם, ירושלים

אין תחליף לשלום

ברצוני להתייחס לנקודות מסוימות ב- מאמרו של שבי, תמיר ("סיני — האגרוף המיותר", העולם הזה 2130). ראשית: הש- קפת העולם המסתתרת מאחרי גישה זו. נראה כי הכותב יוצא מתוך הנחה שנסוגה ישראלית אל קווי '67 תחייב את הצבא והממשלה להיערך לקראת המילחמה ה- באה. אני רוצה להדגיש כי התיבט העיקרי ביוזמת השלום של הנשיא סאדאת, שפי- רושה נסיגה ישראלית מסיני, יסודו בהצ- הרה הבלתי משתמעת לשתי פנים — הכרה בישראל וביטול מחלט של מצב הלוחמה. אם למילחמה פנינו, הרי שקווי '67 לא יפתרו את הבעיה.

במאמרו מבסס הכותב את טענותיו על הצגת הנקודה שלפיה תהיה מערכת גיוס כוחות-המילואים קצרה ומתירה יותר בתנאי הקריירה. קביעה זו היא מוטעית. מערכת גיוס המילואים מחולקת לשניים: גיוס חיילי המילואים מבתיהם.

ללוס אנג'לס

אל תחמיץ את ההזדמנות לקנות

במחירים מוזלים

בבית המסחר

CALIFORNIA SURPLUS MART

6263 SANTA MONICA BLVD. (Corner Vine)
HOLLYWOOD — 465-1002 465-5525
Mondays-Fridays, 8:30 a.m.—9 p.m.
Saturdays, 8:30 a.m.—7 p.m.
Sundays and Holidays, 10 a.m.—5 p.m.

בין מוצרינו תוכל למצוא ביגוד הכולל:

- ★ מכנסיים וחולצות של LEVIS AND WRANGLER
- ★ אוברולים
- ★ נעליים
- ★ אביזרי מחנאות
- ★ ועוד פרטי לבוש רבים ומגוונים

עיצן

השבוע בהגרלת הפיס

מיליונר בלי שותפים

סך כל הפרסים 7.212.000 ל"י פדס ראשון

1.000.000 ל"י

קנה לך כרטיס ובוא לטכס ההגרלה

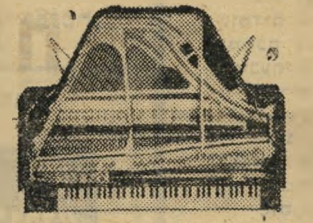
מפעל הפיס

הסוד הכמוס של אריאל זילבר!

10-1 שנים בהתאם לכלי איי-נה מליצה בלבד. מעבדת השיי-רות האלקטרונית וטכנאי הפסנתרים עומדים מוכנים לכל קריאה...
ב, כלי-זמר" - פסנתרים ב- מחירים של 30,000-60,000 ל"י; אורגנים - 1,500-70,000; כלי נגינה - חליליות צד, חצוצר-רות וקלרינטים (7,000-10,000 ל"י) גיטרות - 1,500-10,000 ל"י. לנגנים מקצועיים גם כלים באיכות מקצועית יקרים יור-תר.
כ, כלי-זמר": דיזינגוף 210, ת"א, הרצל 45, נתניה; החלוקי 43, חיפה. את כלי האיכות ש, כלי-זמר מייבאים ניתן להשיק ב- חנויות הגדולות בשאר ערי ה-ארץ.

מידע גרמני מתוצרת Horuzel וכמו כן "אפקטים" (Fuzel, Wah-Wah) מתוצרת M.X.R ומערכות הגברה F.B.T. Suond
"כלי-זמר" נתון בידיים מקצוע-יות בה' הידיעה. יואל לדוגמא ניהל רשת קונסטרבטוריונים למעלה מ-25 שנה. שאר המנה-לים הם מורים למוסיקה ונגנים מקצועיים. לכן כשאתה מגיע לבחור כלי נגינה אין סכנה מ-מכירת "לוקשים". יתאימו לך את הכלי בדיוק לדרישותיך ו-לצרכיך.
כל יבוא של "כלי זמר" מתבצע בכמויות עצומות ולכן, עם ה-כלים מיובאים גם חלקי חילוף. כך שהאחריות הניתנת לכלי ה-נגינה הנרכשים ב, כלי זמר"

גים בכלי זמר עוד כמה וכמה יצרנים נודעים לכלי נגינה - מאיטליה - יצרני אורגנים - Velson, Viscount אקורדיו-נים - Velson Soprani גיטרות חשמליות - Gershon מספרד - גיטרות קלסיות מעור-לות - Admira; מקוריאה - גיטרות בידע יפאני ופסנתרים

"YAMAHA" מייצרת כיום כ-32% מכלל התוצרת העול-מית בכלי נגינה! היפנים צברו ידע עצום בנושא של כלי נגי-נה ותכונתה מכות העבודה הזול יחסית כיפאן הם מייצרים כלים באיכות גבוהה ובמחיר זול. ה-דבר אולי יישמע מפליא לכמה אנשים (לא לבעלי מקצוע) אבל פסנתר "YAMAHA" יפני עולה באיכותו על הפסנתרים הגרמניים למרות שהוא זול מהם פי 2 או 3.
"YAMAHA" מייצרת בנוסף לפסנתרי איכות גם אורגנים, גיטרות אקוסטיות וחשמליות, כלי נגינה, מערכות הגברה ל-כלי נגינה (בוקסות ואמפלי-פאיררים) ומערכות שורה. בנוסף ל-"YAMAHA" מייצ

אתה ה, טראומות" הגדולות של כל נגן וזמר היא בעיית ה- "סאונד" (Sound) שלהם. הם יגיעו שעות לפני הופעה, יבל-כלו את המוח לאמרגן ולטכנ-אי ובלבד שמיפיו, "סאונד" מק-סימאלי. סוד גלוי הוא בקרב אנשי המקצוע שגם אם הניך זמר או נגן מעולה הקהל לא יהנה מההופעה שלך, אם יש לך "Sound" גרוע. (זכור לר-ע) עה פסטיבל הרוק בגני התעור-רה שנסכסל בגלל "Sound" גרוע לעומת ההצלחה של הפס-טיבל בנורוויגיה, שם הופיעו אותם הנגנים בציד הגברה טוב יותר.)
ה"Sound" של האומן תלוי ב-3 דברים עקריים - איכות כלי הנגינה, איכות כלי ההגברה ו-מערכת השירה שלו. האומן "יהפוך את העולם" ובלבד ש-ימצא כלים העונים על דרישו-תיו.

"פס-מגן"

פס מגן מורכב על הרכב משני צדדיו במקום הבולט של הרכב. אם אתה פותח את הדלת אל עמדת חשמל וכד' או מישו פוי-תח את דלתו אליו, אם אתה מתחנך ברכב בשעת חניה, הגוי-מי של פס המגן יקבל את הפח-ההרכבה של פס המגן וזולה י-נעה בין 500 ל-1,000 ל"י בהת-אם לגודל המכונית. (המחירים ווליים בעשרות אחוים ממחי-רי המקור). ההרכבה נעשית באמצעות "ניטים" כך שאין חשש לגניבות. פס המגן נותן למכונית עיצוב ספורטיבי חדש-ני. כל שעליך לעשות הוא לק-בוע תור, להכניס את האוטו ולקבלו כעבור שעה.
● בפס מגן מרכיבים גם צי-פויים בעשרות ויזלונות מתקפ-לים להגנה בפני השמש.
פס מגן, רח' הירדן 16 (כני-סה מהירקון 54). טל. 54731.

משפחת שלומוביץ קנתה סוף סוף אוטו. אך אביו... לפני ימים ספורים יצאה רינה שלומוביץ עם ה-אוטו החדש ועברה את רח' הרצל בת"א. ושם, "התחככה" בה משאית ענקית, קמטה את הפח-החדש הורידה את הצבע הבוי-הק בצידי המכונית.
עגמת נפש כזו היתה נמנעת ב-קלות אילו היה מורכב למכו-נית פס מגן.

מסע להימלאיה

הנפאלים, הטיפוס על הקרח-נים, מחנות האהלים בדרך, ה-הליכה בעמק העמוק בעולם (הרים גבוהה של 8000 מ' מ-שני הצדדים), הם חוויות שי-חייבים לחוות, "על בשרך" על מנת להתרשם מעוצמתם האמי-תית. ניתן רק לסכם שהטיול להימלאיה הוא יוצא דופן ו-מעורר ונשאר חזק בזכרון לכל החיים.
אם המסע להימלאיה קשה מדי, הרפתקה אמיתית ללא מאמץ פיזי הוא מסע סאפארי בקמ-פינג בקניה שבאפריקה. במסע פוגשים את השבטים, הנופים, החיות, שמורות הטבע והיערות של אפריקה המזרחית.
לפני שאתם עומדים לבחור טיול לחו"ל חובה לבקש את הפרוספקטים של טיולי החברה הגיאוגרפית לטיולים, טלפון 280025, רח' שלום עליכם 20.

חברים המליצו לי על הטיולים יוצאי הדופן של, החברה ה-גיאוגרפית לטיולים" ולכן ניי-גשתי לקחת פרוספקט של החב-רה.
על הטיול להימלאיה שמעתי פרטים מפי טומי מדריך הקבו-צה: "הטיול מיועד לאהביו ו-יודעי לכת אמיתיים. המדובר ב-בשעות הליכה רבות כמעט כל יום. השבועיים הראשונים בהי-דו בהן מבקרים בשמורות טבע, רוכבים על פילים בעקבות טונגוס, שטים על הגנגס ומת-פעלים ממקדשים וארמונות. כל אלה אינם דברים נפחתיים בנקל. אולם גם זה הוא כאין ואפס לעומת החוויה האמיתית, המסע בהימלאיה.
האמת היא שאת מה שקורה אח"כ קשה להעביר" מעל דפי העתון. הנופים המרהיבים של הרי ההימלאיה, כפרי הילדים

אריאל זילבר למשל החליף את מערכת ההגברה שלו 3 פעמים עד שבא על סיפוקו עם מערכת "YAMAHA" היפנית. מסת-בר שגם אומנים רבים אחיזים משתמשים כיום במערכות נגי-נה והגברה של "YAMAHA".
נגישתי להחליף מספר מלים עם הנציגים הבלעדיים של "YAMAHA" בישראל - בעלי החנות, "כלי-זמר" שבדי-זינגוף 210 ת"א. כחובב מוסיקה אמיתי לא יכולתי להתאפק מ-להביע את התפעלותי מהחנות המפוארת. (2 קומות ממוזגות, שש ענף של 300 מ"ר, תצוגה מתמדת של כלים ומבחר ענק של כלי נגינה). הסבירו לי שאנני נמצא בחנות לכלי נגינה הגדולה במזח"ת.
ביקשתי מיואל, ממנהלי החנות, פרטים על מערכת הנגינה של "YAMAHA" והוא משיב -

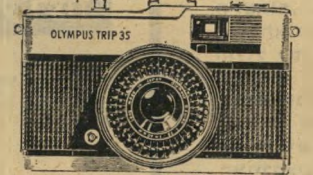
הנצח חופשתך עם ה..קטנות של אולימפוס שהן גדולות"

דל הצמצם. בעינת הכו-נת נמצא מידע המאפשר צי-לום ללא הורדת המצלמה מה-עין, כלומר, כיוון המרחק בשי-טת הדמות הכפולה, מחגים ה-מסמנים את מהירות הסגר ו-גודל הצמצם ואיזור אוהרה אדום בו ננעלת המצלמה בשעת חוסר אור. תכונות חשובות אחר-רות הן: שיטת המבזק האוטו-מטי המכוונת את גודל המדויק של הצמצם ברגע שמקדים את המרחק, מנגנון צילום עצמי עם השהייה של 10 שניות, שיטת טעינת הסרט הקלה, חיבור מבי-זק ללא כבל ועוד.
* בארץ ובחול ובכל מקום צלם במצלמות אולימפוס.
אל תקנה מצלמה לפני שתבדוק את המצלמה הנמכרת ביותר ב-ארץ ובעולם - אולימפוס!

המצלמה הקלה והקומפקטית ש-כבר קנתה לה שם בארץ וצל-מים חובבים ומקצועיים מערי-כים אותה. המצלמה האוטו-מטי, שחושבת בעצמה ועושה את כל העבודה בשבילך.
עדשות אולימפוס הנודעות 40 f/2.8 מ"מ. המצלמה מותא-מת לסרטים ברגישות 25-400 אסא. משקל המצלמה 410 גרם בלבד.
● אולימפוס RC 35 מצלמה זו בעלת תכונות מת-קדמות הנמצאות רק במצלמות הרפלקס למרות מיודותיה ה-קטנות. היא בעלת הפעלה או-טומטית או ידנית.
באוטומטית, פשוט תבחר את המהירות ובחירת הצמצם תע-שה ע"י מד האור הרגיש. בהפ-עלה ידנית, תוכל לבחור את גו-

על כל יתרונותיהן:
● אולימפוס פן EE.2 המצלמה האוטומטית לגמרי, ש-מיליוני חובבים בכל העולם נהנים ממנה בטוילים הבכל אירוע, בצילום שקופיות ותמו-נות צענויות בכל מצבי אור.
היא מצלמה קלה מאד, קטנה ו-אפשר להכניסה לכל כיס ולכל תיק. המצלמה שפועלת עם עין חשמלית ללא צורך בסוללות.
איי-אפשר להפסיד תמונה אם אין כמות אור מתאימה כי הסגר נסגר אוטומטית.
● אולימפוס RD 35 המצלמה האוטומטית וידנית - אידיאלית לחובב הצילום. ה-מצלמה שזכתה בפרסים רבים בארץ ובעולם כולו.
מפעלי אולימפוס היפניים, בעלי המוניטין הבינלאומי במכשירי אופטיקה (במיוחד במיקרוסקופים

ללא מתחרים.
* מצלמה מקצועית לחובבים. מאפשרת בקרה מלאה על תה-ליד הצילום בעזרת צמצם או-טומטי.
* 36 תמונות חדות בעזרת עד-שות צ'ירוקי 40 מ"מ f/1.7. ל-עדשה 6 אלמנטים ומד-מרחק מדוייק.
* איטומטית מלאה בצילומי מבזק.
● אולימפוס TRIP 35

יחר מפעם ב.. פס-פס"

בשרים של האש, תבשילים מ-מטבה של אמא ומנות אחרו-נות ערבות לחך.
למרות המקום ההומה שהפך ל-שיחת העיר, השרות הוא אדיב ואפילו מהיר.
קהל החיילים הצובא על המקום מהווה עדות מכרעת לכך שה-מחירים שווים לכל נפש.
"פס-פס" פתוח כל יום משעה 12.00 בצהריים ועד הצות וביום שישי עד 3.00 לפנות בוקר. (בשבת ארוחת צהריים מומלצת.)
או להתראות ב, "פס-פס" ובתיאבון

או ככה, אם חיפשתם מקום טוב בעיר לאכול בו סטייק אפשר להפסיק את החיפושים מיד. לאחר ארוחת צהריים אחת ב-סטייק "פס-פס" (בפסג' ב, לונ-דון מיניסטור) אפשר לקבוע בשקט שכאן נמצאים הסטייקים והמאכלים הטובים בעיר.
"פס-פס" ממוקמת ליד צוותא, בת-דר וקולנוע לימור. כך שאם אתם מבלים באחד מהמקומות הנ"ל ארוחת טובה ב, "פס-פס" אחרי או לפני הבילוי מומלצת. המחירים ב, "פס-פס" הם כמעט עממיים. אפשר לאכול ארוחה טובה בת 3 מנות ב-45 ל"י בלבד. בנוסף לסטייקים מציעים ב, "פס-פס" גם מרקים, סלטים, מבחר

יילה ביון - חופשה משגעת

סל וסלסלה
מדור למתרחש בשווקים
בעריכת: ח. שפר
טל. 29726 ת.ד. 03-241530

עד ל-3 זוגות, יכול להיות 8,000 ל"י בלבד! (80% ל"י ל-אדם ליום).
היולות ממוקמות ע"י הים במ-קומות משגעים כמו קורפו, לופס, כריחה, מיקוניס, ש-בהם ניתן לטעום מיון האמרי-תית. למשכירי היולות אפשר לסדר רכב מושכר במחיר זול ביותר.
● החופשה הנ"ל אידיאלית ממש לצעירים עד גיל 26 ול-סטודנטים הנהנים מטיסה מוזלה.
● 55- קונקורד טורס יושבים ממחיל תיירות ממדרגה ראשו-נה. אתה מקבל שירות אישי, ויחס אדיב. בוא ל-55 קונקורד טורס, רח' הירקון 112, ת"א. טל. 295746

הפעם אני רוצה לספר על חופשה באמת יוצאת דופן.
חברת תיירות ידועה, מיון, שמה לה למטרה להפוך את הנופש ביון למשהו "עממי", "מהנה" ולאודיוקא מסחרי. ב-אמצעות 55 קונקורד טורס ב-ארץ היא מציעה לישראלים מבצע מיוחד. המדובר באפסי-רות להשכיר וילות, קוטג'ים, בתים פרטיים וחדרים בתחבי האיים היווניים הקסומים. אין כוונה וילות יקרות בנוסח "אונסיס". ולמרות שגם הן קיי-מות במחירים מתאימים, אלא לבתים אמידים הבנויים בטוב טעם עם כל הנוחיות הדרושה אך אינם יקרים במיוחד.
מחיר בית כזה לשבועיים המיו-

שיחת הסאחבק עיר העתיד

בשימחה אני נענה לבקשותיהם החוזרות ונישנות של קוראים רבים, להסיר את הלוט מעל הוריו האגדתיים של סאחבק. לשם כך הרשו לי לקחת אותכם לגיבעתיים, עיר מגוריהם, כדי שתוכלו לראות אותם עין בעין ולהתרשם באופן אישי מהאנשים שגידלו בביתם סאחבק.

הגענו לתחנה המרכזית בתל-אביב, שם אנו עומדים בתור לאוטובוס מספר המישים-ושלוש, המוביל לגיבעתיים. גיבעתיים וגיבעתיים מטיפים את סאחבק מכל עבר, נדחסים קלות.

כדי לחוש בנישמתה של עיר די לך במבט אחד חטוף בתושביה, שעה שהם עומדים בתור לאוטובוס. התל-אביבי נדחף כמו משוגע. הירושלמי עומד בצד ומחכה כמו יורם, שכולם יכנסו לפניו. לכפר-שמריהוניק יש דודג'דארט, ורק הגיבעתיימי נדחף בצורה בינונית. לא כמו משוגע תל-אביב, אך גם לא כמו יורם ירושלמי.

— שלום קובי!

קובי, שקיבל זה עתה שלום מסאחבק, הוא חברי מגן הילדים וגיבעתיימי טיפוסים. אתה מזהה אותו מיד לפי מראהו: שער, משהפי-שמש, ראש, אוזניים, אף.

אם טעית לחשוב שהוא סתם ישראלי רגיל, שים-לב לטקס הפגישה המיוחד הנערך בינו לבין סאחבק.

ראשית, אנו לחוצים ידיים. כששני גיבעתיים נפגשים, לא משנה באיזה פניה של העולם תתרחש הפגישה, אתה יכול לדעת מייד גיבעתיימי מפני שראשית הם ילחצו ידיים. ועכשיו, הקשב:

„מה נשמע?“ שואל סאחבק. „מה נשמע?“ חוזר קובי. כן כן, גיבעתיים אמיתיים! אם עדיין נותרו לך ספקות בקשר לגיבעתיימיותינו, ספקותיך נעלמות בשעת פרידתנו, כאשר לחיצת היד חוזרת על עצמה, והפעם היא מסתיימת בסיסמה ההדדית: „להתראות, ותתקשר!“

אני מקווה שסלוחים לי על ההשתפכות, שכל כך אינה אופיינית לי, אבל חשבתי שכדאי להגיד מילה על גיבעתיים, שמעטים בלבד יודעים כי היא היא שהעניקה לעולם כולו את סאחבק. את כל מה שיש בי באני חייב לעיר הזאת. כשהגעתי לכאן, לפני שנים, שקלתי בקושי שלוש קילו שלוש מאות. מאז נוספו לי, כאן בעיר הזאת, למעלה משישים וחמישה קילו, בלי לספור ויטמינים! אך נחזור להוריו המופלאים של סאחבק. הוריו גרים ברחוב קטן היוצא מרחוב וייצמן, רחובה הראשי של גיבעתיים, אליו, אם לא שמתם-לב, הגענו זה עתה, ובו ירדתי מן האוטובוס.

מימינכם אתם רואים בתים בני שלוש-ארבע קומות. משמאלכם אתם רואים בתים בני ארבע-חמש קומות. סיגנון הבנייה דומה למקובל בשאר חלקי הארץ. בכל בית — דירת בנות שתיים-וחצי, שלוש, שלוש-וחצי, וארבע חדרים. אם הבניינים בגיבעתיים בכל זאת נראים לכם שונים, הרי זה בגלל הטיח הגיבעתיימי המיוחד שבו הם מצופים. הטיח המקנה אופי מיוחד לעיר ללא חומה, שערי גוש דן מקיפים אותה ומשמשים לה עטרות-חן.

מבחינה היסטורית ניתן לחלק את גיבעתיים לשלושה חלקים. העיר הזו עברה את השלטון התורכי והאנגלי. כל אחד מהם השאיר בה משהו, אך אף אחד מהם לא הצליח להטביע בה את חותמו כמו השלטון הפולני — שלא השאיר כאן כלום.

אוכלוסיה: בגיבעתיים יש שילוב מופלא של פקידי מישרד-האוצר עם פקידי מישרד התעשייה והמיסחר, חברי דן עם חברי אגד, אך האנשים שקבעו את אופי המיוחד של העיר הם דווקא אנשי השוליים הססגוניים.

העיפו מבט בקפה ורד, כאן מולכם. רואים את שני הטיפוסים שעושים עכשיו שלום לסאחבק? אלו הם שני הגיזעיים של העיר. האנשים המיוחדים היוצרים את קיסמו המיוחד של מקום. הימני הוא לא אחר מאשר „יוסקה המשווע“!

„המשווע“ זכה לכינוי הזה משום שהוא נוסע שש פעמים ביום לתחנה המרכזית בתל-אביב. כששואלים אותו: „יוסקה, למה אתה נוסע שש פעמים ביום לתחנה המרכזית?“ הוא זורק את התשובה האופיינית לו: „מה אני יכול לעשות? אני נהג בדן!“

זה שמגרד באוזן הוא „שייקה הפרוע“, טיפוס שיכול להיווצר רק בגיבעתיים. שייקה הוא בעל סוכנות לחלקי-חילוף לרכב ובעל מישפחה עם שני ילדים. תמיד תראו אותו לבוש מסודר, מכנסי טרילין וחולצת דילון, חליפה בשבת. אבל מה! — השיער הג'ינג'י שלו תמיד פרוע!

ואגב טיפוסים, סאחבק חייב להגיד מילה על הבנות. בת מגיבעתיים זאת בת שיוצאת איתך לסרט, יושבת איתך אחר-כך בבית-קפה, ולפעמים גם עולה איתך לדירה. לזה אני קורא בת מגיבעתיים!

אני רואה מסיבבי נחירים מתרחבים — מריחים הא? יום המישי היום, והעיר, על סופרמרקטיה וסופרסליה מתכוונת לקבל את פניהן של עקרות הבית היוצאות, מי ב„כרמל דוכס“ שלה ומי ב„פורד אסקוט“, לעשות קניות לשבת. האגדה הגיבעתיימית מספרת כי בימי המישי בין השמשות מגיע האוטו הגדול לסופרמרקטים ומתוכו יורדים שני כרובים ושיבעה קרטונים של מלפפונים חמוצים. זיקני העיר מוסיפים כי מי שנשמתו יוצאת בערב שבת בגיבעתיים — באים חבראקדישא ולוקחים אותו.

מי שהיה איתנו במשך כל הסיור הזה הבחין בוודאי בתופעה מוזרה — לא רואים תיירים! לגיבעתיים היו כל הנתונים ליהפך לעיר תיירות, ביחוד בשל האטרקציה המיוחדת שלה: שתי הגבעות שעל שמן נקראה העיר. אך בגלל מחדל של מתכנני העיר נבנתה העיר ממש מעל שתי הגבעות, כך ששוב אין רואים אותן.

סוף-סוף הגענו לרחוב מגוריהם של הוריי, מקום שמראהו תמיד מזכיר לי את השלווה המיוחדת של ימי שבת בבוקר, כאשר תושבי השכונה קמים, אוכלים, נוסעים, יורדים, עולים וחוזרים. אם אתה הוא שהוזמנת אל אחד הבתים, מובטח לך שתקבל כוס קפה, נס או בוך, ואם תהיה עוגה — גם עוגה.

לא הכל רווד בגיבעתיים, כפי שניתן להתרשם מתיאור זה. מימני ילדותי זכורים לי רגעים קשים: פסוקו של יום בטלוויזיה, אבא מקבל חשבון ממש-הכנסה, אמא לא מרגישה טוב. אך למרות כל אלה דומני שניתן לראות בגיבעתיים את עיר העתיד.

מי שרוצה לדעת כיצד תיראה ישראל בעוד המישים שנה כדאי לו לבוא לכאן, כי אומנם יכול להבין את גיבעתיים עד שאינך רואה אותה, או לפחות שומע עליה כמה מילים מסאחבק.

בדלת מימין גרים הוריי. דינג דונג בפעמון. אין עונים. אין איש בבית. אין דבר, ננסה בפעם אחרת. „שלום גיברת איזנמן!“

גיברת איזנמן, לה אמרתי שלום בשעה שעברה על פני, אבטיח בסלה, מעלה בראשי את ההירחור המסכם הבא: מי שלא ישב בערב שבת בדירה של שלושה וחצי חדרים בגיבעתיים, חיבק את אשתו, אכל אבטיח, וראה טלוויזיה — לא יודע מה זה חיים!

ישראל דנה בהצעה לקנות ג'ונגל בברזיל

זההעכיר אותו לכנסת.

„מעריב“, יום ה', 13.7

„הארץ“, יום ב', 10.7

„קרייסקי לא תקף את בגיז“

היה זה מיקרה רגיל שר הגנה עצמית.

„ארה"ב תפעל להמשך הדיאלוג“

או, לפחות, החיכוף ממונהגים.

„מעריב“, יום ה', 13.7

הפורץ השאיר את השוטר בלי מכנסים

שוב הטפה המישטרה מכה מתחת לחגורה.

„מעריב“, יום ה', 13.7

„האם חיוני שבת תבשל קפה בת"א לשליש שלה?“

תדון. צריכים לשאול את השליש.

„מעריב“, יום א', 9.7

ידיעות אחרונות, יום ה', 13.7

3 נפלו מהגלגל-ענק בגני התערוכה בת"א: מצבן משביע רצון

רצון שר מי?

„ילד המבחנה הראשון בעולם יוולד באנגליה תוך שבועיים“

לפחות לא יהיה לו תסביך אדיפוס.

ידיעות אחרונות, יום ה', 13.7

„מעריב“, יום ה', 13.7

תחרות חיסכון בחשאל נערכת ביחידות צה"ל

פרס ראשון — כסא חשמלי.

אוהל משותף - לחיילים וחיילות בצבא ארה"ב

איזה מין צבא!

ידיעות אחרונות, יום ג', 11.7

סאדאת: ברצוני למסור לעם בישראל - אני בעד שכנות טובה בכל המובנים

„אשתתף כחשבון החשמל של חדר המדרגות, אשקה את הרשא, ואשמור על השקט בין 2 ל-4.“

יא"כ כספי.

טאפו-היט תוסס

עם מבחר חדש של תקליטים "לוהטים". גם בסופרמרקטים.

מבחר קיים
 להקת תזמורת החשמל
 להקת כנפיים
 להקת הביטלס
 להקת אבבא
 להקת סמוקי
 להקת קווין
 קליף ריצ'רד
 פול סיימון
 ביילי ג'ואל
 דייוויד סול

מבחר חדש
 להקת בל אפוק
 להקת שמפניה
 להקת אירפשיין
 להקת סנטוה
 להקת קוקו
 להקת דם יזע ודמעות
 ברברה סטרייסנר
 קריס קריסטופרסון
 דיסקו יורופ
 קומפיוטרס דיסקו

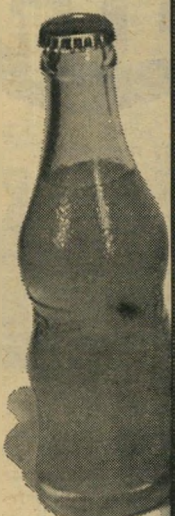
שיים לבו אין הנבלה על מספר התקליטים שאחה יכול לקבל! ככל שתרכה לשלוח מעטפות עם פקקים, תקבל יותר תמונות, יותר תקליטים. והעיקר – תגביר את סיכוייך לזכות בפרס הגדול: מערכת סטריאונית משוכללת. **בהצלחה.**

טמפו היט באמצעות הדואר מדבקות
 אסוף 12 סגרים של "ליטר פלוס" או 24 פקקים רגילים של "טמפו". צרף מעטפה מבוזזת. על המעטפה ציין את השם המלא והכתובת המדוייקת. שלח ל"טמפו", אזור התעשייה, חולון. בדואר חוזר תקבל 3 מדבקות צבעוניות ממוספרות.
מדבקות תקבלו עם מעטפה חבילה

תקליטים
 הסר את המדבקות הצבעוניות ושמוך על חלקן האחורי הממוספר. אספת מספרים 20-1? שלח ל"טמפו", אזור התעשייה, חולון, בציון שחך המלא וכתובת המדוייקת. בתמורה תקבל תקליט, אל תשכח לציין את שם התקליט בו בחרת, מתוך רשימת הזמרים והלהקות המשתתפים במבצע. **אפשרות נוספת:** שלח 40 סגרים או 80 פקקים רגילים ו"40 ל" בדואר רשום, ציין את השם המלא, הכתובת המדוייקת ואת שם התקליט בו בחרת מתוך הרשימה. **מערכת סטריאונית** בהגרלה בין כל המשתתפים, בתום המבצע.

חסכון דמי משלוח-גשו לסופרמרקט מדבקות
 תמורת 12 סגרים של "ליטר פלוס" או 24 פקקים רגילים תקבלו 3 מדבקות צבעוניות. ממוספרות. **תקליטים**
חגם-תמורת מדבקות 1-20 (המספרים בלבד) או תמורת 40 סגרים (או 80 פקקים רגילים) בצרוף 40 ל"י **במומנים או המחאות דואר בלבד**
תקבלו תקליט לפי בחירתכם מתוך רשימת הזמרים והלהקות המשתתפים במבצע.
תחנת האיסוף פועלות בימים א' ב' ד' ה' בינ השעות 7-4 אההיצ.
ירושלים: סופרמרקט המשכיר רח' המלך יודני, פינת בני יהודה.
סופרמרקט: "בית הכרם", בית הכרם.
חיפה: סופרמרקט "צרכן" קריית אליעזר. ככר מאיריהוף.
בסופרמרקטים של אנורה צרכנית "הליאביב דן שרון"
תל-אביב: רח' אבן גבירול 30
תל-אביב: רח' להנודיה 78. יד אליהו
רמת-אביב: רח' ברודצקי 43
בתים: מנדל נחום. עד העצמאות
חולון: רח' סוקולוב 48
רמת-גן: רח' הרואה 2
רמת-גן: "ארנמן" רח' דבוביסקי
פתח-תקה: רח' חיים עזר 11
ראשון-צ: רח' רוסעילר 9
רחובות: רח' יעקב 3
באר-שבע: "צפון הושיאם שכו" נחניה. "מרינו" רח' שמפפר

כל אחד זוכה!

הערה: המבצע מתחיל לתקליטים בודדים בלבד. אלבומים כפולים תמורת 80 סגרים או 160 פקקים + 80 ל"י.

תקליטים עבריים
 אסתר ואפרים שמיר
 פסטיבל הזמר חשליח רוחמה
 מתי כספי
 אריק לביא
 יהורם גאון
 צמד הפרברים
 חוה אלברשטיין
 דני ליטני
 קרוסלה
 שדרת ידוד ירח:
 שלום חנוך

טאפו כל פקק להיט במבצע טמפו-היט

הזמן רנו 79 עכשיו קבל רנו בטוח.

יוצא לחופשה?

רנו 4 — 3 דגמים,
רנו 5 — 4 דגמים,
רנו 12 — 7 דגמים,
רנו 14 — 2 דגמים,
רנו 16 — 2 דגמים,
רנו 20 — 2 דגמים,
רנו 30, רנו 6.

אצלנו אין חילוקי דעות — המזמין רנו עכשיו מקבל אותה "על בטוח". אם גם אתה עומד לצאת לחופשה בחו"ל, או לחופשה בארץ, כדאי לך להשתתף במבצע '79 של רנו:

מה עליך לעשות?

הזמן כבר עכשיו את רנו '79, סע ובלה בנעימים כשאתה שקט ורגוע. כאשר תחזור, תמתין לך מכונית חדשה מדגם '79.

בחר באחת משתי האפשרויות:

- א. תשלום ראשוני מקובל להבטחת דגם '79 במסגרת המבצע.
- ב. תשלום מחיר המכונית והבטחת מחירה הסופי — עכשיו.*

לבחירתך מגוון דגמי רנו '79 הכוללים שיפורים בלעדיים נוספים. יציבות, נוחות, מגוון צבעים, בטיחות, שכלול וכמובן חסכוניות כי **רנו — בחסכון ראשון**

* כפוף לדמת המיסוי הנוכחית.

צ'מ

בני משה קרסו
 תל-אביב: רחוב ריב"ל 26-22, טל. 33241; ירושלים: הס 4, 02-226491, מוסך "אוטוצ'ק", אזור התעשייה תלפיות, טל. 719298. מוסך "אדיב" רחוב הרקמה 7, רוממה טל. 522340; חיפה: "רכב חיפה", יפו 32, טל. 510296. "מוסך רנו אמין", טל. 720579. מוסך "אוטוטסט", טל. 726234. מוסך "הקרניה" קרית חיים, טל. 722588. מוסך "רנו תלפיות" חוף שמן, טל. 668977. **אשקלון:** מוסך פאר, מרכז מסחרי אפרודר, טל. 22743. **אשדוד:** מוסך "רנו צמרת", טל. 21713. **באר טוביה:** מוסך "עומר" אזור התעשייה. **באר שבע:** עמיגל בע"מ, החלוץ 124, טל. 74533. **חדרה:** מוסך "רנו קליין", טל. 31693. **נס ציונה:** מוסך "רנו שי", טל. 75401. **נתניה:** סברדלוב, הרצל 54, טל. 23852. **נצרת:** מוסך "אדטאן", אזור התעשייה נצרת, טל. 56861. **ערד:** מוסך "אוטוקליניק" אזור התעשייה. **צפת:** מוסך "רנו הלל משה", טל. 32055. **קרית גת:** מוסך גל-צור אזור התעשייה טל. 91395. **קרית שמונה:** מוסך הגליל העליון, טל. 40713. **קצרין:** מוסך "קצרין" הגולן. **רמת-גן:** רנו ר"ג, קיבל ז'בוטינסקי 111, טל. 798474. **ראשון-לציון:** ברניצקי, הרצל 52, טל. 941008. **רחובות:** מוסך "רנו אלקטרו", טל. 51308.

רנו RENAULT 79

פגישה על גביע גלידה של שטר-אום משאירה תמיד טעם טוב

כולן טבעיות, מזינות ומרעננות
— ישר ממחלבות הבית שלנו.
אין פלא, איפוא, שטעמן נישא בפי כל.

פגישה על גביע גלידה של שטר-אום
משאירה תמיד טעם טוב. ואין זה משנה באיזון
גלידה שלנו בחרת, כל גלידה וטעמה עמה.

שטר-אום מלא טעם

לפני 25 שנה

נילון, "העולם הזה" שראה אור השבוע לפני 25 שנה בדיוק, הקדיש כתבת-תחקיר נרחבת, תחת הכותרת, "בתים: כנידה בציובר?" לנושא הפיכת חוף ימה של העיר לחוף אגרה (ראה שער) ולהשלכות החברתיות של מעשה זה. מדור, "העם" ריזוח על אחד מכנסי הפלמ"ח, שנערך בקולנוע גררינה, בתל-אביב, במילים: "באולם ישב החומר הגלמי היקר ביותר במדינה, כאבן שאין לה הופכי. גם מהדתי שלו, שישבו על הבמה, לא הביאו לו בשורה חדשה של פעולה וקרבן. לא נתיב של נשך בשמים, לא שכיב של פרא בין הרים..."

השבוע לפני 25 שנה דווח במדור, "מדיניות" על מיפצע ההעברה הסודי של מישור-החוף הישראלי, מהקריה בתל-אביב לקריה בירושלים, בעזרת 40 משאיות. תגובת דובר מחלקת-המדינה של ארצות-הברית על ההעברה לירושלים, שבהתאם להחלטת האו"ם משנת 1947 היה עליה להיות עיר בינלאומית, נוסחה כך: "ארצות-הברית התנגדה לפיצוע ההעברה..." פרט נוסף שהזכיר, "העולם הזה" בהקשר זה: עד להעברה, נהג נשיא המדינה לרדת לתל-אביב, על-מנת לקבל שם את כתבי-האמנה של העבריים המואזמים לישראל.

שני עמודי תצלומים הוקדשו לתיאור מרשם צריפין (ראה:

"העולם הזה" 821
תאריך 16.7.53

מישכת מחתרת צריפין * גיוס בנות לצה"ל - 1953 *

פרץ ברנשטיין ויעקב אחימאיר על "העולם הזה"

מחתרת

מישכת ומזומר

הרגע הגדול, אשר כל מהפכן אמיתי רואה אותו בחלומותיו, הגיע. 42 עיתונאים הצטופפו, שלפו את ה-עטים הנובעים. כל מילה שנפלטת מפי הנאשמים עברה באופן אוטומטי למאות אלפי אורחי ישראל, למיליוני קוראים מסביב לכדור-הארץ.

מתחיות עצומה שררה בין קירות העץ של האולם, שתי סוללות עורכיהדין עטרו פי הגלימות, שורות השוטרים הצבאיים החמושים.

הרגע הגדול הגיע. הנאשמים יכלו לקום, לבשר לארץ ולעולם לשם מה הקימו את המחתרת, לשם מה רצו להפיל את המישך טר הקיים, מה הבשורה אשר בפיהם, עליה מוכנים הם למסור את נפשם וחירותם.

הרגע בא — וחלף. בזה אחר זה קמו הנאשמים, קראו מן הכתב תלונות והאש-מות על השופטים, על סדרי השיפוט, על שמכות בית-המישפט, על המשלה הפור-געת בדיומקורטיה. היו אלה דברים נכונים למדי, אף כי היו מזוהים בפי אנשים שמטרתם היתה, כנראה, לחסל את הדימוי-קטטה במדינה. אולם לא היתה להם שום בשורה פוליטית, שום וידוי מהפכני, שום תורה חדשה שתצדיק שבירת-לוחות — אפילו בכוח הדינמיט.

עצם ההחלטה להחרים את בית-המישך פט התגבשה בעת ובעונה אחת אצל כמה אנשים. היא עלתה בלב עורכיהדין מייד כשנדע להם ששולחיהם יועמדו לדין בפני בית-דין-צבאי. היא הפכה בעיניהם להכרחית כאשר הממשלה הפעילה את סעיף 111 הידוע לדראון — והמאפשר מעצר אדמיניסטרטיבי ארוך וללא דין ומישפט — נגד שני עצורים, שלא היו נגדם הוכחות. עמדת עורכיהדין: מה טעם לעמוד למישפט, אם ישנם כל ה-סיכויים שהממשלה תעצור כראות עיניה כל נאשם שיצא זכאי בנין?

סמל הצלב. הנאשמים העיקריים שלא מסרו וידיים במישטרה בחרו, כמוכן, כי עורכיהדין בעלי עבר מחתרתי, כדי להיות בטוחים שסניגוריהם לא ימסרו את סודו-תיהם למישטרה. היו אלה שמואל תמיר וא. דינרי, שניהם אנשי אצ"ל, וד"ר ירדור, לשעבר ממפקדי לח"י.*

עורכיהדין הסכימו בליבם עם מנחם בגין, שהכריז על מחתרת זו כ"מביישת את שם המחתרת בישראל". הם התנגדו למט-רות המחתרת, אולם התנגדו לא פחות

להפעלת סעיף 111, המשמיט את היסוד מתחת לכל שילטון-חוק. כשנכנסו עורכיהדין לשטח בית-המישך פט, במחנה צריפין, ביקשו השוטרים הי-צבאיים לערוך חיפוש בתיקיהם. עורכיה-דין סירבו. כן סירבו לענות את התג-המייוחד — צלב כחול-ירוק — שהוכן לזיהוי האנשים שקיבלו רישיון גנוע כי שטח המגודר. (אחד הנאשמים אמר על תגי הזיהוי הללו: "המשלה המגדלת חזירי-ים, נאה לה שתענוד סמל של צלב...")

בתוך אולם המישפט התגששה המחתרת המזורה עם המישפט המזור. התוצאה היתה מחזה מעליב, שבכוחו לזעזע כל אורח החדר לגורל המדינה. כסירב אב בית-הדין להרשות לנאשמים העיקריים לצאת יחד עם סניגוריהם. פרץ השיר הראשון: "כעמוד שבתוך לגשר..." הנאשמים הי-צעירים, שהכירו בסמכות בית-המישפט אחרי שנשברו והודו בחקירה, נראו אומי-ללים למדי על שלא יכלו להצטרף לשירה.

אולם גם לזמרים עצמם היו קשיים. כשר-פתחו אנשי אצ"ל לשעבר בשיר "עלי-באריקות ניפגש, ניפגש", קרא איש לחי-לשעבר: "אוי, זה שיר אצ"לניקי". התור-צאה: אותם חמשה-שישה שירים מוסי-כמים חזרו על עצמם.

לו הורה אב בית-הדין להוציא את הי-שרים, היה לפחות כבוד בית-הדין ניצל. השופטים והקטיגוריים הסתכלו בשרים כי

* מרפרטואר השירים הרוויזיוניסטיים.

מחתרת צריפין

הצבאי שנערך בצריפין נגד אנשי מחתרת לאומנית. המישטרה טענה, בין השאר, כי מחתרת זו הניחה את הפצצה במערכת, "העולם הזה", שפצעה את קריאל ("דוש") גרדוש.

ממשלת ישראל, אותה כינו: "קבוצת אנשים המכנה עצמה ממשלת ישראל..." יחד עם תקדים זה נוצר תקדים שני, מסוכן עוד יותר: הפעלת הפקודה למני-עת טרור והקמת בית-דין צבאי במקום בית-מישפט אזרחי.

לפחות עורכיהדין אחד השמיע סברה מסוכנת מאוד למעשה: הממשלה הקימה את בית-הדין הצבאי במיקרה זה, כדי להרגיל את הקהל לעצם התופעה. ביודעה כי דעת-הקהל מאוחדת נגד מחתרת-ללא-מטרה זו, מימין ומשמאל, מצאה שזו שעת-יכושר ליצור עובדה שלא תעורר את חמת הציבור. אולם כאשר נוצר התקי-דים, אפשר יהיה להשתמש בו גם נגד אייכים פוליטיים של ממש.

הממשלה

הפתרון: הזפה

בשנים האחרונות נתגלה כי המצפוד הדתי יכול להיות דבר גמיש מאוד. בייחוד כשהוא שוכן בקרב צעירה וממשל לשיחי רור מהצבא.

אין כל ספק שהשתמשו בתקנה זו מאות בנות דתיות באמת, שהוריהן ראו בגיוס לצבא מעשה תועבה גרוע ממות. אולם עלה עליהן מספר דתיות-לרגע, שמינוגו גרבי ניילון, שוליי-שבת בקרייזולרים, הי-שבוע ירדה רועל הממשלה על האחרונות.

לפי תקנה חדשה תצטרכנה גם הבנות הדתיות לשרת, אלא שנקבע להן שירות ללא-אדמים, במשקים דתיים ובמוסדות חזיר-ניים. תנאי השירות יהיו דומים לתנאי הצבא, אולם בנות דתיות-לרגע רבות, עלולות להגיע לכלל מסקנה, ששירות בחברה עליונה במישטרד צבאי עדיף על שירות במשק טירת-צבאי.

אחת התוצאות המתקבלות על הדעת: עליה גדולה של המניות בשוק הנישואין. את המטרה יוכלו להשיג מתחת לחופה.

מכתבים

המשבר הנכון

קראתי את הרשימה, בה נזכר גם שמי (על המשבר הממשלתי — העולם הזה 815), בעניין רב, ואני חושב שהתיאור על המשבר היה מלא ובעיקרו נכון.

פרץ ברנשטיין, שר המיסחר והתעשייה *

הזי, חבל...

הערות מספר לגיליון העולם הזה 817. אין כל ספק שבולטת בו מידת אי-האובי-ייקטיוויות. הפעם הנכם משרתים באופן ברור את האינטרסים המשותפים של הי-שמאל הקיצוני (סיעת-השמאל, מפ"ם, מק"י). חבל... שעתון כזה ניתפס לאיני-טרכים אדומים — איפה הניטראליות? יעקב אחימאיר, רמת-גן **

* ממנהיגי ומייסדי מפלגת הציונים הי-כלליים (כיום, המפלגה הליברלית בליכוד). ** משמש כיום קריין חדשות בטל-וויזיה וכסגן מנהל מחלקת החידושות שם. בנו של אבא אחימאיר, מייסדי "ברית הבידיונים", שהיה איש ימין אקטיבי ואיש הגות (מחבר, "יודאקה" ועוד ספרים).

גם את חשבת שזה יהיה קשה?

ולידיעתך - טמפוני טמפקס
מתרחבים גם לאורכם כך שאינך
חשה בהם כלל.

מיכל ההחדרה אינו מייקר את
הטמפון. טמפוני טמפקס אינם
יקרים יותר מן האחרים - למרות
היותם פשוטים ונוחים יותר
לשימוש.

להשתמש בטמפון, הכוונה.
חשבת שזה יהיה מסובך לשים אותו
בתנוחה הנכונה?

אולי גם את חשבת שאין דרך
פשוטה וטובה באמת?
אם כך הרי שלא ניסית עדיין
את טמפוני טמפקס. כל טמפון
של טמפקס נתון במיכל החדרה
פשוט ונוח והודות לו הטמפון
תמיד מוצא את דרכו אל
המקום הנכון.

טמפוני טמפקס עם מיכל ההחדרה - כדי שלא יהיה קשה גם במצבים רגישים.

לכבוד
H. H.
אינווסט אימפקס בע"מ (יבואני טמפקס)
ת.ד. 6080 תל-אביב.
בא לשלוח לי חומר הסברה על השימוש בטמפוני טמפקס.
שם _____ גיל _____
כתובת _____

קצין בשרות פעיל משתמש במדיו, במכוניתו הצבאית

ובנהגו-החייל כדי להתחרות על ראשות המועצה בטיבעון

המדדים

עוזרים

בבחיירות

תא"ר בנימין עינבר
תעמולה במדים

לימודים אקדמאיים. בפעולת נוקייב זכה בצל"ש, וכאשר חילקו לאחר מלחמת יום-הכיפורים את העיטורים, זכה בני עינבר באות-העוז. הוא היה מפקד גולני, מפקד החטיבה הירושלמית, ולפני כשנתיים מונה קצין-מישטרה-צבאית ראשי. היתה זו הפעם הראשונה שעינבר שירת שלא בר-יחידה לוחמת, אולם מצבו של חיל הי-מישטרה הצבאית היה אז בכיר, וצה"ל החליט להעמיד בראשו, כדי להציל חיל זה, את אחד מטובי מפקדיו.

מתושבי טיבעון, היכולים לרוץ, בבחיירות, מהווה סכנה לגביו, הוא מכיר את כל תושבי העיירה שלו, ועל דעתו לא עלה אף שם אחד. בתחילת חודש פברואר השנה הבין בן-דרור כי האיום של אגמי וורטמן לא היה איום-סרק, מכונת וואיאנט צבאית, ובה תיאולוף לובש מדים, החלה עוברת ליד בתיהם של תושבי טיבעון. מהמכונת היה יורד גבר נאה, ענוד אותות רבים, ומציג עצמו בפני תושבי טבעון: "אני בני עינבר. אני מועמד המערך לראשות

ניסו לכבוש את מישרת ראשי-העיר, בכל המקומות, מלבד טיבעון. בטיבעון מתחרה מטעם מפלגת-העבודה תתיאלוף בנימין ("בני") עינבר. עינבר לא פשט את מדיו. הוא עדיין חייל ומפקד בצה"ל. למרות זאת, הוא מנהל מערכת-בחירות ענפה ומסועפת.

עוד אחד לפני גן-העדן. כך מכינים תושבי טיבעון את העיירה הקטנה שלהם. ולא בכדי. טיבעון היא אחד המקומות היפים, הנעימים והשקטים ביותר בארץ. העיירה הקטנה, בעלת 11 אלף התושבים, טובעת בצל העצים הפזורים כמעט על כל מטר מרובע משיטחה.

"מישהו שיגמור אותך!"

במשך שנים רבות שלטה בטיבעון, כמו במקומות רבים אחרים בארץ, מפלגת-העבודה או, בגילגולה הקודם, מפא"י.

בבחירת שעברו, קם אישי-בנייה צעיר, עמי בן-דרור, תושב טיבעון מזה שנים רבות, הקים רשימה מקומית אלי-מפלגתית בשם לקט ("למען קריית טיבעון") והעז להתחרות במפלגה הגדולה. בן-דרור עזב לשם כך את עבודתו בחברה הקבלנית ש-בנתה את אוניברסיטת חיפה. התמסר כולו למערכת-הבחירות.

התוצאות הפתיעו את הכל: את תושבי טיבעון, את מרכזי המפלגות ואת מישרת הפנים. עמי בן-דרור ולקט זכו בשישה מנדטים, מבין 13 חברי המועצה של טיבעון. מפלגת-העבודה זכתה רק בחמישה מנדטים, הדתיים והליכוד כל אחד בנציג אחד. בן-דרור הקים קואליציה עם שני הנציגים הבודדים, ושלט בעיירה במשך יותר מארבע שנים.

ראשי-מועצה בן-דרור
איומים מחיפה

התת-אלוף טוען: ..אני לא עושה תעמולת-בחירות.

מה שאני עושה זה היכרות עם תושבי טיבעון -

אלה שיצטרפו להצביע עבורי, אחרי שאציג את מועמדותי."

עינבר את המישטרה הצבאית, כשהוא משאיר אחריו חיל משוקם. עינבר לא קיבל כל תפקיד אחר בצה"ל, והיה ברור כי הוא עומד לפרוש. פרישתו של עינבר נקבעה ל-1 באוגוסט 1978, ועד אז הוא ממשיך ליהנות ממעמד של קצין בכיר בשירות, ומכל תנאי-השירות של קצין כזה: מכונית, נהג, לישכה ומשכורת צבאית. אין ספק כי המדים של בני עינבר רי-מכונת הוואיאנט, שהסתובבה ברחובות הקריה הקטנה, עשו רושם רב על המצביי (המשך בעמוד 18)

המועצה המקומית, אני רוצה שתכירו אותי". רבים מתושבי טיבעון, כמו כל צמרת צה"ל, מכירים היטב את בני עינבר, הגבר בן ה-47 הוא בעל קריירה צבאית מפור-בת, שברובה הגדול ידועה לתושבי קריית-טיבעון. עינבר היה אחד מלוחמי הפלמ"ח, ועם הקמת צה"ל קשר את גורלו בקאריירה הר-צבאית. הוא עלה בדרגות הצבאיות, תוך כדי שירות ביחידות לוחמות, כשהוא חוטף מדי פעם בפעם, בעידוד צה"ל, תקופות

מוזכר מחוז חיפה של מפלגת-העבודה, אורב אגמי, ואל מכיר מועצת-פועלי-חיפה, משה ורטמן. השניים הציעו לו לעמוד בר-ראש רשימת-המערך בבחירות הקרובות בטיבעון. בן-דרור סירב: "רשימה של תושבי טיבעון למען תושבי טיבעון, זו הרשימה שתשרת את הקריה בצורה הי-טובה ביותר". "אם לא תלך איתנו, נעמיד מולך מי-שהו שיגמור אותך", הבטיחו לו אגמי ו-ורטמן. בן-דרור לא יכול להעלות בדעתו מי

מידה ארצי. לגבי תושבי טיבעון, פירושה סוף העולם. מילחמת-הבחירות בעיר כבר החלה. למרות שהבחירות תהיינה רק בעוד ארבעה חודשים, וגם זאת אם לא תחול דחייה. מערכת-הבחירות זו צורמנית ו-חורקת. בעיריות רבות בארץ הצניחו המפלגות השונות גנרלים וקולונלים לעמוד בראש הרשימות שלהם. ראש עיריית תל-אביב, שלמה ("צ'יץ") להט, היה אלוף (מיל). כאשר החל מתחרה על תפקיד ראשי-העיר. כמוהו כל שאר בעלי הדרגות בצה"ל, ש-השתחררו מהשירות, פשטו את המדים ו-

עים של קריית־טיבעון. העובדה שגם נהגו של עינבר, שגם הוא בן קריית־טיבעון, עזר לבוס שלו, לא רק בנחיה במערכת הבחירות, אלא גם כאחראי על אירגון הנוער והשיכבה הבוגרת של תנועת הצעירים, כדי שיצביעו למען הבוס שלו, נתנה לתושבי קריית־טיבעון את ההרגשה כי לא רק מפלגת־העבודה תומכת בתת־האלוף, אלא צה"ל כולו.

תעמולה

בבית־ספר

כ עבד כחודשיים של פעילות אינטימיות ביותר, הבין עינבר, כנראה, כי הוא עבר קצת את הגבול. עזרו לו בכך כמה מתושבי טיבעון, ששאלו אותו כיצד הוא מעו להפך את פקודות מטכ"ל, האוסרות כל פעילות מפלגתית על חיילי צה"ל וקציניו, וכיצד הוא מעו לגייס למטה הבחירות שלו מכונית צבאית מפוארת, דלק צבאי ואת הנהגיהייל שלו.

לעינבר היה הסבר לכך: "אני לא עושה תעמולת־בחירות. החלטתי לרוץ ל־בחירות למועצה המקומית מייד אחרי ש־אשתחרר. מה שאני עושה עכשיו זה ה־כרות עם תושבי טיבעון — אלה שיצטרפו אחרי שאציג את מועדותי, ואשתחרר מ־צה"ל, להצביע עבורי."

עינבר החליט לחדול לנקר עיניים. מכר ג'ת הוואליאנט הצמריקאית והחלפה ב־מכונת אסקורט קטנה יותר, והוא עצמו פשט את כדיו בעת מגעו עם ציבור ה־בהורים.

בערך באותו הזמן החל בני עינבר פרו על בקרב התלמידי בית־הספר־התיכון של טיבעון. לדעת אנשי המטה שלו — עורך־הדין יוסי כץ, מוכר סניף מפלגת־העבודה בטיבעון, עובד ההסתדרות וחבר מועצת העירייה שאול בר־דוויד, ושושנה ("שוש") מיימון, מוכרת מועצת פיעלי טיבעון ו־אלמנתו של קצין הצוללת דקר בני מיימון — הדרך הבטוחה ביותר להגיע להורים, בעלי זכות־ההצבעה, היא דרך ליבות בניהם.

בני עינבר החל מופיע בהפסקות של בית־הספר התיכון על־שם חיים גרינברג, בית־הספר התיכון היחידי בטיבעון, ולערוך תעמולת בחירות בין התלמידים או, כפי שהוא מכנה זאת: "היכרות עם הנוער של טיבעון". אחרי־כך הוא נזכר, שלפני שְלוש שנים שימש בשליחות צה"לית ב־חז"ל. עינבר הזמן עליידי אחד מבניו, שהוא חבר מועצת התלמידים של בית־הספר, לערוך כמה הרצאות בקרב התלמידים. תעמולה מפלגתית מ־סוג זה בין כותלי בית־הספר אולי אינה מנוגדת לחוק כמו תעמולה במדים תוך שימוש באמצעים של צה"ל, אך בוודאי שאינה נאה ואינה חנוכית. איפשר זאת לעינבר הממונה על חטיבת־הביניים בבית־הספר, שמאל בן־עמי, חבר מרכזי במטה הבחירות של עינבר.

התושבים

פנו לרמטכ"ל

כ מזה מהתושבים, התומכים בראשי המועצה עמי בן־דרור, פנו במיכתבים לרמטכ"ל ושר־הביטחון, בדרישה להעמיד לדין את עינבר, כל עוד הוא לובש־מדים, על פעילות בחירות המנוגדת לחוקת צה"ל. אותם אורחים גם פנו אל שר־הפנים ואל היועץ המישפטי לממשלה, שיטפלו בעינבר מבחינת החוק האזרחי. אולם בינתיים הם לא נענו.

פניות אלה הגיעו, כפי הנראה, אל אוניו של עינבר, שלא הפסיק את מסע־הבחירות שלו, ואף לא הקפיא אותו עד לאחד ב־אוגוסט, התאריך שבו ישתחרר מצה"ל. אך הוא שוב עשה כמה צעדים, כדי שלא לנקר את העיניים. מכונית ה־אסקורט הצבאית החלפה במכונית קטנה יותר, רוס כרמל, ואילו על נהגו נאסר להמשיך לפעול למען הבוס שלו בקרב הנוער של טיבעון.

בינתיים, בעיקבות צעדים אלה של עינבר, נכנסה מערכת־הבחירות בטיבעון ל־הילוך גבוה, גבוה יותר מאשר בכל עיר או מועצה מקומית אחרת בארץ.

Capitol

קפיטול - סיגריה עם אופי למעשן הרציני

עשירה, מלאה, מספקת. למעשן הרציני המחפש את מלוא הטעם. עשויה מסוגי טבק מעולים ביותר שנבחרו בקפדנות לסיגריה זו. בקופסת אדום־זהב־כחול. 20 סיגריות - 8 ליי בלבד.

Capitol

קפיטול - סיגריה עם אופי למעשן הרציני

דובק מייצרת סיגריות איכות למעלה מ־40 שנה.

ענבל חם

מ ארק טוויין אמר על הנושא הזה את המילה האחרונה. "הכל מדברים על מגייהאוויר", טען, "אבל אף אחד אינו עושה שום דבר בעניין זה!" זה נכון. בייחוד אצלנו.

ב נימין זאב הרצל לא היה חסיד השיבה לארץ ישראל. זמן רב התנגד לרעיון כי את מדינת-היהודים יש להקים ב"פלסטינה" דווקא. הוא האמין כי ארגנטינה מתאימה הרבה יותר. בין השאר הסתמך על האקלים. היהודים הם (כך אמר) עם אירופי. האקלים של פלסטינה אינו מתאים לאירופים. זכנ מוטב להקים את המדינה בארץ שהיא רומנטית פחות, אך קרירה יותר.

הוא יותר, כידוע, על רעיון זה כאשר חש בלהט (הרוחני, לא הגופני) של האווירה היהודית במירוץ-אירופה. יהודי רוסי ופולני לא ביקרו מעולם בארץ-הקודש. הם קראו את התנ"ך ובתנ"ך לא כתוב בשום מקום שהמלכים והנביאים הועמו בשעה שהתקוטטו על מקום בספר-הספרים. יונה הנביא אמנם שאל את נפשו למה ביגלל החום, אבל זה היה במידבר.

בניישראל המקוריים לא התלוננו, כאשר ראו סוף-סוף את הארץ שעליה היה להם קושאן אלוהי. אחרי ארבעים שנה במידבר סיני, בוודאי היה נדמה להם כי חברו ושכם הוא מתנת שמיים. כל חייל-צה"ל יכול להבין לרוחם.

מאז, מילבד הפסקה קלה של אלפיים שנה, אנחנו תקור עים בארץ הזאת, וזהי מולדתנו, והמולדת היא — למה נכחיש זאת? — קצת חמה. **נשאלת השאלה: מה אנחנו עושים בעניין זה?**

ב דמה כי מעטים נותנים את דעתם על השפעת האקלים על טבע האדם ועל אופי החברה. מדברים על אופי אנגלי. על אלגנטיות צרפתית. על שוק ערבי. על שיכרות סקנדינבית.

עוד כמה קשורים מושגים אלה באקלים? האנגלי חי בארץ קרה וגשומה. לפני שהמציאו את מכונת הרוטטרוט, לא היה לו חשק רב לצאת מן הבית. הבית הפך מרכז חייו. אם רצה לבלות, הלך לביתו של השכן, או הזמין את השכן לבוא אליו, ולהתחמם לפני האח. האם זה מפליא שהאנגלי מקדש את "התחום הפרטי", שהוא מאמין כי "ביתי הוא מיבצרי", שהוא שונא רעש, שהוא מעקם את אפו לנוכח ההמולה של ה"צפרדעים" שמדרום לתעלה?

הצרפתי סוגד לפולחן האופנה. גם האנגלי והשוודי מקפידים על לבוש פורמלי. ומה הפלא? באקלים שלהם, דרושים מלבושים רבים כדי להחם את הגוף. יכול גבר ללבוש חליפה של שלושה חלקים. עניבה, מיגבעת ומעיל עליון, ואף טיפה אחת של זיעה לא תסכן את תיפארתו. הערבי, לעומת זאת, חי במרחב חם. האקלים אינו מפתה אותו להתבודד בביתו. להיפך, הוא יוצא החוצה, אל השוק המוצל, אל בית-הקפה הנפתח. בייחוד בשעות הערב. בשוק אין טעם להנמיך את הקול ולדבר בלחש, כפי שעושה האנגלי בטרקלינו.

בסקנדינביה שוררת קרורת צוננת במשך רוב ימות השנה. האדם סוגר את עצמו בבית. הוא בודד. מבעד לחלוננו הוא רואה ביום הקצצר עננים אפורים, והלילה ארוך ואפל, הוא אטל לידיו משקה — כדי להחם את הגוף, וכדי להפיג את הקדרות. הוודקה נולדה בצפון, לא בין קאהיר ודמשק.

מי שבא לפינלנד, נדהם למראה העיצוב היפהפה של כימעת כל דבר, החל בבתיים וכלה במאפרות. היתכן כי עם שלם, שתרומתו לספרות ולאמנות הייתה דלה למדי, מצטיין בכמיהה עמוקה ליפיה-העיצוב ובכישרון מפליא? "פשוט מאד", הסביר לי פעם סיני, ספק ברצינות, ספק בלצה, "כשאתה חי בלילה הנמשך 22 שעות ביממה, וגם היום בן-השעתיים אינו אלא מין דימדומים, ואתה כלוא בביתך, מה אתה יכול לעשות? אתה נוטל לידך סיפרון, משחק בתרשימים על גבי הנייר, והנה אתה מוצא את עצמך ממציא כסא מחדש..." **אפשר לגבב בנקד תיאוריות על נושא זה. אך כמו הרבה הכללות פרועות, הן נושאו בחובן נרעין של אמת. אין ספק, האקלים משפיע על אופי האדם, ועל אופי העם.**

ה הנה באו אבותינו לארץ זו, חרף אהרותיו של חוזה המדינה שחזה אותה במקום אחר, ולא עלה על דעתם שהאקלים החדש מחייב דפוסי-חיים חדשים. כשאני מבקר מכרים הגרים בבית ערבי ישן, אני מתמלא קינאה. חבל שמצפוני אינו מאפשר לי לגור בבית, שבונהו מתגולל אישם בסוריה או בירדן, וחולם על בית זה בלילות. הבית קריר, שום אדריכל מופלם לא בנה אותו, אלא בעל-מלאכה נבער. אך הבית הוא "נכון". הוא בנוי בהתאם לצרכי הארץ ולאקלימה. **אחריכך אני מבקר בדירה של מכרים אחרים, כשבונה יהודית למהדרין. אין משבירוח. אין אוויר. הבית כוזה יבוג היה לעמוד אישם בין פינסק ומינסק. כמה בתים נבנו כאן במאה השנים האחרונות על-ידי**

יהודים שנתנו את דעתם על כיווני-הרוח האופייניים לארץ זו. על שמש, על אור? איך משפיע מחדד ארכיטקטוני מוזר זה על איכות חייהם של מאות אלפי ישראלים — איכות-חיים ממש, המורכבת משינה ערימה ומכילוי בבית, מבלי לסבול מרעש השכנים?

מ חדד זה מחייב מיוזג-אוויר. למרבה המזל, כבר המציאו את המצאה הזאת. אך נדמה כי ישראלים רבים לא שמעו עליה עדיין. **מיוזג-האוויר אינו עניין שבמותרות. בארץ צנוה, לעמנו, הוא כורח-חיים, מרכיב חיוני של איכות חיינו.**

איך יתכן כי בשנת 1978 יש עדיין בית-חרושת אחד, בית-ספר, בית-חולים, מישרד צבאי או אזרחי, בית-מגורים, שאין בו מיוזג-אוויר מלא? מתדל זה אינו משפיע רק

עצבים. הודשי הרגיעה אינם מספיקים, כנראה, לחדש את כוחות-החיים. בניגוד לטבע, החוזר ככל שתיו על הפדא המרנין של התחדשותו, אין הטבע האנושי הי פרטי והחברתי, מתחדש עם ליבוב העצבים.

א תה מזרמן למסיבה דיפלומטית בחודש יולי, וליבך נכמר למראה מאות הגברים האומללים, הלבושים הדר בחליפות אירופיות, וכולם ענובי עניבות מחניקות. מדוע לא נמצא לבוש ישראלי נאה, "פורמלי" די צורכה, המתאים לאקלימה של הארץ? יש לבוש ערבי. יש לבוש הודי. מדוע אין לבוש ישראלי — לא המצאת-סרק של מציאי-פולקלור, אלא תשובה מעשית לשאלה כיצד להתלבש באופן הגיגי, בהזדמנות המתאימה, מבלי להיע את הנשמה? לנשים, משום-מה, קל יותר, האופנה שלהן התאימה

את עצמה ביתר גמישות לצרכי האקלים המשתנה. אך גם בימים אלה אפשר להתפלג למראה נערה ישראלית, צברית בת צברית, המתהלכת ברחוב דיזנגוף (31 מעלות) כדרך אחותה בספאריס הקרה (13 מעלות). במכנסי-הרמון החוסמים את זרם-האוויר בקרסוליים ובחולצות בסיגנון דומה, הלך והוע, הלך והוע.

א זההים נתן לארץ הזאת נכס, השווה יותר מכל אוצרות הנפט והזהב: הים. ברוב ימי השנה נושבת רוח קרירה ממערב, החוף הישראלי מכוסה-החול מעורר קינאה אצל שוכני הריביירה הצרפתית וחופי-ייקרה רבים אחרים בעולם, המכוסים חצץ. **אך בתדאכבה, ביפו, בחיפה, שבונות החוף הן המזנחות ביותר.**

חלקים מהן נכבשו זה מכבר על-ידי העולם התחתון, תל-אביב נותקה מן הים על-ידי מיסדר של בתי-מלון, החוסמים את משב-הרוח, למען התיירים, ואילו התייר יוצא ממלוננו ישר לרחוב שהוא מן המזנחים בארץ. היכן רחובות-הים האלגנטיים של ניצה וקאן, הפרומני דות הצמודות לחוף במקומות רבים בעולם? שפת-הים עצמה, זו רצועת-החמד בת מאות הקילומטר-רים, אשר יכלה להיות משופעת בכל טוב — אביזרי נופש ציבעוניים מכל הסוגים, מיתקני-ספורט, מיסעדות ובתי-קפה — מה יש בה כיום מילבד כסאות-נוח מרופטים, זפת, כמה חסקות, כמה מיפרשיות פרטיות, מצילים מורר-מרים ביגלל שכרם הידור, ציידית-ירות מיקצועיים ושחקני "מאסקות", המוציאים את הנשמה לזולתם? **ובמרחק של מאה מטרים מן החוף מתנהלים החיים, כאילו לא היה הים קיים כלל.** וברחובות העיר עצמה גוזמת העירייה את העצים וכורתת את ענפיהם, בדיוק כשהצל דרוש ביותר.

ה ארץ יבדה להיות נהדרת. החיים יכלו להיות יפים, **כן, גם בחודשי הקיץ!**

סאדאת יבוא לארץ כדי להציו את

ממשלתו החדשה לפני נבון, ועדיין אין מזכירה לאריק

סיפרה כי עלימנת להשתחרר מהמועמקה שאחזה בה בשעת ההסרטה, היתה נוהגת לקרוא בהפסקות שבין צילומים, "סיפורי אהבה וחופש".

הנספחת לענייני-נשים בשגרירות ישראל בווינגטון, העיתונאית **תמר אבידר**, שינתה את הופעתה החיצונית. תמר היתה נוהגת להופיע ל- אירועים רשמיים בווינגטון, כשהיא חובשת כובעים. כובע עיה לא נשאו חן בעיני בעלה, הפיזיולוג, **עמוס אבינדר**, שהעיר לה על-כך מדי פעם. לבסוף נמאסו נויפות הבעל על תמר. היא ניצלה את שהייתו במישחקי גמר גביע העולם בכדורגל, שנערכו בי ארגונינה, כדי לשנות את תכונותיה. כשחזר עמוס ל- ווינגטון, הוא הופתע לגלות את אשתו בתסרוקת-אפרו עני קית.

שמועה עקשנית במיוון הכנסת טוענת כי הנשיא **הי צמיר**, **אנוואר אל-סאדאת**, עומד לבקר בישראל בעוד כי שבועיים, כדי להציג את הי ממשלה החדשה, שהורכבה בי זלצברג, לפני הנשיא **יצחק נבון**.

יצחק נבון ואשתו **ארי פירה** הגיעו בשבוע שעבר, לפנות-בוקר, חיבורים ונגרשים אל בית-החולים התורן של ירושלים, ביקור חולים, עם בנם **ארי**. אופירה סיפרה כי בנה סובל מקשיי-נשימה, ואינו ישן בלילה. רופא שבדק את הילד ציווה על ניתוח פוליפים. הי הורים המפורסמים של ארי ישבו מחוץ לחדר-הניתוח עד שזה הסתיים. לאחר מכן הבני אוהו אל מישכן הנשיא, והפקי דתו בידיה הנאמנות של הי מטפלת שלו ושל אחותו **ני רה**, כדי להספיק ולהתכונן לטקס קבלת-הפנים לסגל הי דיפלומטי. המטפלת של נירה וארו מתגוררת במישכן הי נשיא, אך עובדת כפקידת-בנק עד לשעות הצהריים. בצהריים היא לוקחת את הילדים מהגן, ומטפלת בהם עד לבוקר שי למחרת.

השגריר הבריטי בישר-

ברחבי אירופה, הללו שולחים לו אלפי מיכתבים, ומכיוון שי אינם יודעים את שם מישפחתו ואת כתובתו, נשלחים המיכתי בים כשעל המעטפה כתוב בי שפה האנגלית: "זוהר, תל אביב, ישראל". הסובל העיקרי ממבול-המיכתבים הוא בית-חרושת יצהר, שכל המיכתבים מגיעים אליו.

מי שניסה לאחרונה ל- השיג את הזמר **צביקה פיק** במיטפר הטלפון שבדירתו שי בשיכון בבלי, לא נענה. צביקה לא ניתק את הטלפון, הוא פשוט עבר דירה, יחד עם אש-תו, העיתונאית **מירית שם אור**, ועם בנם, התינוק **בנני**. הוא מתגורר בבית אמו של צביקה בגבעתיים. הזמר לא ירד מנכסיו. הוא פשוט מצפה שדירתו בגבעתיים תתפנה מי דיירה, ואז יעבור אליה עם מישפחתו. מירית, שחזרה ל- עבודתה העיתונאית, שכרה מטפלת שעבדה קודם לכן כמל-צריה במועדון-לילה.

עוזר הבמאי **פיצ'ו בן צור** החליט לארגן מסיבת הפתעה לצוות הסרט אל תש-אל אס אני אוהב, לרגל סיום הצילומים. הוא התקשר עם מועדון-לילה תל-אביב, הודיע לכל שחקני הסרט המתגוררים בתל-אביב על המסיבה והזמין את כל התכרים, פיצ'ו לא ידע, כי **עמוס קוריק**, כותב התס-ריט השחקן הראשי של הסרט, אירגן אף הוא מסיבת-סיום בי ירושלים. השחקנים העדיפו את המסיבה של פיצ'ו בתל-אביב, וכך מצא את עצמו עמוס, שי הוא בנו של ראש עיריית ירו-שלים **מרדכי קוריק**, חוגג לבד את סיום צילומי סרטו.

טובה פלרשאו היא שחקנית יהודיה צעירה, שזכתה בתהילה בעיקבות הופעתה בי סידרת הטלוויזיה האמריקאית שזאה. אחרי הופעתה בסרט עומדת טובה, הנשואה לעורך-דין מצליח בווינגטון, להגיע בקרוב לביקור בארץ. "לא יכולתי לסיים את ההסרטה ו- לחזור אחרי-כך הביתה, לחיי היום-יום הרגילים", סיפרה. על הרגשתה בתקופת ההסרטה

ומישפטיהם של **אנאטולי צ'רנסקי** ו**אלכסנדר גיני צבור** כבר-התמועצות - מצא לו ראשי-הממשלה זמן להיפגש עם צוות התסריטאים, המכין את התסריט על חייו. הוא ישב איתם במיוון הכנסת, וסיפר להם סיפורים רבים על עברו. כאשר נאלץ בגין להי-כנס לאולם-המליאה, החליפה אותו אשתו, **עליזה בגין**, והמשיכה את סיפורי בעלה.

עליזה בגין נלווית לאח-רונה אל בעלה לכל אשר ילך, בלי יוצא מהכלל. הגיב על כך ש-התעשייה, **יגאל הורר-ביץ**: "היא מזכירה לי את פולה, ששמרה כל הזמן על (דודי) **בן-גוריון**". ענה לו חי-י יסו **שריד**: "כן, אלא שבגוריון לא היה חולה".

ש-המישפטים **שמואל תמיר** עדיין לא החליט את מי להציע כממלא-מקומו של הפרופסור **אהרן ברק**, בתפ-קיד היועץ המישפטי לממשלה. הגיב על-כך **יחיאל גוטמן**, מי שהיה עוזרו של ש-המישפטים הקודם, שפוטר מייד עם כניסתו לתפקיד של תמיר: "תמיר יקח בן-אדם שהוא יוכל לכפות עליו את מרותו, וכך לעקוף את כוונת בגין לנטרל

ישראל פוליאקוב

פולי מ, הגשש" הפתיע את חבריו הגששים, גברי בנאי השבוע, תחת לעלות לבמה ולהיכנס בחגיגות תורו, ירד לאולם וישב בין הקהל (לידו איש הטלוויזיה יואל אסתרן). שייקה וגברי חיכו להופעתו של פולי, ואילתרו בינתיים כשהם אינם מבינים מה אירע לחברים. פולי לא יכול היה להתאפק למראה המתרחש על הבמה ופרץ בצחוק קולני. אז זיהו אותו שני הגששים, ירדו לאולם וסחבו אותו אל הבמה. גם אז לא יכול לכבוש את צחוקו.

אותו כפי שניטרל אותו בעור-רת ברק.

כמנהגה מדי שנה, ערכה גם השנה התכשיטאית **רחל גרא** מסיבת גור. במסיבה הור גש גור בילבד, בכל מיני צור-רות, כשנשאלה רחל מה משרעות הגזר במסיבות שלה. השיבה: "מי שלא מבין, אין לו מה לעשות במסיבה". אורי-חתי-הכבוד במסיבה היתה הי פסלת **אידנה גור**, שהגיעה לישראל לחופשה, והמתגוררת בביתה היפואי.

הזמר **זוהר כהן** מכר עד היום כמיליון וחצי תקלידי-טים של אבניבי בשפה הארי-גלית, ויש לו מעריצים רבים

תושבים ירושלמים, שני-טו לשכור את דירתם השכורה של **אופירה ויצחק נבון** ברחוב הצפירה שבמושבה הי-גרמנית, שבה התגוררו לפני שעברו למישכן-הנשיא, נדהמו ממחירה הגבוה, אפילו יחסית למחירי הדירות הבלתי-סביריים של ירושלים. אמר להם בעלי-הבית: "טוב, עכשיו הבית הזה הוא היסטורי, אז הוא שווה יותר כסף".

לפני נסיעתו המפורסמת לווינה נראה יו-ר מישפלת-הי-עבודה, **שימעון פרס**, מבלה בחנות מזכרות ליד מישרדי מישפלתו ברחוב הירקון בתל-אביב. השר רכש בחנות מתנות. לאנוואר **ארי-סאדאת**, נשיא מצריים קנה עטי-נוצה מכסף, ובהקדשה כתב לו: "לאיש הי-עט והגורל". לקאנצלר אוסטרי-ריה, **ברנו קרייסקי**, נתן מניאטורה של היהודי הנודד בכסף, **לוי ברנדט**, נתן מאפרה בצורת עלי-גפן, ול-ראש ממשלת בריטניה, **ג'יימס קאלאהן**, נתן גמל כורע-ברך מכסף.

איד מכנה **שימעון פרס** את עוזרו, **בועז אפל** כאים **המילטון גורדן** שלי. גורדן הוא עוזרו השור-בב של נשיא ארצות-הברית.

לאנשים הנכונים!

777 הברנדי הלאומי שהוא בינלאומי.

גרמל לא מזרחי מיקי ראשון לציון וזכרון יעקב

אל, ג'ון מייסון, סיפר לי ידיד ישראלי כי הוא עומד לנסוע בקיץ לארצו. לחופשת מולדת. שאל אותו הידיד: "איך אתה יכול לעזוב את שגרירותך לזמן ממושך?" השיב מייסון: "אל תדאג, כל זמן ש**מלנחם בגין** נמצא ב-שילטון, שום דבר לא ישתנה במדינה שלכם!"

חילי צה"ל מכנים את הרמטכ"ל רב-אלוף רפאל ("רפול") איתן, בשם חדש: "כומתה כימתי", או על אותו מישקל, "רבו כומתה". אחת האגדות על רפול המתהלכות בצה"ל טוענות כי בימי הפלמ"ח ניסה לחשל את ראשו, והיה פותח דלתות במכות ראש.

מטעיהבחירות של ראש עיריית תל-אביב, שלמה ("צ'יץ") להט, או בגלל עקשנותו של המיסעודן רפי שאול: עיריית תל-אביב החלה בימים אלו בקישוט רחוב הירקון פיר גת יורדי-הסירה בפנסים צב-עוניים. בינתיים מתארגנים דיירי האזור להפגנה נגד הפיכת איזור-מגורים לרובע-בי-לויים. בראש המפגינים עומדת העיתונאית עדה הון, המת-גוררת בסביבה והטוענת כי ה-חיים בדירתה הפכו בלתי-נס-בלים. לא ידוע אם עדה משר-תת כאן את האינטרסים של הבוס שלה, מועמדה-מערך ל-ראשות עיריית תל-אביב, אשר ("ארטור") בן-נתן, שהיא

הילל זיידל

הבריחהכנסת, טוען כי משרדו נמצא בבריכת "גורדון" בתל-אביב, שבה הוא שוחה בחורף ובקיץ. זיידל, שהוא סב, נוהג לפגוש אנשים בבריכה, לקבל שם קהל ולקבוע שם פגישות. אל הח"כ הספורטאי מצטרפת גם אשתו, רחל, שהיא, לפי עדותה, שחינית לא פחות נלהבת מבעלה. גם בימים שהוא נוסע לכנסת בירושלים הוא פוקד בבוקר את הבריכה.

לעיתונאות של העיתונאי ג'ון עזר וייכר בירושלים.

כתב הרדיו הוותיק של סי-בי-אס בישראל, ברונז ווסטרליק, עזב את ישראל וחזר לארצות-הברית. במקומו מונה כתב חדש, צעיר בן 23, הדובר עברית רהוטה. שמו דן רביב — בדיוק כשמו של הכתב לענייני מיפלגות של ה-טלוויזיה הישראלית.

המשורר יונתן גפן נסע לחופשה באנגליה. לפני צאתו הוסדרה לו פגישה עם הזמר האמריקאי בוב דילן, שיתן באנגליה שני קונצרטים מיר-חדים בחודש הקרוב. נורית, אשתו של יונתן, סיימה בהציג לה את בחינות הבגרות שלה, והיא עומדת ללמוד בשנה ה-באה באוניברסיטת תל-אביב.

הילדים, שבאו לחוות בהצגה לסי שובי הביתה, נבר-הלו כשראו את כלבת הקולי היפהפיה, המגלמת את תפקיד לאסי, כורעת על הבמה ואינה מבצעת את תפקידה כראוי. הסתבר כי הכלבה קיבלה הת-קף-לב, והמפיק מיקי גולדנר-ברג נאלץ להוריד בשל כך

דרור ליפשיץ בן 12, של הצייר אורי ליפשיץ המציג עתה את תמונותיו ביר, מלווה את אביו לבהייקפה. אשתו של אורי, עדה, עומדת להפוך אותו לאב בפעם השישית. אמר אורי: "עד שדרור יהיה בן 20, תהיה לי בית נבחרת של כדורגל". ליפשיץ עומד, כפי שטוען לפתוח מיסעדה.

ממשמת לו כדוברת, או שהיא באמת סובלת באופן אישי-פרטי מהרעש באיזור, שהפך מרכז-שעשועים בתל-אביב.

שרון עדיין מחפש מזכירה. אחרי שלא נמצאה מועמדת מתאימה במשרדו, פירסמה לישכתו מודעה בעיתונים. ה-לשכה הוצפה בשיחות-טלפון, אך מזכירה מתאימה אין.

הפרופסור מוכאל פלע נשיא מכון ויצמן ואשתו שרה עומדים להפוך בקרוב להורים מאושרים. שרה נלוותה לכל מסעותיו של בעלה, במשך כל חודשי הריונה, אך כששבו בשבוע שעבר מסויר בארצות-הברית הודיעה כי היתה זו נסי-עתה האחרונה, וכי מעתה תשב בבית עד הלידה.

מה עושה מנחה עלי כוחרת לשעבר, ירון לונדון? הוא נותן הרצאות בבית-הספר

אופנת המראה הרזה תור-פסת מדינאים, כמו אנשי-סיר-טירה. בהיותו בישראל, סיפר שרהחוזן הגרמני האנס רייט-רייך גנשר כי הפחית בחוות הרזייה מיוחדת כ-15 ק"מ מ-מישקלו, וכי נזקק למילתחה חדשה לחלוטין. גם הסאטירי-קאי מיכאל (ב.ב. מיכאל) בריון הפחית 12 ק"ג ממיש-קלו, ונזקק למילתחה מתור-שת.

במהלך אחד הדיונים על גיוס בנות צה"ל טען ח"כ אנודת-ישראל מנחם פרוש כי בת נמצאת בבעלות אביה עד שהיא מתחתנת. התפרץ לעברו ח"כ ד"ש מרדכי ורשיבסקי: "אני מבין ש-אתה מייצג את אותם אבות, שבוועדה שחקרה את האונס הסתבר כי הם אונסים את בנותיהם!"

לא ברור אם זה בגלל

את ההצגה המצליחה מן הבמה.

מי שלא נראתה במור-עדונה, בשבועיים האחרונים, היא פרדריקה סגל. היא הציגה תה יותר מדי עסוקה בעניינים שבבית. כלבה האהוב חלה, ו-עבר סידרה של ניתוחים. בר-אחרון שבהם גילו שהכלב סובל מסרטן-הדם. אחרי שבועיים של יסורים מת הכלב, ולפרדי פשוט

ברכה שוורץ

הדוגמנית ונערת-הזוהר, אינה חדלה מלהפתיע. לאחרונה רכשה לה זוג אופניים, והיא משוטטת איתן על מדרכות רחוב דזנגוף, בלבוש ספורטיבי קצרצר, המכסה טפח ומגלה טפחיים. אלא שברכה שכחה לנעול גם נעליים ספורטיביות, ונסתה לרכוב על אופניה כשהיא נעולה בסנדלים בעלי עקבים של 10 ס"מ. היא ניקרה את העיניים.

לא היה מצבירות ללכת ל-עבודה. עכשיו קנתה פרדי כלב חדש, והחיוך חזר לפניה.

מי שעושה חיל וזוכה להכרה בינלאומית הוא הצייר דוד שרייר. אחרי שסיים ב-הצלחה תערוכת-ציורים שלו ב-בוסטון, הפתיעה אותו שרה קולדוול, מנצחת אמריקאית ידועה, המנהלת את אופרת-היוקרה של בוסטון, בהצעה ל-הכין תפאורה לשתי אופרות ה-עומדות להיות מוצגות על-ידיה בעונה הבאה. דוד נענה להצ-עה. רק חזר ארצה לפני כשבו-עיים ממסעו בארצות-הברית, וכבר קיבל טלפון מאותה שרה קולדוול, שביקשה ממנו לקפוץ ללונדון מיד, כדי לעזור לה בהכנת תפאורה לאופרה שלי-שית שהיא מעלה, הנזל וגרטל. אך דוד ייצא ללונדון רק בסוף החודש, כי קודם לכן הוא רוצה להיות נוכח בסרמיירה של להקת בת-דרור שתקיים ב-ימים הקרובים, כי לה הכין, כמובן, את התפאורה.

ואם כבר מדברים על לונדון, אז כדאי להזכיר ש-דפנה איתן, המוסיקאית תמלילנית העובדת ללא-לאות בתוכניות הטלוויזיה הלימודית כמו קסים קסם וקשקשתא וכן לעתים בעלי כותרת בטלוויזיה הכללית, יוצאת למנוחה קצרה בבריכת הבריטית.

גם השחקן אהרם פלג ייצא לחופשת-איזור קל ל-לונדון, אחרי שסיים לעונה זו את הצגת-היחיד שלו, פרחים לעכבר לבג, נוסף על עבודתו הרגילה בהבימה.

בבריכת השחיה גורדון בתל-אביב נראים, בוקר-בוקר, נוסף על המתרחצים הקבועים שלה, גם השחקן יוסף שילוח ואשתו השווייצית אלנה ש-נמצאת בחודשי-הריון מתקד-מים.

הקנייה הטובה ביותר 1978
 המרכז למחקרים שיווקיים
 מרכזי אזורי

"להתכייף" בא לי בסנדלי גלי

ים, חופש, קיץ שובב, אני ו"הגלי שלי"
 תמיד ביחד. סנדלי "גלי" האוריריים והקלילים
 עושים לי כיף בקיץ.
 כל החברה יספרו לכם איזה
 רומן ארוך יש להם עם גלי, לפני
 ש"התלבשו" על גלי ניסונו הרבה
 אחרים אך ת'שמעו לנו... לגלי אין
 תחליף. סנדלים שאוהבים את החברה.
 ושלא יעבדו עליכם... גלי זה רק עם
 סמל הצפרדע!

Gali-גלי®

הקיץ בא לי... בסנדלי גלי

לסאדאת היתה הברקה פיתאומית

ולמאורת-הנחשים בירושלים היתה תעסוקה מלאה

התעסוקה זאלענדיג

ב מאורת-הנחשים הירושלמית הייתה השבוע הגיגה.

מאורה זו, ימיה כימי המדינה — לפחות בתקופת-הזוהר של דויד בן-גוריון סערה מילחמת-הנחשים בין ותיקי מפא"י ובין קבוצת-הנערים, שבן-גוריון טיפח אותה לידו. הצעירים הרסו את פינחס לבון ואת משה שרת, ביקשו להרוס גם את לוי אשכול וגולדה מאיר. בן-גוריון עצמו סיפר שהם הציעו לו לבצע בארץ הפיכה צבאית. אך לבסוף גברו עליהם הקשישים וסילקו את בן-גוריון.

בימי אשכול וגולדה נולד המושג „מילחמות היהודים“. המאבקים בין משה דיין ויגאל אלון השפיעו על החלטות גורליות. באותה תקופה אירעו דברים שקבעו את גורל המדינה, ושההיסטוריון לא יבינם אם לא יקה בחשבון כי אצל אלון, דיין וספיר גברה השינאה ההדדית לא פעם על כל שיקול אחר, לאומי ובינלאומי. היה נדמה כי בתקופת שילטונו של יצחק רבין הגיעה תעשיית הארס במאורת-הנחשים לשיא שאין למעלה ממנו. השינאה בין שימעון פרס ורבין היתה כה לוחטת, עד כי לא היה דיון בממשלה שלא הושפע ממנה במישורין. סודות המדינה הודלפו, מעשי המדינה נחבלו, יוזמות חשובות בי יותר נמנעו או נהרסו במהלך מילחמה זו. לבסוף היו הדברים כה גלויים והשעי רוריה כה מחפירה, עד כי הציבור הרחב החליט שאין זה יכול להימשך כך. הרגשה כללית זו תרמה תרומה חשובה ל„מהפך“ הדיעה הכללית היתה: „הממשלה איננה מתפקדת“. מכאן היה רק צעד קטן נוסף אל סיסמתו של עזר וייצמן במצרכת-הבחינות: „צרכים להחליף את השילטון“. בוחרים רבים האמינו כי אם יגיע מנחם בגין לשילטון, תיווצר סוף-סוף סמכות שתשים קץ, אחת ולתמיד, למילחמת-היהודים בצימרת.

חלפה שנה — ומעולם לא פרחה מאורת-הנחשים כמו היום. לא זה בלבד שישוף דבר לא השתפר, אלא שהדברים שם החמירו ועתה נטו שות מילחמות-היהודים על רקע הצורך בהחלטות שתקבענה את גורל המדינה לדורות.

התהליך של קבלת ההחלטות מתנהל עתה באווירה כללית של אינטריגות הדדיות, שינאות וקיאנות. כולם חותרים תחת כולם, כולם שונאים את כולם, כולם מוכינים — בלא-יודעין ואף ביודעין — לחבל באינטרסים לאומיים חיוניים ביותר כדי „לדפוק“ את היריב ולהפיק יתרון אישי קטנטן במאבק על השילטון.

היריבות בין משה דיין ועזר וייצמן הגיעה עתה לממדים המהווים סכנה לאר מית. אריק שרון מטייל בין השניים כמו שכיר-הרב בימי-הביניים, כאשר הוא מתר חבר פעם עם זה ופעם עם זה, ובוגד בי שניהם, כימעט מדי יום ביומו. מאות עסי קנים וזוחלים על קרקעית המאורה, מוכינים להכיש.

באופוזיציה אין המצב הרבה יותר טוב. השינאה הישנה בין רבין ופרס נשארה בעינה. במפלגות האחרות — ובראשן ד"ש השסועה והמגוחכת — המצב דומה. מנחם בגין נראה כעומד מעל לשינאות וליריבויות אלה, אך קשה להימנע מן החשד כי הוא מעודד את המילחמות הדדיות, על פי השיטה המקובלת על מנהיגים מדוריי-דורות, שפילגו את יורי שיהם כדי לשלוט בשקט. על כל פנים, לא ניכר כל מאמץ מצד בגין לשים קץ למצב מחפיר זה.

כד לא היו אפשרוים, לולא המתרחש כמאורת-הנחשים בירושלים.

פסטיבל פרס

ה השתלשלות החלה בפגישת אני וואר אל-סאדאת עם שימעון פרס בווינה. הרקע שז פגושה זו ברור למדי. יש לו קשר ישיר למאבק-היכוח בי ישראל.

היום היה ברונו קרייסקי, הקאנצלר של אוסטריה ומנהיג מיפלגתה הסוציאליסטית. קרייסקי חש מחוייבות עמוקה למפלגת-האחות הישראלית, שסולקה מן השילטון לפני שנה. הוא מוכן לעשות כל אשר ביכולתו כדי לעזור לה להתאושש ולהתגבר.

קרייסקי רוחש גם יחס אישי מיוחד לשימעון פרס, הנראה לו כמדינאי מוכשר ובעל-רמה, שלא כמו גולדה מאיר, שאותה הוא מתעב. וכמו יצחק רבין, שאיכזב אותו מרה (הטולם הזה 2132). בעוד שגולדה גידפה את קרייסקי והעליבה אותו אישית, התייחס אליו רבין בנילוול מופנן. פרס, לעומת זאת, ידע להציג את עצמו לפני קרייסקי באור החיובי ביותר. בחודשים הראשונים של שילטון הליכוד לא פעל קרייסקי. הוא תלה תיקות בבגין, למרות עברו, ואולי ביגללו. כמו ג'ימי קארטר ומנהיגים אחרים בעולם, סבר קרייסקי תחילה כי בגין הוא אחד מאותם דמוגוגים לאומניים שיגרתיים, מפריחים סיסמות קנאות כאמצעי להגיע לשילטון, אך המתגלים למחרת היום כאנשים פרגי מטיים, מציאותיים ומוכנים-לפשרה. רק אחרי שקרייסקי התייאש מן סיכויו זה, החל מנצל את קשריו הבינלאומיים המסועפים כדי לביום את מה שנקרא בירושלים „פסטיבל פרס“.

תחילה משך לעניין את ידידו, וילי בראנד, הקאנצלר המודח של גרמניה, בעל פרס-נובל לשלום. השניים אינם תמימי

דיעים לגמרי בענייני המרחב. בראנד, שהוא גרמני ונוצרי, חש במחוייבות המורסית הגרמנית המסורתית כלפי ישראל, ועל כן הוא מוכן יותר להתחשב ברגי שיות של ישראל. קרייסקי, שהוא אוסטרי ויהודי, מתייחס לסיכסוך הישראלי-ערבי בלי רגשות, ועל כן הוא מתחשב פחות ברגישויות ישראליות.

ביחד מהווים השניים צמד מאוזן מאד. קרייסקי שיכנע את בראנד שעליהם לפעול במשותף, תחת המיטרייה של האינטרנציו

שלב א': סאדאת עם פרס וקרייסקי

שלב ב': סאדאת עם עזר וייצמן ועבד-אל-דאני אל-גאמסי

(החשד מעמוד 23)

ישראלית, בייחוד על רקע צמיחתן של תנועות כמו "שלום עכשיו", נשיא-מצ-ריים מבין היטב שעליו לדבר אל העם הישראלי ולפתח יוזמה כלפיו (כפי שעשה בשעה שביקר בכנסת), אך אין הוא רוצה להרגיז את ממשלת-בגין. הוא יודע כי בסופו של דבר יצטרך להגיע להסכם עם הממשלה, לא עם כוחות ציבוריים שאינם בשליטון. כמנהיג סמכותי הוא רגיל לשת ולתת עם מנהיגים סמכותיים אחרים, וי המכניזם העדין של פעולת דעת-הקהל הי-דמוקרטית בחברה פתוחה אינו נהיר לו כל-כך.

אליסאדאת השתכנע. אורנה סידרה יש פנישות — הן של אליסאדאת ופרס כיהודות — הן כהשי תפנות בראנד וקרייסקי.

כך הושג היעד הראשון. הפגישות זכו בתשומת-לב עולמית, היו למוקד החדשות בישראל. למפלגת-העבודה הישראלית, ור לשימעות פרס אישית, ניתנו זריקות-חיזוק יעילות. ואילו אליסאדאת דיבר אל האיש ברחוב הישראלי, ואף חיזק את מעמדו בדעת-הקהל האירופית והעולמית כמדינאי אחראי ומתון. **כך המשתתפים יצאו נשכרים, ידעניו השתרום ניתנה רחיפה קדימה.**

מוח יהודי

תוצאת-לוואי חשובה היתה הודעת בראנד-קרייסקי, שפורסמה בסיכום הפגישות.

מיסמך זה נושא בצורה כוזבת את הותמו האישי של קרייסקי. כי זהו אקט פוליטי מחוכם מאין כי מזהו.

אילו רצה קרייסקי להשיג מיסמך סאי דאית-פרס, לא היה הדבר אפשרי. קודם כל, מפני שלא קל היה לשני האישים למצוא נוסחה משותפת, שעליה היו שניהם יכולים לחתום. שנית, וחשוב יותר, מיסמך כזה היה נראה כנסיון לעקוף את ממשלת-בגין. פרס לא יכול היה להרשות זאת לעצמו, ואליסאדאת לא היה מעוניין בכך. אך מיסמך הנושא את חתימתיהם של בראנד וקרייסקי בלבד חופשי ממגבלות אלה. להלכה אין הוא מחייב את פרס ו/או את אליסאדאת, אך כל אדם בעולם הבין כי מיסמך זה הוכן בהסכמתם של שניים אלה, וכי הוא מהווה למעשה את סיכום השיחות ביניהם.

הדגש מוח בהתיישגותנו כדי להגיע לפיתרון מתוחכם כזה, יתכן ואפשר לומר: "מוח יהודי".

גם תוכן המיסמך היה בבחינת מלאכת מחשבת. היתה בו פשרה פוליט: פשרה בין בראנד וקרייסקי, בעלי הגוונים השירי, ופשרה בין אליסאדאת ופרס, שהמרק בניהם גדול הרבה יותר.

כסופי של דבר יכול היה כל צד המעון כי השיג משהו. הפסקים המכריעים מנוסחים בדינמיזם מעוות מוחשבת, המאפשרת לכל צד לפרשם לפי צרכיו המדיניים בבית.

המיסמך תיאר בבירור את ריקמת הי שלום אשר יקום, ושם את הדגש על מאשי ומתן ישיר בין ישראל ומצריים. הוא דיבר על נסיגת ישראל לגבולות בטוחים, תוך איזכור ההחלטות 242 ו-338. מצריים מפרשת החלטות אלה כמחייבות נסיגה לגבולות ה-4 ביוני, עם תיקוני-גבול קלוי ערך. מיפלגת-העבודה מפרשת אותן כי מחייבות, יחד עם זה דיבר המיסימך בבירור על הצורך בסידורי-ביטחון מפליגים.

הסעיף הקשה ביותר נגע, כמובן, לפלסי טינים. קרייסקי משוכנע כי לא יתכן שלום יציב בלי הפלסטינים, והוא מכיר באש"ף. פרס שולל מכל וכל את הרעיון של מדינה פלסטינית וקיום יחסים עם אש"ף. אליסאדאת תובע הגדרה עצמית לפלסטינים, ואף כי אינו אוהב את אש"ף, ברור לו שלא יקום שלום כולל בלי אש"ף. **כסיומו של דבר נתן כל אחד משיי זה, וקיבל משהו.**

פרס הסכים לפיתרון הבעיה הפלסטינית "על כל היבטיה" — נוסח ערבי מובהק, הכולל כמובן את פיתרון בעיית הפלסטיים. אליסאדאת לא עמד על איזכור, והכוונת הלגיטימיות של העם הפלסטיני. המיסימך דיבר על זכות, הפלסטינים להשתתף ב הגדרת עתידם באמצעות משאומתן, שבו ישתתפו, ונציגיהם הנבחרים. זה תאם את, נוסח אסואן של גימי קארטר ואל-סאדאת.

פרס ויתר על הדרישה הישראלית, ש-

גולדה וקרייסקי (1973): שינאה ואהבה

במשאומתן ישותפו רק נציגי "הושבי יהודה, שומרון ועזה" — דבר שהיה משאיר בחוץ מיליון וחצי פלסטינים, הנמצאים מחוץ לשטחים המוחזקים. אליסאדאת הס' תפק בהגדרה, הפלסטינים, מבלי להדגיש שהמדובר "בכל" הפלסטינים או ב"עם הפלסטיני". הנוסח מאפשר את השתתפות אש"ף במשאומתן, כנציגות הנבחרת הי יחידה של העם הפלסטיני כולו, אך הדבר לא נאמר בפירוש.

לפירסום מיסמך זה היו כמה יעדים. הוא נועד להשפיע על דעת-הקהל הישראלי, ולהוכיח כי יש בסיס סביר להסכם עם מצריים. בכך יכול המיסימך לחזק את מיפ-לגתיה-עבודה ואת תנועת-השלום הישראלית כולה. כלפי העולם הוכיח המיסימך כי אליסאדאת מוכן לפשרה מרחיקת-לכת, וכי הוא גמיש ומתון.

לקרייסקי ולבראנד עצמם היה זה, כמובן, ניצחון אישי מזהיר.

במשאומתן ישותפו רק נציגי "הושבי יהודה, שומרון ועזה" — דבר שהיה משאיר בחוץ מיליון וחצי פלסטינים, הנמצאים מחוץ לשטחים המוחזקים. אליסאדאת הס' תפק בהגדרה, הפלסטינים, מבלי להדגיש שהמדובר "בכל" הפלסטינים או ב"עם הפלסטיני". הנוסח מאפשר את השתתפות אש"ף במשאומתן, כנציגות הנבחרת הי יחידה של העם הפלסטיני כולו, אך הדבר לא נאמר בפירוש.

לפירסום מיסמך זה היו כמה יעדים. הוא נועד להשפיע על דעת-הקהל הישראלי, ולהוכיח כי יש בסיס סביר להסכם עם מצריים. בכך יכול המיסימך לחזק את מיפ-לגתיה-עבודה ואת תנועת-השלום הישראלית כולה. כלפי העולם הוכיח המיסימך כי אליסאדאת מוכן לפשרה מרחיקת-לכת, וכי הוא גמיש ומתון.

לקרייסקי ולבראנד עצמם היה זה, כמובן, ניצחון אישי מזהיר.

סכין לדין

איש אחד היתה הצהרה זו, ועצם ביקורו של פרס בווינה, כדקירה של סכין. היה זה שריהחוק, משה דיין.

דיין רתח. הוא עמד להיפגש כעבור שבוע עם שריהחוק המצרי, שהוא אדם בעל שכיבות מישנית בצמרת המצרית. פגישה זו עמדה להתקיים באנגליה, בניצוחו של שריהחוק האמריקאי.

בהשוואה לפגישתו של פרס עם נשיא מצ-ריים, היתה פגישת שריהחוק מופע בלתי חשוב.

פרס נגב את ההצגה מדיין, ודיין אינו האיש המוחזק על כך בקלות. דיין זוכר שפרס היה מס' 2 במערכת הביטחון וכמהגנת רפי. הוא בו לו, כשם שהוא בו כימעת כלל אדם אחר בצמרת המדינה, אם לא יותר. חרה לו שבעתים

שדווקא איש זה ירוקן את פגישתו המתוכ-גנת מתוכנה. מה גם שפגישת-וינה השיגה הישג ממשי (מיסמך בראנד-קרייסקי), בעוד שנראה מראש כי פגישת לונדון תסתיים בלא-כלום.

לפי פקודת דיין, נכנסה מכונית-התעמולה המשוּמנת שלו לפעולה קדחתנית נגד פרס. ניצח על המלאכה איש-אומנו של דיין, נפתלי לביא, שהוא רב-אמן בהשפעה על העיתונות. הצד הפיקאנטי: לביא היה בשעתו עוזרו של פרס במשרד-הביטחון, או עשה את אותה העבודה למען פרס, נגד רבין. עכשיו הפעיל שיטות אלה למען דיין, נגד פרס.

העיתונות מראה דליפות ורמזים שג, מקורבים על הנזק העצום שהכיבא פרס דמדינה. הכתבים הי מדיניים שג כרייהתלקשורת (שי רובם אינם אלא פקידים-כדאי-שכר של משרד-החוקין) פירסמו על הפי תייגות החוגים המדיניים מ"פסי טיבד פרס בווינה".

במדינה התלקח ויכוח מן הסוג האופייני למאורת-הנחשים: כל אדם בצמרת המדינה לקח בו חלק. בהתאם לאינטרס האישי שלו, אבא אבן התייצב לימין פרס. רמו שהוא עצמו היה המחבר האמיתי של המיסימך היוניאני. יצחק רבין הגן על המיסימך בחצי פה, אך לא הסתיר את הסתייגותיו, כי רמו כי הדבר עלול להתגלות בעתיד כ"תרגיל של יחסי-ציבור" של סאדאת. סנידי דיין ושמשיו, ובראשם בן-דודו ניאל הורביץ, השמיצו את פרס בשצף קצף, וייצמן שתק, בגין, שנתן מראש את הסכמתו לנסיעת פרס, לא יכול היה לתקפו.

מהומה זו עמדה להתפתח לממדים גדיר לים, לגרום לתיגרה המונית בצמרת. היא עמדה להעלים כליל את רס הושג כי ווינה. התוכן הממשי של המיסימך והערך החיוני של פגישת אליסאדאת-פרס, כי איתות לנכונות המצרית להמשיך במשא-

ומתן, כימעט נשכחו. סעיפי המיסימך הפכו כלי-נשק בידי המתקוטטים. ואז זרק אליסאדאת פצצה שניה, שהשכיחה כוירגע את המהומה ש קמה בעיקבות הפצצה הראשונה.

הברקה פיתאומית

מיסמך קרייסקי-בראנד פורסם ביום ב'. היה נדמה כי בכך יסתיים הסיבוב המדיני החדש.

ביום ד' בערב פורסם בקאהיר כי הנשיא אליסאדאת לא ייפגש עם אישי-ממשלה ישראליים, מפני שאין דבר חדש בגישת הממשלה הישראלית. ידיעות אלה כללו גם תשובה שלילית על בקשתו של עזר וייצמן, שרצה להיפגש עם עמיתו המצרי, עבדאל-ראני אל-גאמסי.

אמנם, בעלי און חדה מאד יכלו לק לוט, עוד באותו יום רביעי, רחש מעניין. בטלוויזיה המצרית הופיע מורסי סעד-אלדין (שהכל קוראים לו בשמו הפרטי, "ד"ר מורסי"), ראש מינהל ההסברה הי ממשלתית, ואחד ממקורבי השליטון. מורסי אמר כי יש לקוות לגיבוש קואליציה חדשה בישראל, בהנהגתם של שימעון פרס ועזר וייצמן. הזכרת שמו של וייצמן באותו יום, אחרי הפגישות עם פרס, היתה מעני יינת.

היה ברור כי מורסי ידע משהו, שהיה ערוין פודי בקאהיר. חיש מהר נתברר מהו.

לפתע הגיע שר לעזר וייצמן בתל-אביב. הוא בא מאת אל-גאמסי, והוא היה מנוסח בצורה לאקונית. הנשיא אל-סא-דאת, כך נאמר, יהיה באוסטריה רק עד יום ו', והוא יוכל להיפגש שם עם וייצמן רק ביום ה'.

היתה זאת ההזמנה המיוחדת לווייצמן — זו שנראתה בקאהיר עוד באותו יום כבלתי-אפשרית. השר השיג אפתעה גמורה, שגבלה כי תדהמה.

איך נולדה ההזמנה? אין ספק כי אחרי פגישותיו עם פרס, חש נשיא-מצריים באינחות מסוימת. הוא לא רצה לעקוף בגלוי את ממשלת-ישראל, לכרות תהום בינו ובין בגין. באינטואיציה האופיינית לו, חש אליסאדאת שכדאי לעשות מעשה, שיהיה בו משום איזון-הי מגעים והחזרת ממשלת-ישראל לתמונה.

שמו של וייצמן עלה כימעט אוטומטית. **כשם שיש לקרייסקי יחס מיידי חד לפרס, יש לסאדאת, ולכל די צמרת המצרית, יחס מייחדי ל ווייצמן. נראה להם כי הוא האיש היחיד בצמרת ישראל המבין אותם.**

אילו נשאר וייצמן מחוץ מחוץ למעגל הנוכחי של המגעים, היה הדבר מחליש בהכרח את מעמדו. היתה קיימת סכנה שהוא יועמד בצל, תחילה על-ידי פרס כי ווינה ולאחר מכן על-ידי דיין בלונדון. אם רצו המצרים לחזק את וייצמן בישראל, היה עליהם לתת לו מקום בולט במהלך הדברים.

אין ספק כי ההחלטה נולדה כי ליבו של אליסאדאת עצמו, באוסי טריה. לא היו זה שותפים בקאהיר, כמו כל החלטותיו של אנוואר אל-סאדאת, היתה גם זו תוצאה של התייעצות פנימית שבו עם עצמו, בשעה שג בלבדודות.

וכמו כל החלטותיו מאז נובמבר 1977, היתה גם זו הברקה אינטואיטיבית, ששיל בה את האפקט הדרמאטי עם ראייה מפוי כחת של התוצאות המקוות.

פצצה רב-תכליתית

פצצת ההזמנה לווייצמן היתה אקט פוליטי רב-תכליתי. היו לה, מבחינת אליסאדאת, השלכות במישורים שונים. בין השאר:

- אחרי חודשים של קיפאון, נתן אל-סאדאת רחיפה דרמטית חדשה ליוזמת השלום שלו. הדבר חיזק מחדש את מעמדו בעולם, כאיש-השלום מס' 1 במרחב.
- הדבר החזיר את מלוא היוזי מה לוי מצריים. מצרים היא אשר יזמה, ישראל רק הגיבה.

● היה זה איתות ברור לדעת-הקהל הישראלית. בדברו אחר-כך במישרין אל הציבור הישראלי, באמצעות ראיון לטל-וויזיה האוסטרית, אמר אליסאדאת: אני מציע לכם שלום מלא, עם יחסים דיפלורי (החשד מעמוד 31)

(קאריקטורה של זאב ב"הארץ")

סאדאת והיונים

מבצע מיוחד לרוכשים עד 31 ביולי 1978

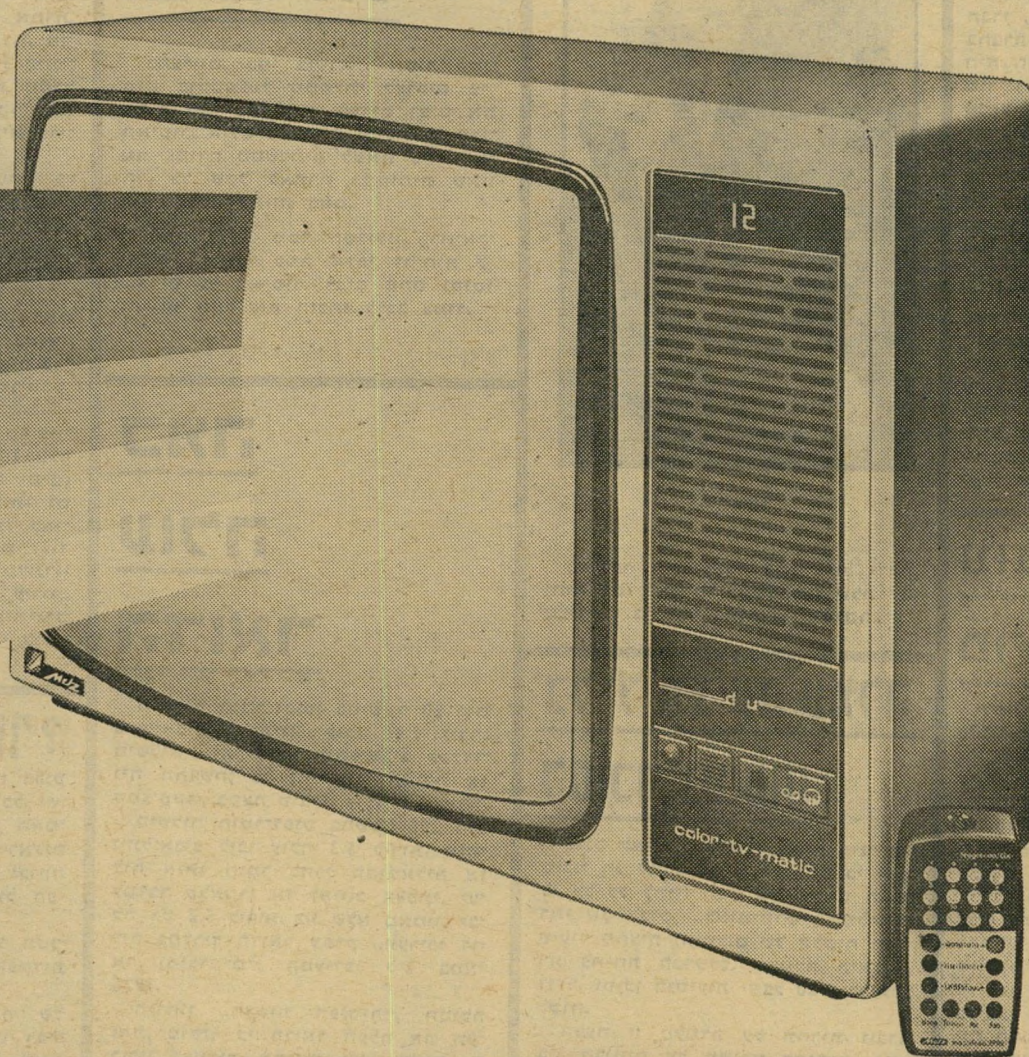
מהסס... צבע או שחור-לבן? רכוש היום טלוויזיה מץ שחור-לבן ותקבל את מלוא המחיר ששלמת כשתעבור למץ-צבע.

אתה מהסס באם לרכוש היום טלוויזיה צבעונית או שחור-לבן? למץ יש פתרון עבורך! מץ מציעה לך לרכוש היום טלוויזיה שחור-לבן. כשתחליט לעבור למץ-צבע, נותחייבת חברת מץ להחליף לך את הטלוויזיה שחור-לבן שרכשת, במץ-צבע ולזכות אותך במלוא הסכום ששלמת עבור מכשיר טלוויזיה שחור-לבן. זאת לתקופה של שנתיים.
מץ הינה היחידה המציעה לך תנאים מצויינים אלה כי היא מעוניינת שתהנה ממץ-צבע המעולה שלה.

פרטים - אצל הסוכנים הנורשים למוצרי מץ ברחבי הארץ
ובבית מץ, רחוב מודיעין 19 רמת-גן - בני-ברק.

אמץ את

להוכחת זכאותו לתנאי המבצע, על הקונה בתקופת
המבצע, להמציא עותק הקבלה על הקניה,
לחב' מץ, רחוב מודיעין 19, בני-ברק

מץ-צבע. מימד חדש בטלוויזיה צבעונית.

כל שכיר הפסיד ביוגלל אייגבייה מן ההון השחור

כל שכיר ישראלי הפסיד בארבע השנים האחרונות סכום הנע בין 13 ל-60 אלף לירות, בגלל אי גביית מס על ההון השחור. זוהי אחת המסקנות אליה הגיעו שלושה חוקרים של "בנק לאומי", אליעזר רוזנברג, צבי אברמוב ושלמה מנור, במחקר שפורסם בירחון "שורות".

הנוק הנגרם לשכירים גדל משנה לשנה. לפי הערכה מינימלית הוא הסתכם בשנת 1973 ב-2,729 לירות ובשנת 1976 ב-3,936 לירות. הערכה אחרת, גבוהה יותר, קובעת כי הנוק שהצטבר בארבע השנים הללו הסתכם ב-65 אלף לירות לכל שכיר. המחקר קובע כי סך ההון השחור שהתהווה ב-1973 נע בין 1 ל-5 מיליארד לירות; ב-1976 — בין 4 ל-20 מיליארד לירות. נתונים אלה מבוססים על הערכות האוצר ועל הערכותיו של יצחק מן, מי שהיה נציב מסי-הכנסה. שיעור המס לצורך החישוב הוא 50%. זהו שיעור נמוך, שכן לפני הרפורמה הוא הגיע ל-80%. אילו נגבה מס-אמת מבעלי ההון השחור, היו גובים פחות מן השכירים. הנוק לשכיר הוא גם עקיף, שכן להון השחור חלק לא מבוטל בהגדלת ממדי האינפלציה. אילו היה נגבה מס-אמת היה המדד עולה בארבע השנים הנ"ל ב-138% במקום ב-230%, והיה מקום להנחות מס לשכירים ולתשלום מלא במועד של תוספת-היוקר. מנתונים אלה עולה, שכל שכיר הפסיד לפחות 5.75% ממשכורתו בגלל ההון השחור.

טיסות בזול

הנוסעים לחו"ל כדאי שיידעו: חברת "פאנ-אם" מוכרת טיסה הלוך-ושוב, מאמסטרדם לבוסטון, ב-20 דולר. זהו מחיר מיוחד לתקופת הקיץ. חברת "לייקר" הבריטית מוכרת טיסה הלוך-ושוב, מלונדון לניו-יורק, ב-260 דולר. חברות "מי-איי", "אל על", "פאן-אם" (טוראיי) מוכרות כרטיסי סטאנדרד-ביי מלונדון לניו-יורק ב-130 דולר, ומי-ניו-יורק ללונדון ב-169 דולר.

במולד לטוס עם "לייקר", כיוון שבי יתר החברות על הנוסע לבוא לשדה התעופה בלונדון ולהמתין למקום פנוי, ובעונה זו אפשר להמתין גם כמה ימים. אך הטיסה ב"לייקר" מאורגנת אחרת. הנוסע בא למשרדי החברה בלונדון, מז' מין טיסה באחת משתי הטיסות היומיות. כשהוא מקבל כרטיס הוא מקבל גם כקופון בטוח במטוס. ב"לייקר" לא מנישים ארוחות. לכן כדאי להביא כרי-כיס משותה.

אפשרות קוסמת אחרת היא טיסה ב-נתיבי האוויר האיסלנדיים, מלונדון לניו-יורק, בטיסה הגולה ב-180 דולר. דולר לכל כיוון. הטיסה כוללת חנייה באיסלנד והיא אורכת 11 שעות (לעומת 6 שעות בטיסה רגילה).

מפאריס אפשר לטוס לניו-יורק בטיסה קבוצתית של "איר-פרנס", במחיר של 350 דולר לשני הכיוונים. מחיר כרטיס רגיל הלוך-ושוב, לונדון-ניו-יורק, הוא 760 דולר.

מישראל ניתן לרכוש כרטיס קבוצתי לניו-יורק ובחזרה במחיר של כ-15 אלף לירות, או כרטיס פתוח (22-45 ימים) במחיר של כ-17 אלף לירות. ניתן גם לרכוש ב"אל-על" כרטיס קבוצתי לאי-רופה במחיר של כ-7,000 לירות ועוד כרטיס סטאנדרד-ביי ב"אל-על", מלונדון לניו-יורק, במחיר של כ-5,500 לירות. פעמיים בשבוע ניתן להמשיך לניו-יורק בסידור מיוחד של "אל-על", מבלי לרדת מן המטוס בלונדון.

רכב

צמוד -

במצריים

ובישראל

במצריים, כמו בישראל, אסור השימוש ברכב-צמוד ממשלתי לצרכים פרטיים. שם, כמו כאן, מפריז רבים מהאיסור. אולם במצריים חייבת כל מכונית צמודה ממשלתית לשאת ציון מיוחד, כך שקל לאתר במקומות שאין היא צריכה להיות בהם.

בשנת 1977. מסר השבועון "רוזאל" יוסוף, נרשמו כמה אלפי דו"חות לעוברים על האיסור. רבים מהם נקנסו וחלקם איבדו את הזכות לרכב צמוד.

כמה

עולה

הדואר

מישלוח חומר-דפוס, במישקל 20 גרם מת-לאביב לרמת-גן, עולה 1.4 לירה. מישלוח אותו חומר מת-לאביב לקלדור ניה החדשה, כף התיקווה הטובה או קמ'טקה, בקצה סיביר, עולה 1.3 לירה. מישלוח חומר-דפוס במשקל 255 גרם מת-לאביב ליפו עולה 5.3 לירות. מי-לוח אותו חומר להרי ההימאליה או למדבר קלאהרי או לקוטב הצפוני, יעלה רק 5.2 לירות. מי שלא מאמין, יבדוק במדריך הדואר, בפרק "תעריפי דו-אר ומיברקים", המעודכן ל-1 במאי 1978.

הירחון "חדשות הפנסיה", המגלה זאת, מוסיף כי הדואר הפעלה את תעריפיו בעשרות אחוזים מעל עליות ה-מדד. מסתבר כי הדואר הפך ממכשיר המשרת את הציבור למוסד לגביית מסים. בשנה האחרונה הכניס הדואר לאוצר המדינה 2 מיליארד לירות מעל החוצאות. הכנסה השווה להכנסת האוצר ממסי הדלק.

כמה כסף

שחור יש לפי

"בנק ישראל"?

מחלקת המחקר של "בנק ישראל" פיסמה עתה חוברת על ההתפתחויות הכלכליות בחודשים האחרונים (מספר 26). לוח 22 מוסר את היקף הנכסים הכספיים שבידי הציבור. בדצמבר 1977 הגיעו ל-95 מיליארד לירות. לוח 23 מוסר את היקף האשראי הניתן באמצעות מערכת הבנקאות לציבור. בדצמבר 1977 — 73 מיליארד לירות. פירוט הדבר הוא בדצמבר 1977 היו בידי הציבור נכסים נזילים בהיקף של 22 מיליארד לירות שלא באמצעות הבנקים, או קרוב ל-16% מכל האשראי הבנקאי.

אגב, לוח 22 מוסר כמה רווייה הציבור מהפיחותים השונים על הפקדונות במטבע זר בבנקים, משנת 1974 ועד מאי 1978. סך-הכל הרווחים: 36.8 מיליארד לירות. הפיקדונות עליהן נוצר הרווח היו בינואר 1974 11.5 מיליארד לירות ובמאי 1978 63.3 מיליארד לירות.

נידרפר ידלין

הממונה על הכנסות המדינה, משה נידרפר, מבקר לעתים קרובות את אשר ידלין בכלא, "מעשיהו".

נידרפר לשם מה?

נידרפר אינו מוכר כחבר של ידלין, והוא גם אינו קרוב-מישפחה שלו. לכן מעוררים ביקוריו בכלא — תמיהה.

בל"ל מציעה עמלה

לסוכני נסיעות

"בנק לאומי לישראל" הפיץ חוזר בין סוכני הנסיעות, שבו הציע להם כי יקבלו על כל לקוח חדש של כרטיס האשראי של הבנק, "לאומיקרט", עמלה בשיעור מחצית התשלום של הלקוח תמורת פתיחת הכרטיס. העמלה היא 29 דולר, וסוכן הנסיעות יקבל 10 דולר לכל לקוח.

הצעה זו מלמדת על תחרות גוברת בין הבנקים על משיכת לקוחות. כמה מן הבנקים הגדולים נוהגים לשלם עמלה לנות למתווכים המביאים להם קופות-גמל של מיפעלים גדולים. באחרונה החל בנק גדול לשלם עמלות על חשבונות של לקוחות גדולים רגילים המועברים אליו.

הבורסה

למה עולים

שערי "ידן"?

הסיבה הישירה לעלייה בשערי מניות "ידן" היא המאזן המפתיע של החברת שפורסם בימים אלה. הרווח הנקי של החברה גדל מ-945 אלף לירות בשנת 1976 ל-7.6 מיליון בשנת 1977. החברה תקיים השבוע אסיפה כללית, ומייד לאחר מכן יהיה יום ה"איקס" של מניות ההטבה שהוחלט לחלקן בשיעור של 100%.

מי שבחן את מאזן "ידן" מגלה כי הרווח האמיתי של החברה גדול הרבה יותר מן הרווח המוצהר. כך, למשל, מופיע במאזן סעיף על זכויות בקידוחי נפט וציוד בחו"ל בסך 14 מיליון לירות, כאשר שער הדולר מחושב לפי 16 ל"ר. רות. הבויה כאן תוספת רווח של 6 מיליון לירות כתוצאה מהפרשי שער. גם בסעיפי הנכסים, רכישות הנויות ב"דיזינגוף-סנטר" ובירושלים רשומות ב"מחירי הרכישה", בעוד שהשווי היום הוא פי שניים לפחות.

"ידן" מצפה להתפתחויות מרשימות בפעילות חברת הבת שלה באמריקה, "דראל פטרוליום קורפ". נראה כי החברה תנסה שוב לגייס הון לפעילויותיה. אם תחזור על מה שעשתה בעבר, הרי שגיוס זה יהווה מתנה נאה לבעלי ה-מניות.

ביקורת על

עיסקת "אגד-גת"

חברת "ניצבא", חברת הנכסים של חברי "אגד", רכשה את מחצית המניות בחברת "גת" לשרותי תיירות. "גת" היא חברת-גג של שתי חברות המאגדות מורידן פרטיים: "תר" ו"גלבע". מנהל "גת" הוא אלי בירנבוים.

העיסקה נולדה על רקע אכזבת "אגד" משרותי "אגד-טיול", שאינם עונים על צרכי הקואופרטיב. ההנהלה החדשה של "אגד" מתחה ביקורת קטלנית על חוזה שנחתם בזמנו בין "אגד-טיול" ל"בין קונצרן "קופל", המבטיח "קופל" שרותי אוטובוסים בתנאים כדאיים. "גת" קיבלה ערבות מדינה בעזרת "אגד" לרכישת כמה עשרות אוטובוסים חדשים לתיירים. ל"גת" יש כיום כ-80 מכוניות אשכולית ואוטובוסים קטנים. עיקר הביקורת על העיסקה מופנה ל"משרדי התיירות והתחבורה", שאישרו את סיוע המדינה לרכישת אוטובוסים כאשר מאות אוטובוסים של "אגד" מושבתים מעבודה.

עובדי בנקים

מרמים לקוחות?

לקוח של בנק גדול ביקש אשראי של 100 אלף לירות לרכישת הנפקה החדשה של "בנק הפועלים". הסינף שבו הוא עובד אישר את הבקשה. למחרת ההנפקה בא לבנק בענייניו ושאל כמה קיבל על הבקשה. הוא נענה כי בקשתו נדחתה על-ידי מנהל האיזור של הבנק, שסירב לאשר את האשראי. הלקוח נסה לעורך-דיו ואיים על הסינף בתביעה, בנימוק כי היה על הסינף להודיע על הביטול, שגרם לו נזק. מנהל המחלקת-ניירות-הערך, שטיפל בו, הזמין נזקו במקום הקצה לו מניות, כאילו בקשתו אושרה. הלקוח שם לב כי המניות הועברו לו מרשימת עובדי הסינף שרכשו מניות בהנפקה של "בנק הפועלים". קיימת אפשרות כי עובדי מחלקת-ניירות-הערך משתמשים בשמות לקוחות כדי לקבל מניות בהקצאות ולוקחים את היתר לעצמם. כיוון שמדובר בכרישה ל"מיום סמורים בלבד", ניתן לעובדי-הבנק לעשות רווח נאה בזמן קצר.

היכן להפקיד כסף?

תחת לרכוש דולרים ולהפקידם בבנק בישראל, ברבית מנוכחת, ניתן לכל ישראלי להפקיד כל סכום בבנקים האמריקאיים של שלושת הבנקים הישראליים הגדולים. שם מציעים לו רבית גבוהה יותר ממה שהוא עשוי לקבל על הפקדה בחשבון מטבע זר בישראל. להלן כמה דוגמות על הרבית השנית המשולמת באמריקה על הפקדות שונות:

שיטרי אוצר, רכישה לתקופה של חודשיים עד שבע שנים, מינימום רכישה 1000 דולר, רבית משולמת נקיה 8.24% לשנה; תעודת פדולר בבנקים לחיסכון 8-שנים, 1000 דולר לפחות, רבית נקיה של 8.45% לשנה; תעודות ממשלתיות למשכנתות של 30 שנה, 25 אלף דולר, מינימום, רבית של 9.05% לשנה.

שמע בקול אבבא. קנה נשיונל.

RQ 548

RQ 541

RQ 542

SG 1030

SG 1090

ורדיו טיפיים מתוצרת "נשיונל" לשימוש מקצועי, להנאה מושלמת בבית ולהאזנה למצעדי הפזמונים מכל העולם.

שמע בקול חברי להקת אבבא. הם יכולים להרשות לעצמם לרכוש את הטוב ביותר בעולם - והם ממליצים בכל פה על "נשיונל".

אחרי הכל, הקול של אבבא קובע הכל.

שמע בקול להקת אבבא.

שמע בקולם של ביורן, אנה, בני ואינפריד משוודיה, חברי להקת הפופ המצליחה ביותר בעולם, אשר מכירות תקליטיה שברו את כל השיאים מימי החיפושיות ועד היום.

חברי להקת אבבא יודעים להגיע לאיכות מוסיקלית מושלמת. הם רכשו לעצמם מערכות סטריאו

 National

במדינה

ההוץ — אז מה? אם יש מיסמך חדש שאינו תואם את כל עמדות הממשלה, אך המסמך התקדמות ניכרת בעמדות של מצי ריים בסיווגו ובתוכנו — מה רע בכך? **כתם שחור**. אולם בעיני הממשלה זה היה רע, רע מאד.

העדפת וייצמן על-פני עמיתו, כבן-שיחו של אליסאדא, הרגיזה את כל השרים הר אחרים. משה דיין לא יכול היה לכבוש את זעמו, ביטא את מורת-רוחו בכל מילה ובכל תנועה. אריק שרון השתולל. משרתיו של דיין, ובראשם יגאל הורביץ, יצאו מגדרם כדי לחבוע את עלבון מנהיגם הנעלב.

אך עלה על כולם מנחם בגין עצמו. הוא לא כלא עוד את זעמו, שפך אותו במילים בוטות בנאומיו. איך זה מעזים המצרים לתקוף אותו? כיצד זה הם מותחים עליו ביקורת?

וכך עשתה הממשלה דבר, שיהווה כתם שחור על כהונתו:

● היא התעלמה כליל מן ההצעות הר חדשות, שהביא עימו עזר וייצמן מן הר פגישה האישיה עם נשיא מצריים, ושהן רצה הנשיא לפתוח את הפתח להתקדמות חדשה. בצורה מעליבה, הגובלת בבז, דחתה את הדיון בכך לשבוע הבא.

● היא החליטה כי מעתה אסור לכל

העם

החלטות החרפה

השום חשוב, אך היוקרה

של בגין, הקינאה

בוויצמן והרוגז של

דיין השוכים יותר

"אני מחסום לכניעה!" קרא מנחם בגין בהתרגשות.

אולם בעיני מאות אלפי אזרחים בישראל, ומיליוני בני-אדם בעולם, נראה מנחם בגין השבוע שונה לגמרי. מעולם לא נראתה ממשלת-ישראל, בצורה כה חותכת. כמחסום לשלום.

מעשיה השבוע הצטיינו במידה גדולה של סיכלות וקטנוניות. הם עוררו לא פעם גיחוך. אולם הממשלה שוב אינה מצחיקה. היא הפכה מסוכנת.

מה חשוב יותר? כאשר היעד הוא השגת השלום — הגישת המטרה העליונה של מדינת-ישראל מאז קומה — מחייב הר היגיון את הממשלה לנצל את כל האפי- שריותיה, להשתמש בכל המסשירים, להתקדם

במיסגרת הפסטיבל הישראלי 1978

תיאטרון ירושלים — יום ב' 24.7 — 8.30 בערב
בחסות ראש עיריית ירושלים
מר מדי קולק

בתכנית: „אורחי הזמן“ כוריאוגרפיה — דומי רייטר סופר * מוסיקה — פאול בן-חיים — בכורה עולמית * „ירושלים“, כוריאוגרפיה — מירלה שרון * מוסיקה — מרדכי סתר — בכורה עולמית * „הממלכה המשור- סעת“ כוריאוגרפיה — פול טיילור. כרטיסים להשיג: משרד כהנא, טל' 222831 ובערב ההופעה בקופת תיאטרון ירושלים.

כפר-סבא — היכל התרבות העירוני

יום ד' 26.7, 8.30 בערב — בתכנית חדשה. כרטיסים להשיג: קופת היכל התרבות העירוני כל יום בשעות 10-12, 18-20.

חיפה — אולם התיאטרון העירוני

יום ה' 27.7, 8.30 בערב — בתכנית חדשה. כרטיסים להשיג: משרד „גבר“ הר הכרמל חיפה טל' 84777.

תל-אביב — אולם הבימה — מוצ"ש 29.7, 8.30 בערב.

בתכנית: „אורחי הזמן“ כוריאוגרפיה — דומי רייטר סופר * מוסיקה — פאול בן-חיים — בכורה עולמית * „ירושלים“, כוריאוגרפיה — מירלה שרון * מוסיקה מרדכי סתר — בכורה עולמית * „הממלכה המשור- סעת“ כוריאוגרפיה — פול טיילור. כרטיסים להשיג: ממשדרי הפסטיבל הישראלי, ת"א, רח' בן-יהודה 17 ובקופת הבימה.

המסתורנות-יור

לא מספיק לקרוא על זה בעיתון! צריך להרגיש את זה!

להרגיש את הרוח, להסתכל בשלווה על העולם, מלמעלה. בואו לרכב על הרוח, לגלוש באוויר. ב„כנפיים“ נפתחים קורסים לגלישה אווירית בתאריכים: 23.7, 24.7, 25.7, 26.7, 27.7, 28.7, 29.7, 30.7, 31.7, 1.8, 2.8, 3.8, 4.8, 5.8, 6.8. להנאתכם, אנו מציעים ספורט מרתק וחדש: גלשני מים עם מפרש. ולילדים (וגם לך...) — סקייט-בורד משוכלל.

להגישן: החנות היחידה המתמחה בסקייט-בורד, גלשני אוויר ומים. **כנפיים:** ביה"ס לגלישה אווירית בע"מ. רח' בן יהודה 134 ת"א. טלפון 03-223651.

וייצמן ואליסאדאט בזאנצבורג ירדו עליו

אדם לנהל משאומתן עם מדינה ערבית, אלא-אסין הוסמך לכך על-ידי הממשלה. כך נעשה המורה, עד כי שום שיקול של יוקרה אישית ואינטרס מפלגתי אסור לו שיעמד בדרכו. אולם ממשלתו של מנחם בגין — ובראשה בגין עצמו — פעלה על-פי היגיון הפוך. כל שיקול של יוקרה אישית וכל אינטרס אישי ומפלגתי היה חשוב בעיניה יותר, מאשר העניין עצמו.

כאשר התכנסה הממשלה ביום הראשון השבוע לשיבתה השבועית (ראה מסגרת), אחרי סידרה של מאורעות מפתיעים ומסי- עירים, התנהגו ראשה וחבריה בצורה ש- כמעט לא-תיאמן.

אז מה? במהלך השבועיים האחרונים אירעו כמה אירועים ממשיים (ראה עמודים 23-24). בין השאר:

● הנשיא אנוואר אל-סאדאט נפגש עם ראש-האופוזיציה, שימעון פרס, בצורה שי- תרמה תרומה חשובה לשינוי האווירה בי- מרחב. נאמר כי הנשיא מוכן להיפגש שוב עם פרס וחבריו על אדמת מצ, י"ם. באיסי- מאעליה.

● בחסותם של ברנו קריסקי ווילי בראנד הושג מיסמך חדש, שגם הוא חיובי ביותר מבחינת האינטרסים של השלום ושל ישראל.

● אליסאדאט נפגש על פי יוזמתו עם שר-הביטחון עזר וייצמן, קבע עימו פגישה נוספת במצריים.

● הכל העיד על תנופה חדשה, על נכונות מצרית מחדשת לדחוף את העניינים לק- ראת הסדר של שלום.

● ממשלה הראוייה לשמה היתה מברכת על כל אחד מן המעשים האלה. אם ראש-האופו- יוציה יכול להשיג משהו, המקדם את הר עניין — למה לא? אם נשיא מצריים מע- דים לפי שעה, שיחות עם שר-הביטחון

● הנשיא אנוואר אל-סאדאט נפגש עם ראש-האופוזיציה, שימעון פרס, בצורה שי- תרמה תרומה חשובה לשינוי האווירה בי- מרחב. נאמר כי הנשיא מוכן להיפגש שוב עם פרס וחבריו על אדמת מצ, י"ם. באיסי- מאעליה.

● בחסותם של ברנו קריסקי ווילי בראנד הושג מיסמך חדש, שגם הוא חיובי ביותר מבחינת האינטרסים של השלום ושל ישראל.

● אליסאדאט נפגש על פי יוזמתו עם שר-הביטחון עזר וייצמן, קבע עימו פגישה נוספת במצריים.

● היא קבעה כי כל משאומתן בעתיד יהיה „מותאם“ — כך שרק מנחם בגין יהיה רשאי להיפגש עם אל-סאדאט, שאינו סובל אותו; שעזר וייצמן יוכל להיפגש רק עם עבד-אל-ראני-גאמסי, למרות שהנשיא הר מצרי מחבב אותו אישית ושמה לשוחח עימו; ששר-החוץ המצרי יוכל להיפגש רק עם משה דיין, שאף מצרי אינו חפץ בו.

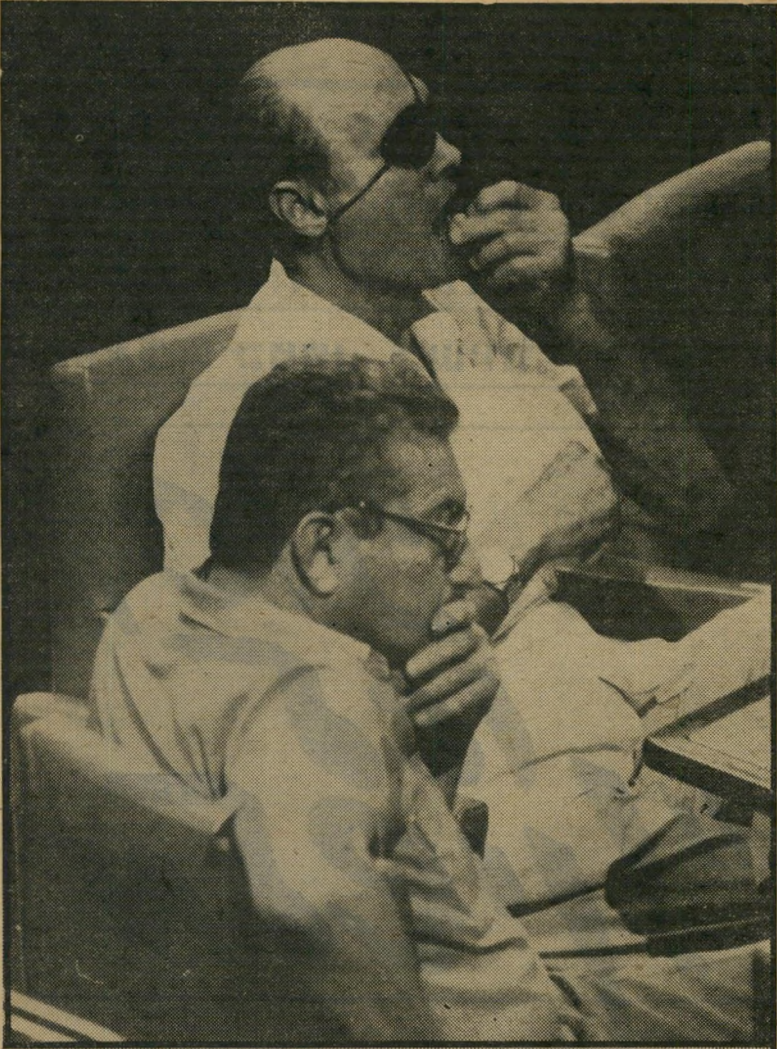
● לפי החלטה זו עשוי להיווצר מחר הר מצב הבא: וייצמן ואל-גאמסי יושבים בי- חדר באלכסנדריה, לפתע נכנס הנשיא אל- סאדאט, כשחיוך על שפתיו, וניגש אל ויי- צמן. וייצמן עוצם את עיניו, קופץ ממקומו כנשור-ינחש ובורח מן החדר...

● אף אחד לא קם. לא רק תוכן ההח- לטה האלה הוא מעזעזע, על רקע ההודמנות ההיסטורית הכבירה להשגת השלום. מה- רידה גם הצורה שבה נתקבלו.

● איש לא העז לקום בממשלה ולהתריע נגד קבלת ההחלטות, שהיה בהן כדי לכרות את הענף שעליו יושבת יסודת-השלום. אף אחד לא קם להתנגד, למחות, להזהיר, מול זעמו של בגין וסכנת עלייתו של וייצמן התכופו כל השרים, והצביעו בעד.

● מהיריד לחשוב כי ממשלה זו — שיש בה מיספר לא-מבוטל של אפסים, משתמ- רה

התפישות

דיין (בולע גזוזקה) ווייצמן בכנסת
מי אכל אוחה?

הישרות, ביקשה לעקוף את מה שעלול להתרחש בפגישות בסירת יקידס. הנערכות בחסות אמריקאית. תגובתם החיובית של המצרים על השדר של וייצמן לגמאסי הפתיעה, משום שהיא ייעדה לווייצמן פגישה עם הנשיא המצרי — שקשה היה לצפות לה. למרות זאת סמכה עליה ועדת-השרים לענייני חוץ וביטחון את ידה וראשי-הממשלה אף נתן את ברכתו לווייצמן לקראת מסעו זה.

דיין הכשיל פעמיים

מרגע זה החלו פעולות החבלה. בעת שקבעו את המיפגש, ביקשו המצרים לשמור את דבר קיומו בסוד. הוסכם עם ממשלת ישראל שלא יהיה כל פירסום בדבר נסיעתו של וייצמן ופגישתו עם סאדאת ראת הסדר, הוא ביקש לשמור אותם בידיעה שפורסמה ביומן דבר ערב נסיעתו של וייצמן לזלצבורג. כל העקבות מובילים לעבר משרד-החוץ, כמקור שממנו הודלפה הידיעה. קיימת אפשרות סבירה, שהדבר נעשה במתכוון כדי להכשיל את נסיעת וייצמן מראש, מתוך ידיעה ברורה שפגישתו עם סאדאת תגונב את התוצאה המופתעת שרה-החוץ משה דיין בוועידת לונדון.

רק השבוע נודע כי בעבר כבר הכשיל דיין פעמיים הסכמה שהושגה בין ישראל ומצריים במהלך השיחות שקדמו להפסקת דיוני הוועדות המשותפות. המדיניות הזאת היא הצליח אז לכפות את דעתו על בגין כשמינעו היו למעשה אישיים — התנגדות לעובדה שעזר וייצמן הוא זה מנצח על השיחות והגיבור האמיתי שלהן. תבטל בעקבות הפירסום המוקדם על עריכתה, לא נסוג בו סאדאת, אולם כש נפגש עם וייצמן התלונן מרה על כך שבישראל לא ניתן לשמור דבר בסוד. בעבר כבר נאלץ סאדאת להתכחש לדברים שאמר לנציגים ישראלים בפגישות חשיות, כאשר הדברים הופיעו למחרת היום בכותרות העיתונות הישראלית. אחר-כך נתפסו שרי הממשלה, כולל ראשי-הממשלה

מ"ה אתם מבלבלים את המוח?! אתם לא רוצים בכלל שלום? הטיח שרה-ביטחון עזר וייצמן בחבריו לוועדת השרים לענייני ביטחון-פנים. הוועדה, שמונתה בעקבות הטבח באוטובוס בכביש החוף, התכנסה השבוע לראשונה מאז מונתה לפני כארבעה חודשים. עזר וייצמן, שהגיע לישיבת הוועדה, היה עדיין תחת השפעת השתלשלת המאורעות המדהימה אחרי פגישתו עם הנשיא סאדאת בולצ'י בורג. חבית הרפלקסים הגועשת העצורה בגופו התפרצה שוב. כשהבחין עזר בכרוזה שהיתה תלויה בחדר ועדת-השרים, בקומה השלישית של בניין ראשי-הממשלה בירושלים, שעליה התנוססה המלה שלום, תלש אותה מהקיר בועם לעיני השרים הנדהמים והטיח בהם את ההאשמה הבוטה.

לא היה הסבר אחר להתנהגותה של היממשלה השבויה, בתגובה על פגישתו של עזר וייצמן עם הנשיא סאדאת, מאשר זה שנתן וייצמן עצמו: שרי הממשלה פשטו אינם רוצים שלום, בורחים מפני כל אפירות של התקרבות לקראת שלום כמו מפני מגיפה. הממשלה כולה חרדה מאימתה של הקואליציה החדשה שנוצרה בצמרת: בגין-דיין-שרון, שעשתה השבוע את כל המאמצים האפשריים כדי לטרפד ולחבל ביוזמת שלום החדשה של הנשיא סאדאת. מעשה חבלה זה כמוהו כביצוע פשע לאומי.

ניסיון החבלה החל למעשה עוד לפני שיצא עזר וייצמן לפגישתו עם סאדאת. בניגוד למה שמנסים לתאר עתה, במסע של שיטפיתמות לציבור, לא היתה פגישת סאדאת-וייצמן יוזמה של סאדאת, המכוונת לסכסך בין שרי הממשלה ולהעדיף את הנוצרים עם וייצמן על פני שיחות עם שרים אחרים.

הפגישה אורגנה בעקבות יוזמה של ממשלת ישראל דווקא. היה זה אחרי שעזר וייצמן — בדיעת ובאישור הממשלה — ביקש להיפגש עם שרה-המלחמה המצרי, כדי להעלות בפניו הצעות חדשות שיכלו לאפשר, לדעתו, את המשך המגעים הישירים בין ישראל ומצריים. עוד לפני שבוע היו כל חברי הממשלה שקועים בקדרות ובמרה שחורה לקראת הצפוי ב-וועידת שרי-החוץ של ארצות-הברית, מצריים וישראל באנגליה. ההערכה הכללית היתה שוועידה זו וועדה מראש לכיסולן וכי מה שיבוא בעקבות פיצוץ תהיה הצעת פשרה אמריקאית, אותה ינסו האמריקאים לכפות על ישראל. ישיבת הממשלה שעסקה בנושא זה תוארה כ"קודרת" בלשון המעטה, היוזמה הישראלית החדשה השיחות

בגין, להכשלות אלה כהוכחה לכך שאי אפשר לסמוך על סאדאת. היתה בכך התעלמות מוחלטת ממצבו העדין של הנשיא המצרי המנסה לנווט את דרכו מול מתנגדי דיו בעולם הערבי. גם הפעם, כאשר הציע סאדאת לווייצמן ורעיונות חדשים שיאפשרו התקדמות לקראת הסדר, הוא ביקש לשמור אותם בידיעה שפגישתו עם סאדאת, אותן פירטת לידועת ממשלת ישראל בלבד, כדי שתדון בהצעותיו ותחליט אם לקבלן או לדחותן. הצעותיו החדשות של סאדאת, אותן פירטת בשיתה בארבע עיניים עם וייצמן, היו למעשה נסיגה ממעמדותיו הקודמות. הוא היה מוכן להסכים לתקופת-ביניים של המשך השליטון הישראלי בגדה וברצועת עזה בפקוח ועדות-מערב משותפות ליש-ראל, מצריים, ירדן, ונציגי התושבים — לפני החזרת שטחים אלה לירדן ומצריים; הוא היה נכון להשאר תושבים הישראליים בשטחים וכן להשאר שדות-העופה בשליטה ישראלית בסיני; להשארת מאחזים צבאיים ישראלים בגדה גם אחרי החזרתה לירדן, לגבי העתיד, בתום תקופת המעבר, הציע סאדאת לפרו שטחים אלה כדי למנוע חשש של הפיכתם לבסיסים צבאיים נגד ישראל.

בניגוד לניסיונות להציג את וייצמן כ"תבוסתן המוכן לויתורים ונסיגה ללא תמורה, אמר עזר לסאדאת בפגישתם דברי חריפים. הוא הבהיר לסאדאת בלשון שאינה משתמעת לשתי פנים, שאין כל סיכוי להחזרת הגדה המערבית לשליטת ירדן או לויתור על השליטון הישראלי בירושלים. סאדאת לא נרתע מכך. "לפחות הוא מדבר איתי דוגרי ואינו מרמה אותי", הגיב, לדברי אחד המקורות, על הדברים החריפים שהשמיע וייצמן באוזניו. כמו נשיא ארצות-הברית, גימיי קארטר, מעריך סאדאת כי מנחם בגין מנסה להטעות אותו ולהוליך אותו שולל ומשום כך הוא מעדיף את המגעים עם ממשלת ישראל באמצעות וייצמן.

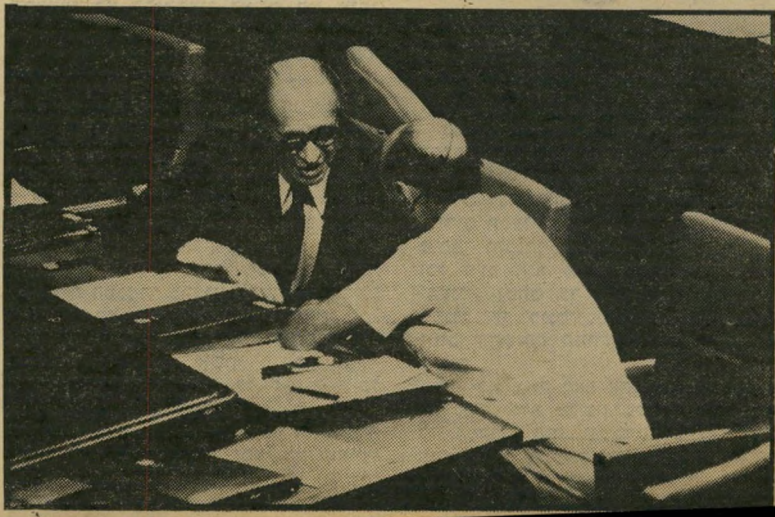
הומור של גן-ילדים

היה ברור מראש, שאם יודלף תוכן השיחות החשאיות בין סאדאת לווייצמן ויתפרסם רבים לא תהיה לסאדאת ברירה והוא יאלץ להכחיש את הדברים.

לאיש מבני פמלייתו בולצבורג. הוא סרב לדווח, או אפילו לרמוז על תוכנו. באוני נציגי אמצעי-התיקורת שלחו עזר, גם מקבלי פניו של וייצמן בשובו לנמל-התעופה בן-גוריון — סגן השר מרדכי ציפורי, הרמטכ"ל וראש אמ"ן — לא קיבלו ממנו דיווח מפורט על תוכן השיחות. איש ממקורביו של וייצמן בארץ לא הצליח לסחוט מפיו אפילו פירור של מידע. האיש היחיד הבלעדי לו דיווח וייצמן על שיחות החשאיות עם סאדאת היה ראש הממשלה מנחם בגין. למחרת הדיווח כבר פורסם תוכן הצעותיו של סאדאת במלואו. תחילה עליידי הכתב המדיני של רשות השידור, שלום קיטל, ואחר-כך עליידי ה"כתב המדיני של מעריב, יוסף חריף, גם קיטל וגם חריף ידועים כבעלי קשרים לא נותרו אפשרויות רבות לגבי מקור ההדלפה. היה ברור שהיא נעשתה במתכוון כדי לאלץ את סאדאת להכחיש את הדברים שמסר וייצמן בשמו, וכך גם קרה. ביום השני השבוע הוכחשו במצריים הצעות סאדאת, כפי שפורסמו באמצעי התיקורת הישראליים.

מנחם בגין אפילו לא ניסה להסתיר את העובדה, שהוא מאשר מההדלפה שסיכלה למעשה כל אפשרות דיון רציני ויטורי בהצעות סאדאת. בהופיעו בפני מרכז תנועת החרות הצדיק בגין את ההדלפה: "כל הליחשושים ומה שאומרים בשקט אחר כך — זה לא מחייב. מה שמחייב זה מה שכתוב, וזה ישנו במיטמך שהגישה מצ-ריים". היה ברור שבגין אינו מוכן להתייחס כלל להצעות החדשות של סאדאת. הוא נהג כך גם בישיבת הממשלה, שבה דיווח וייצמן שרים על תוכן שיחותיו.

ישיבה זו היתה פארוסה מבישה. דיווחו של עזר נקטע שוב ושוב עליידי השרים ובמיוחד עליידי אריק שרון ויגאל הורביץ, שעשו כל מאמץ כדי להוציא מכליו. ב"הומור ברמה של גן-ילדים הם ניסו להסיטו מתוכן דיווחו כשהם מקנטרים אותו ללא הרף: "איך היתה הנשיקה של ג'יהאן?" אחרי כל משפט שלו תבעו ממנו תשובה לשאלה: "ומה אתה אמרת לסאדאת?" כשסיים וייצמן את דיווחו הוא ציפה שיחל דיווח בהצעות שהביא עמו מסאדאת. ראשי הממשלה התעלם מכך, ביקש לעבור לנושא הבא בסדר-היום של ישיבת הממשלה. הדיווח בהצעות סאדאת נדחה לשבוע הבא כששוב לא יהיה טעם לדון בהם.

אהרון גיבור. הקבלן שעל סמך עדותו ביקש היועץ המישפטי לשלול את חסינותו של ח"כ שמואל רכטמן. בשיחה בילעדית:

"אני לא שוין!"

ביום הרביעי שעבר טילפן יצחק גיבור, בנו של הקבלן מרחובות, אהרון גיבור שעדותו הובילה להסרת חסינותו של חבר הכנסת שמואל רכטמן, אל יגאל לביב. גיבור הבן ביקש מלביב לבוא לפגישה חשובה ודחופה. כשהגיע לביב למקום המיפגש מצא שם את אהרון גיבור עצמו. שהסביר כי סירב לכל שיחה עם עיתונאי אחר ובחר לדבר עם לביב, שהיה היחיד שכתב כל העת על הנושא באובייקטיביות ותוך חשיפת העובדות כהווייתן.

להלן דבריו של אהרון גיבור, כדשונם וכמוזאם, כפי שנאמרו לדכיב בנוכחות צלם המערכת, שלמה סתר:

אהרון גיבור ובנו בשיחה עם לביב, פותח

לא יודע מתי תצא מזה. אני עכשיו אצלה כל היום וגם הילדים יושבים אצלה ומקווים כי תחזור להכרה.

כל הזמן חקר אותי אלכס בן-אהרון וי חבר שלו, מיכאל. בנימין זיגל היה נכנס כל פעם, אך הוא לא התערב. אוכל קניתי בשק"ם כי לא יכולתי לאכול את האוכל שלהם. יש לי בעיות עיכול. הייתי שבור מעולם לא היו לי עניינים עם מייסטה ופתאום אני בחקירות ואשתי מתמוטטת. נשברתי ואמרתי את האמת. רק את האמת. השוטרים לא התייחסו אלי רע. דנתנו לי לנזח או לשתות כל הזמן. הם לא אישמים כמה שקרה לחנה.

מה שהורס אותי זה השמועות ברחובות. כאילו אני מלשין. אני חושב שלמייסטה נודע הדבר מאחד השכנים בבית. שחשד ברכטמן ובי חככל העיסקה. הם התרגזו כי הפנטהאוז היה בנוסף לאחווי הבנייה הקוריים.

אנשים, הראו לי תעודות שוטר ואמרו כי הם עוצרים אותי. הם שאלו מה דיברתי עם רכטמן בביתו. התחלתי לגמגם ולרעוד. והם עלו למישרד ראש העיר וערכו חיפוש בתיקים שלי בעיריה. לקחו מיסמכים ור הודיעו כי יעצרו אותי ויקחו אותי למטה הארצי ביפו. ביקשתי כי נשבור דרך הבית. כדי שאוכל להודיע לאשתי חנה, כי הטלפון מקולקל. כאשר נכנסנו לביתי הודיעו לי אשתי כי יעצרו גם אותה ושיניגו הובלגו למייסטה ביפו. ושם החל לחקור אותנו אלכסנדר בן-אהרון.

„אשתי נשברה“

ב התחלה, שני ימים. גם אני וגם אשתי לא אמרנו כלום. הם חקרו אותנו כל היום, ובלילה לקחו אותנו לישון במוסד נעורים בכביש הירשן לחדרה. אשתי לקחה תרופות כל הזמן ויומיים עודדה אותי שלא אדבר ולא אומר כלום. הם שאלו כל הזמן וידעו מה לשאול. הם ידעו שרכטמן בא לפנטהאוז כאשר בנו אהרון לבדוק את טיב הבנייה, וידעו כי הוא בא אולי הביתה כל הזמן. אני גר עכשיו בפנט האוז הזה.

אחרי יומיים נשברה אשתי חנה ואמרה לי שבין כה הם יודעים הכל וסיפרה להם כל מה שהיא יודעת. ואז גם אני נשברתי ואמרתי כל מה שאני יודע. אמרתי לחנה כי אין יותר גרוע מן האמת. ואותה אמרתי. החוקר אותי בחקירה שבעה ימים, כאשר כל לילה לקחו אותי לישון במוסד נעורים. לא הביאו אותי לבית-מישפט. כי אחרי 48 שעות הסכמתי מרצוני להישאר ולהשיב לשאלות. לא ביקשתי גם עורך-דין. רק היום פגיתי לעורך-דין. אברהם יחל, שיטפל בפרשה. את אשתי עיחררו אחרי יום. אולם היא סירבה לל, ובא כל יום להיות עמי בחקירה.

אחרי ששה ימים של חקירות קיבלה אשתי התמוטטות עצבים. ומאז היא מאושר פזת בבית-חולים בנס-ציונה. אשתי היתה באושוויץ, וכל מי שפחתה הושמדה

ה פרישה החלה בדצמבר 1977. קראו אותי למייסטה בתל-אביב. קרא לי רמי זוטלר, שחקר את פרשת רכטמן משנת 1976. לא עצרו אותי, אבל באתי שלושה ימים. יום אחרי יום, ולא אמרתי כלום. התחמקתי כל העת ולא דיברתי. שאלו אותי כל הזמן על הפנטהאוז שבניתי לאחותו של רכטמן, ואם שילמתי לו כסף, ולמה אני גר בפנט האוז ברחוב גורדון ברחובות. כאשר הפי סיקן לשאל אותי קיבלתי התקף-לב. אחרי זה כל כך זועזעתי, שהפסקתי את הבנייה ומינואר השנה לא בניתי אפילו בית אחד ברחובות.

אחרי שחקרו אותי בדצמבר 1977 לא שאלו אותי השוטרים כלום. ב-21 בינוי באתי לעיריה ונכנסתי לחדרו של רכטמן. שישב שם עם מהנדס העיריה החדש. התד לונגתי לפניו על שעשיו לי מיישפט על

„אולי הקליטו“

ה יחפים שרי עם רכטמן היו קורקי טיים עד הרגע האחרון. לא היתה לי כל פרוטקציה בעיריה. להיפך. אנשי המחלקה הטכנית שלו תמיד סידרו אותי. בניתי בית ב-1972 והמחלקה הטכנית היתה צריכה לחלק את החלקה. כדי שאוכל להעביר את הקרקע בטאבו על שם הדיירים. עד היום הם לא עשו זאת. והדיירים תבעו אותי למישיפט. הלכתי למודד מוסמך והכנתי תוכנית חלוקה על חשבוני. וכל פעם היא נעלמה מן התק ביעיריה והעניין נסחב עד היום. הדיירים ביקשו למנות לי כונס-נכסים על הפרת חוזה וטוב שהשופט התחשב במחדלים של הדיירים.

אני לא מוזק לאף אחד. לא מתעסק עם אף אחד. ולא מלשין על אף אחד. קרה לי המקרה הזה ונשברתי בגלל אשתי. חנה כתבו עלי בעיתונים דברים לא-נכרי נים. כאילו שאני עד מדינה. אין לי שום מיסמך ורק פעם פרקליטת המסג

קשר זאלצבורג

(המשך מעמוד 24)

מטיים וכלכליים, עם מלוא הסידורים הייטחוניים האפשריים, אך מבלי לוותר אף על שול אחד של אדמה מצרית, ותוך הסכמה לתיקוני-גבול קטנים בלבד בגדה. אגסיאדאת הנחית מפה נזי ספת עזי משה דיין, שאינו אהוד עזי המצרים, והנחשב עתה בעינינו כענייני כנין חסר-תקנה. בהיפגשו עם וייצמן מן, וכדודו עזי וייצמן עם וייצמן שנית אחרי שיחות דונרון, הפך אגסיאדאת את שיחות-לונדון ל"הצגה חפרת-חישובות".

תוך כדי כך גם נתן נשיא-מצרים סטירת-לחי עדינה לאמריקאים, אשר יזמו את פגישת-לונדון והמתכוננים לעמוד כי מרכזה. נשיא מצרים סבור כי ארצות-הברית אינה עושה דבר משום כך אין לו עניין להעניק חשיבות כלשהו למיפגש המתקיים ביוזמת האמריקאים.

ביגלל אותם שיקולים, רוצה אל-סאדאת להדגיש את המגע הישיר הישראלי-מצרי, גם מבחינה גיאוגרפית. מכאן הי רעיון לקיים את הפגישות הבאות באל-עריש ובכאר-שבע לסירוגין. סידור כזה ישים את הדגש על מצריותה של אל-עריש, לעומת ישראליותה של באר-שבע. הוא יחדש באופן סמלי את הגבול הי בינלאומי, והוא יחזק עוד יותר את מקומו של וייצמן, שהוא כשר-הביטחון, הבוס של הממשל הצבאי באל-עריש.

מעני לבד חיוקן פגישות סאדאת-וייצמן בטירת פושק, ליד זאדזי בורג, את מעמדו האישי של עזי וייצמן. המצרים אמרו כדשון ברזי רה: זהו האיש המפוגל לנהל עני מני משאיומתו, ושאלנו מעדיפים לנהל משאיומתן עימו. היה זה רמז חרימשמעי לדעת-הקהל וזממשהיה.

שיד' ארם

ה תגובה כמאורת-הנחשים היתה כמצופה.

אנשי מיפלגת-העבודה, שההצגה הגנרי בה נגנבה מהם לפתע, ניסו להתנחם בכך שפרס סלל את הדרך לפני וייצמן. היתה זאת הנחה נכונה מבחינה מסויימת (סאדאת החליט על הזמנת וייצמן אחרי שנוצרה אוירה חדשה בעיקבות ההזמנה לפרס), ומפרכת מבחינה אחרת (הזמנת וייצמן היא המשך למגעים ממושכים בין קאהיר ושר-הביטחון הישראלי).

אך סביב נקודה בלתי-חשובה זו התלקח ויכוח מר, כימעט מגוחך. דוברי הממשלה הכחישו בועם ובחוקף כאילו יש קשר כלשהו בין נסיעות פרס וייצמן. אנשי מיפלגת-העבודה חזרו על הטענה בעקשנות כפולה.

עם קבלת ההזמנה דווייצמן קפצו כד חסידיו דיין ממקומם, כמחורשי מדים. לרגע קט צף הרעיון שיש לאסור על וייצמן לנסוע לאוסטריות. אך רעיון זה מת באיכו. מנחם כגין לא רצה לעשות דבר שהיה מת פרש בחבלה מכוונת בתהליך הי שדום — והמצב הבינלאומי כד אינו מאפשר זאת.

אך אנשי דיין, והחוגים הקיצוניים בי חרות, עבדו שעות נוספות. הם טיפספו את הארס במאות צינורות. וייצמן הוצג כולתרן. בשיחות אינטימיות, אף נאמר כי וייצמן מוכן לוותר על אינטרסים חזיר גיים של ישראל, כדי לקדם את הקאריירה האישית שלו כיוורשו של מנחם בגין. כל הפרשה תוארה כמזימה אפלה — אמריקאית, מצרית ואוסטרית — להפיל את בגין, ולהמליך את וייצמן תחתיו, בי שותפות עם פרס.

כדי לתת לקטטה האישית רקע פוליטי, כביכול, הלח משה דיין מטיף נגד הנסיון לחבר, "הצהרה נכונת" מצרית-ישראלית, רעיון מצרי שווייצמן מוכן להסכים לו. אין ספק שבשבועות הקרובים יצופו כמה וכמה תחלופות, "ענייניות" כאלה, שכל תכליתן תהיה לספק בסיס מכובד לעמדות האישיות, הפועלים מתוך מניעים אישיים. יריבויות אישיות אלה עלולות לחבל בי סיכויי השלום.

פגישות סאדאת-וייצמן נושאות עתה בחובן את הסיכויי הטוב כי יותר להתקיימות בדרך לשלום. יהיה זה אסון אם יינתן לאינטרסי-גות בצמרת לטרפד אותן.

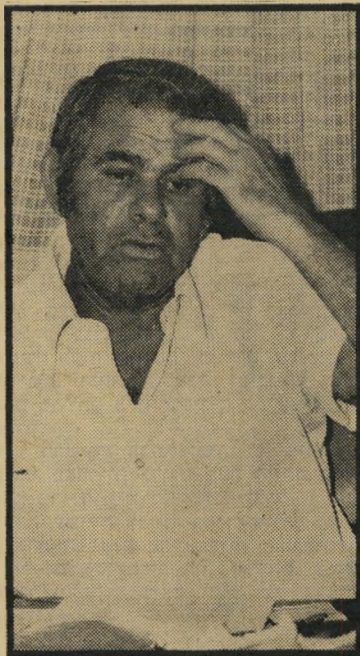
בחודשים האחרונים המישטרה כל יום בעיריה בחקירות. רכטמן אמר לי כי הוא מדבר חופשי, שכן אסור להקליט חברי-כנסת, ולכן אינו חושש מכלום.

„איזה מין אנשים?!"

אני באמת מצטער על ההסתבכות. את הפנטהאוז בגורדון בניתי תחילה עבור אשתי. היא גורא רצתה אותו וגם אחרי שהבטחתי אותו לאחותו של רכטמן פחדתי לספר זאת לחנה אשתי. תחילה שיקרתי לה וכאשר נודעה לה האמת היה לנו משבר. בעצם גם המיגרש בגורדון, עליו נבנה הבית, היה של מישפחתו.

קניתי את המיגרש מאחות אשתו של רכטמן ומבעלה. קניתי אותו ב-1967, וכשר התחלתי לבנות רצה פנטהאוז לאחותו לילי נייט, הגרה באמריקה. הוא גם ביקרה עמו בבית וראתה את הדירה. אחר בחרה בפנטהאוז בבית של חברת גיית ושחם של ושמאל דייקסל, העומד עכשיו לדין. כאשר ביקש ממני 100 אלף לירות תמורת זיתורו על הדירה, זה נראה לי בסדר. פנטהאוז כזה עלה בשנת 1971 80 אלף ליי רות, כשגמרו אותו. בשנת 1972, המחירים קפצו פי שלושה. מבחינתי זה השתלם. מחירו, כאשר רכטמן ויתר עליו, היה 170-180 אלף לירות. נכון כי הוא נוסף לבית אחרי שרכטמן הסדיר כי ועדת

ראשי-העירייה רכטמן
לא מקלטים ח"כים

בניין-ערים, שהוא בראשה, תאשר את תוספת האחוזים לבית. כאשר רכטמן בא בזמן הבנייה לבקר את הפנטהאוז, אשתי היתה שואלת למה הוא בא ובסוף נודעה לה האמת, מפני שכן.

כאשר ויתר על הפנטהאוז, נהג כפי שמקובל אצל קבלנים, שאם דייר מוותר משלמים לדייר חלק מהרווח של הקבלן ושבו מן הוויתור. אותה תקופה ברחובות נתנו אחוזי-בנייה בלי להקפיד.

ביום הראשון שעבר קרא לי שוב לחקיר רה אצל בן-ארוון, ומסרתי עוד פרטים. הם עזבו אותי עכשיו כדי שאוכל לטפל באשתי. מה שאוכל אותי זה התיירסומת, כאילו שהלשנתי עליו. אני נשברתי, לא יכולתי לחזיק מעמד, אשתי התמוטטה וגילתה את האמת ואחריה גם אני. אני לוקח כדורים כל הזמן.

אני לא יכול לברוח מן המציאות. אני גר ברחובות כל החיים, מכיר כל פינה ולא אברח מכאן.

מה שאוכל אותי זה שרכטמן בעיריה קרא אל מלשין. איך האנשים ירצו שנגבים ייתפס, אם יקראו מלשין למי שמגלה את הגניבה? אני לא עובד, לא אוכל, בקושי חי. כל הזמן רק אשתי והחקירה. אני פוחד מן המישפט, שהרס את חיי הנכדים סובלים. כי בגן שואלים אותם למה סבא הלשין על ראשי-העיריה. מצד אחד האנשים רצו שידלין יישב ומיכאל צור יישב, ומצד שני קוראים לי מלשין. איזה מין אנשים יש ברחובות?

את מיוזודתו ומראה מייסמכים לחיזוק סיפורו

דו"ח החיפוש אצל גיבור

מצד אחד רצו שידלין וצור יישבו —

ידיעה על תביעה נגד גיבור בביטאון עיריית רחובות
— ומצד שני קוראים לי מלשין!

יכולתי לשקר, הרגשתי שהם יודעים גם על דבר אחר, עליו באמת חברתי. הם

איך מנעה מחלתו של מנהיג את השגתו

כאשר יולוגיה של מנהיגות

עימות זה הוליד בו דלקת-עצבים (נויריטיס), שהצריכה תקופת הבראה והחרימה ממושכות בברמודה ובאנגליה. אם הפרישות וההעדויות הממושכות שלו ב"אותה תקופה היו בעלות רקע פסיכוסומטי, מאטי, התגלו גם שתי אפיוזות נוספות שחשפו את קיומה של מחלה אורגנית. בתחילת שנת 1905 נותח וילסון, על-פי אחת הגירסות היה זה ניתוח-שבר. גיר-סה אחרת, זו של רופאו האישי: היה זה ניתוח-טחורים. שטפיהדם שמהם סבל וי לקיני הראייה בעינו השמאלית, שבגללם נועץ בד"ר שוויניץ בחודש מאי 1906, היוו בסיס רציני לאבחנה שנוקים חסר-יתקנה כבר נגרמו למערכת-העורקים שלו.

רופא אחר, שבדק את וילסון באותה עת, ד"ר סטנגל, קבע אבחנה אופטימית יותר, גרס כי הפגיעה בעורקים היא בעלת אופי מתון, ואין שום איבתון של התפשטות טוח המחלה. "דרימ-שמעות מסוג זה", אומר יו לאטאנג בספרו, "היא מוצדקת אם היא תורמת לאופטימיות של הפאצינט ומונעת נכות". מחלת הסתיידות-העורקים, שממנה סבל וילסון, היתה מסוג המחלות הניונוניות העלולות להיגרם כבר בתקופת ההגרות המוקדמת. היא נמצאת תמיד ב"התליך של התקדמות. השינויים שאובחנו אצל וילסון, בגיל הצעיר-חסרת של 49, למרות שהיו מינימאליים, לא יכלו להיפ-תר, לדעת לאטאנג, רק בהמצאה לתקופת-מנוחה של שלושה חודשים.

בעיקבות העימות שהיה לו כנשיאה של אוניברסיטת פרינסטון, נענה וילסון להצעה להיכנס לחיים הפוליטיים מטעם הממשלה הדמוקרטית. הוא נבחר תחילה כמושלגה של ניו-ג'רסי ואחר כך, בבחירות של 1912, נבחר כנשיא ארצות-הברית. ההערכה היא, שכאשר החל בכהונתו כי נשיא היה מצבו הגופני מעורר. הוא נחנ באינטלקט יוצא-דופן ובשליטה בלתי-רגילה במילה הכתובה והמדוברת. אז לא היה מי שיעריך זאת, אולם כיום, בהסתמך על בדיקת העבר הקליני שלו, ברור שבועמודו על סף הבית-הלכן נשאו כמה מתכונות מזגו של וילסון, כמו הסימנים המוקדמים של הסתיידות-העורקים, את זרעי ההרס. קובע לאטאנג, ב"מחקרו על וילסון": "בגלל אישיותו הרגועה והקפדנית, ועקרונותיו הדתיים וה-מוסריים הקשוחים, הישווה וילסון את ה"פשרה לכישלון, ואפילו לחטא. תכונה מסוג זה היא בבחינת מותרות בג'ונגל הפוליטי, שבו קשה לאדם להרשות לעצמו יושר מוחלט".

משאבת-קיבה ותרופות

ר ילסון המיץ עמו לבית-הלכן את ה"מיכשור הפואי שליווה אותו בעבר, שכלל משאבת-קיבה לטיפול בבעיות-העי כול שלו ותבינת-תרופות משככות-כאבים, שבהן השתמש כנראה כדי להקל את כאביה-הראש וכאבי דלקת-העצבים, שמהם סבל.

ביום השבעתו כנשיא היתה אחותו של וילסון מעורבת בתאונת-דרכים, והרופא שטיפל בה עורר את התעניינותו של וילסון. חקירה העלתה ששמו של הרופא היה קרי גרייסון, וילסון ביקש שהוא ימונה כרופאו האישי בבית-הלכן וכעוררו לענייני חיליהם.

במשך 11 שנים עמד גרייסון במגע יומיומי עם וילסון, ועל-פי מסורת רופאי-המשפחה הוא הפך גם ללידי טוב וליועץ אישי לנשיא. הוא לא הסתפק בטיפול בסימפטומים של המחלות שמהן סבל וילסון, אלא הדגיש שבפני הנשיא את הערך של החיים על-פי סדריים קבוע. מנוחה מספקת והתעמלות יומיומית. היה זה גרייסון שסילק ממחיצתו של הנשיא את מש"בנות-הקביה ואת תיבת ה"מרימפא" שלו, כיוון שהניח כבר אז — ארבעים שנה לפני שמדע הרפואה אישר זאת — של תרופות משככות-הכאב שנטל וילסון היתה השפעה מרעילה על תפקודו כליותו. למרות תחזיתו הקודרת של וירר מיצ'ל, היתה בריאותו של וודרו וילסון מניחה את הדעת בתקופת כהונתו הראשונה כי נשיא. בעת שנאבק נואשות כדי להותיר את ארצות-הברית מחוץ למלחמת-העולם ולשמור על מעמדה הניטרלי, כזה היה מצב בריאותו גם במהלך חלקה הראשון של תקופת-כהונתו השנייה.

לוב נוספה או הודעה כי מצבו של ראשי הממשלה משביע-רצון. ככל שהתארכו ימי האישפון, כך הפכו ההודעות מעודדות ומרגיעות יותר ויותר: "מ.שביע רצון" הפך מצבו של בגין ל"טוב", אחר-כך השי-תנה ל"טוב-מאל" וממנו הפך ל"מצויין". ורק כששחרר מבית-החולים נמסר כי הוא סבל מדלקת בקרום-הלב.

הבעייה במיקרים מסוג זה היא, שאין בידי הציבור שום אמצעים המבטיחים קב-לת דיווח אובייקטיבי ומהימן על מצבם הבריאותי של מנהיגיו. האתיקה הרפואית ושכובעת היפוקרטס מונעים מהרופאים למ-סור מידע מלא על תולדות מחלותיהם של הנמצאים בטיפולם — גם אחרי מותם. אולם ההיסטוריה מלמדת שפעמים רבות היה גורל אומות ומדינות מופקד בידיהם של אנשים שהיו בלתי-כשירים להנהיג אותן בשעות משבר בגלל מצבם הברי-אופי.

לפני שהפך לשר-החוזן של ארצות-הבר-ית, בשנת 1961, פירסם דין ראסק מאמר מעמיק בנושא זה. לא היו לו ספקות בקשר לכוח הגושאק בידיהם של מנהיגי מדינות, וכתוצאה מכך לסיכונים הנובי עם מהיותם בלתי-כשירים למלא את תפי-קידם.... "הרשימה הבינלאומית של אותם שי נשאו באחריות גדולה בעת היותם חולים היא ארוכה, ויש החלטות, שבראות טובה היתה עשויה לכוונן בדרך שונה". אחת הפרשות ההיסטוריות הבולטות ב"יותר, המאשרות תופעה זו, היא פרשת וודרו וילסון, נשיאה 28ה של ארצות-הברית.

לחלות את הנכפות

ב חדרים וכאולמות של בתי-הספר לרפואה בפילדלפיה תלויים דיוקנור-תיהם של כמה מגדולי הרופאים של אר-צות-הברית, אלה הם הרופאים שטיפלו באישי-ציבור ורבי-מדינה, שהשפיעו ב"שעתם על גורל ארצות-הברית. לימוד כמה מהמיקרים שהיו תחת השגחתם עשוי להע-ריק הבנה טובה ועמוקה יותר של המא-ריעות שהתרחשו בתקופתם. בין אלה תופ-סים מקום-כבוד רופאים ידועים, כמו דה-שוויניץ וסילס וירר מיצ'ל, שנמנו עם רופאיו של וודרו וילסון.

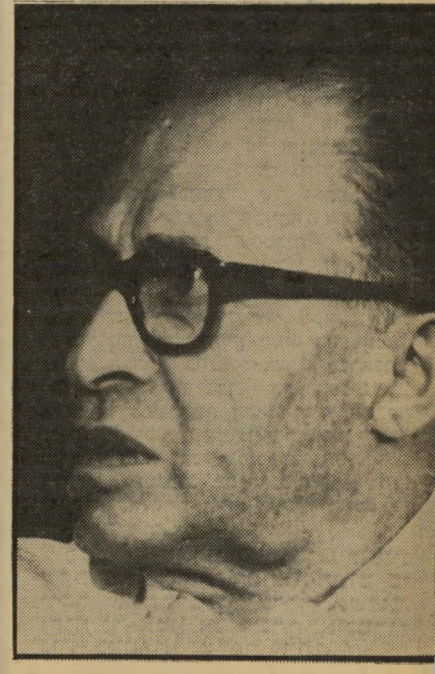
דה-שוויניץ איבן כבר בשנת 1906, בעת שמלאו לו וילסון 50 שנה, שליקוי ריאה, שעליו התלונן וילסון, הוא תוצאה של ניוון עורקים. הוא יעץ לו לווילסון לפרוש מכל פעילות ולחיות כפנסיונר. וירר מיצ'ל, שבדק את וילסון בשנת 1913, הטיל ספק אם יוכל הנשיא האמריקאי להשלים את תקופת כהונתו הראשונה. אבל הדיאגנוזות של שני רופאים גדו-לים אלה הופרכו. וודרו וילסון הצליח לשמור על בריאות מתקבלת על הדעת עד להכרות שבייתה-הנשק במילחמת-הע-רם הראשונה, בסוף שנת 1918. אלא שאז חלה הידרדרות מהירה במצב-בריאותו, שהפכה לא רק טרגדיה אישית, אלא גרמה לשואה בינלאומית. וילסון היה האיש שפעל יותר מכל אדם אחר למען השגת שביתת-נשק ולכ-ריתת חוזה-השלום בתום מלחמת-העולם הראשונה — המוכר כחווה ורסאי — בין מעצמות ההסכמה המנצחות לבין גר-מניה המנוצחת. היסטוריונים רבים סבו-רים כיום שזרע מלחמת-העולם השנייה, הגדולה והגוראה שבמלחמות האנושות,

א ני בריא! אני בריא מאוד! ברוך השם, לא חסר לי כלום!" הכריז ראש-הממשלה, מנחם בגין, בעת שנשא השבוע נאומו מדיני בפני מרכז תנועת-החרות, וכאילו כדי לא להותיר ספק בלב חסידיו, שפרצו במחאות-כפיים סוערות לשמע הצהרתו זו, שב והכריז שוב ושוב: "אני בריא מאוד!"

מטוב למצויין - והלאה

מרות שהוא מצליח לא מעט במאמ-ציו אלה — העוקבים אחריו בימים הר-אחרונים מציינים כי הוא נראה מאושר ו נמרץ מכלי שיהיה בארבעת החודשים הר-קודמים — נראה כי בגין מודע לספקנות הכללית הרווחת בציבור לגבי ההצהרות המרגיעות על מצב בריאותו.

ספקנות זו גברה דווקא קרב אותם שהיוונו לנאומיו הפומביים האחרונים, ש-גילו בהם סימנים בלתי מעודדים ביותר, שאינם אופייניים לנאומיו בעבר. תופעות של כשל-לשון, עירבוב מילים, ניתוק ב"רצף המחשבות" ובהקשר הלוגי שבמיבנה המישפטי, הן העדויות החיצוניות היחי-דות, שעל פיהן ניתן ללמוד על השינוי שהתחולל בבגין בחודשים האחרונים. הן עומדות בסתירה להצהרות המרגיעות, הר-מוכרות את ההודעות הרפואיות שנמסרו לציבור אחרי שמנחם בגין אושפז, זמן קצר אחרי המהפך. מייד עם האישפון בבית-החולים איכר-

של "שלום צודק ובריקיימא"

מוקדמת, כפתה עליו את הכרות המילחמה על גרמניה. זה אירע ב-6 באפריל 1917. בתקופה שבה החלו המנהיגים הצבאיים של בעלות-הברית לתכנן מיתקפות גדולות ויעילות יותר על גרמניה וידידותיה, לקראת שנת 1919, גרמה התמוטטותן של כמה נספחות קטנות של מעצמות-הברית לתגובת שרשרת. וילסון היה או פחות ממורמר ופחות מעורב ריגשית במילחמה מאשר מנהיגי בעלות-הברית האחרים. אלה שאפו לנקם ושילם בגרמנים. וילסון הגה או את הרעיון של השכנת "שלום צודק ובריקיימא" באירופה.

אפילו הגרמנים, שהיו כבר במצב של-אחרי-אוש, בסתיו של שנת 1918 בטחו בו דיים כדי לבקש שביתת-נשק על בסיס תוכנית "ארבע-עשרה הנקודות" שלו. ה"עקרונות, שהיו מונחים בבסיס תוכניתו היו: שיתור עם גרמניה; אירופה; צדק שווה לידידים ולאויבים ואבטחת השלום באמצעות כינון חברה-לאומים. וילסון היה משוכנע שמערכת מבורקת מעין זו חיונית לאבטחת מיטטר בינלאומי של חופש וצדק.

הוא חדל לתפקד

וודרו וילסון נחת באירופה ב-13 בי דצמבר 1918, והתקבל על-ידי בני-היבשת כנאל, כמושיע וכמשוה. מלכים, נשיאים וראשי-מדינות חלקו לו כבוד, והושבו מדינות-אירופה הצטופפו ברחו-בות, הריעו לו בכל אשר הלך ופזרו שושנים לפניו.

אולם כאשר יצא את אירופה בדרך-חזרה לארצות-הברית, ביוני 1919, אחרי שנחתם חוזה השלום בוורסאי, דעכה הפור-פולאריות שלו. ההרצה הכללית כלפיו פינתה את מקומה לשינאה, והכרת-התודה התחלפה בתרעומת.

32 מדינות נטלו חלק בוועידת ורסאי. אולם מליאת-הוועידה לא התכנסה אלא שבע פעמים. השאלות העיקריות שעמדו לדיון בוועידה - הסדר הגבולות והמרי-שבות של מדינות אירופה מעבר לים; סידורי-הביטחון, שנועדו להבטיח לאירוי-פה "שלום צודק ובריקיימא"; בעיית ה"פצוים, שהיה על גרמניה לשלם למעצ-מות המנצחות - נידונו והוכרעו במסגרת ועדת-הארבעה, שבה ישבו, מלבד וילסון, ראשי ממשלות צרפת (ז'ורז' קלמנסו), בריטניה (דויד לויד ג'ורג') ואיטליה (וי-טוריו מנואלה אורלנדו).

היה זה וילסון שפעל בוועידה למען הקמת חברה-לאומים, כפרלמנט בינלאומי לשמירת השלום. אולם הדיונים בוועידה התמשכו ועלו לאיפסם על שירתו, בגלל המחלוקות וניגודי-האינטרסים בין המדי-נות המנצחות.

וילסון עצמו הפך, במהלך הדיונים, מ"מושיע לאויב, משום שאף אחד ממש-תתפי הוועידה לא הצליח לקבל ממנו את מה שבתב, יותר תמיתד היה וילסון משוכנע, במהלך דיוני ועידת-ורסאי, כי צידקת עמדותיו ועקרונותיו. בעקשנות ובקשיחות עמד על-כך שהסינאט של אר-צות-הברית חייב לאשר לא רק את חוזה השלום, אלא גם את ברית חברה-לאומים. הנבנת גמישות, אלא לא נכונות ממשית לפשרה, היתה מצליחה לרכך את הרפוב-ליקאים המתונים בסינאט והתחליש את התנגדותם להצעותיו. אולם וילסון ראה במנהיגים, הנרי קאבוט לודג', את יורשו של יריבו מתקופת פרינסינג, בתקופת-כהונתו השנייה היה לרפובליקאים רוב ב-סינאט, ווילסון לא הצליח לגייס תמיכה לתוכניתו.

עקרונותיו של וילסון דחפו אותו להמיר שיק בדרכו, בעוד שהרפובליקאים הפכו בלתי-מתפשרים בנחישות-החלטתם למנוע את הצטרפותו של ארצות-הברית לחבר-הלאומים, מתוך מגמה למנוע את מעורבו-תה במילחמות זרות נוספות. לא רק האירופים הפגינו כפיות-טובה כלפי וילסון, אלא גם בני-עמם, שהיו עיי-פים מהאירועים והמאבקים הנשגבים ש"ווילסון היה מבטאם. רוח ההקרבה העצי-מית, שהוטגנה במהלך המילחמה, התחלפה במהירות באנוכיות, האופייניים לימי שלום. אלא שגם וילסון עצמו השתנה, ולא היה זה רק בגלל המאבקים המתמישים והמר-גיים עם שותפיו למשאומתן בפאריס ועם הרפובליקאים בסינאט.

כראוי, לנהל את המאבק נגד מתנגדיו בסינאט האמריקאי או לגלות את הגמיי-שות שהיתה דרושה כדי לזכות בתמיכתם של הרפובליקאים המתונים. תחת זאת, במטרה לזכות בפופולאריות, הוא יצא במסע-צלב לטובת הסכסכ-השלום של ור-סאי ולמען השתתפות ארצות-הברית בחברה-לאומים.

אולם מול הגירסה הטוענת שהלחצים בוועידת-ורסאי הם שמנעו מוילסון לתפ-קד כראוי, בגלל ההרעה במצב בריאותו, קיימת כיום גירסה שונה לחלוטין. על פיה, היה זה מצב-בריאותו הרופף שמנע ממנו לתפקד בוועידה ובמערכות הפנימיות ש-מסביב לה.

במהלך כל ימי המילחמה סבל וילסון מ"מכאבי-ראש מעוררים". אולם מלבד מ"ח-לה קלה, שפקדה אותו מיד אחרי בחירתו מחדש כנשיא, בשנת 1916, והיעדרות של עשרה ימים מהתפקיד בגלל הצטננות, בדיוק לפני הצטרפותה של ארצות-הברית למילחמה, הוא לקה בתקופה זו רק לעי-תים רחוקות באי-יכולת לתפקד.

היה זה הקולונל סטארלינג, ראש "ה-שירות החשאי", שהבחין לראשונה בסי-מנים של שינוי בוילסון, בדצמבר 1917. שלא כטיבעו, התנהג וילסון בצורה מע-

בשיעול אסטמתי והיעדר שינה. אולם היו סימפטומים נוספים למחלה, משום שבמיכתב, שכתב גרייסון למזכירו של הנשיא, הוא ציין גם תופעות של הקאות ושילשולים, ומעבר לאבחנה הקלה של שפעת הוא העלה במיכתבו זה את האפי-שרות שנעשה ניסיון להרעיל את מזון הנשיא.

צוות עוזריו של וילסון היה, לימים, מאוד בדיעה שאפיוזדה זו, שבמשך תקרי-פה ארוכה הוגדרה הוצגה כשפעת, ציינה את השינויים הקיצוניים באישיותו ובהת-נהגותו של וילסון. על פי עדויותיהם הוא הפך חשדן ומרושע מאותה תקופה ו"לא היה שוב אותו וילסון". הוא התעייף במהירות. למרות זאת המשיך לנהל את המגעים המדיניים שלו ממיטת-חוליו, וסי-רב לצאת לחופשה כדי להחלים.

ראש-ממשלת בריטניה באותם ימים, לויד ג'ורג' העלה בזיכרונו את האפי-שרות כי וילסון לקה באותם ימים בסוג של שבץ, אפשרות שנשללה על-ידי הר-נשיא 30 של ארצות-הברית, הרברט הובר, שציין כי "למרות שוילסון היה אדם עייף מאד, היו מחשבתו ושיפטו-צולוים".

ניתן להתווכח ולהעלות השערות נוס-

וודרו וילסון בשיאו (בבחירות 1912) תשואות והערצה כללית

פות בקשר לטיב מחלתו של וילסון באר-חס ימים, אולם די לציין לסיכום שאדם שחוט ומותש בגיל 62, שנמצא תחת לחץ-במשך תקופה ממושכת, חלה במחלה קשה שלוחתה או לא לוחתה בשבץ.

כותב על כך ל'טאנג בספרו: "אפילו אם יוצאים מההנחה ששטף-הדם המוחי הר-ראשון לא אירע עד לסתינו של אותה שנה אנו חייבים להסכים, שעומס גובר והולך של אחריות על הנפש והגוף, שלא הותיר מקום להחלמה ולרווחה זמנית, הוביל ל-החמרה בולטת בהתנהגות".

החשדנות הגוברת של וילסון דחפה אר-חו לפקפק ביושרו ובנאמנותו של ידידו ותומכו, הקולונל אדוארד אוס, שפעל במשך כמה שנים כמקשרו וכנציגו של וילסון במפקדת מעצמות-הברית וזכה ב-אימונם של מדינאי היבשת. החשד שהאוס מוותר על העקרונות למען התועלת גרם לוילסון לסלק את אחד ממקורות-הייעוץ העצמאיים שלו. הוא המשיך להיאבק ב-עצמו ונשא באחריות אישית לכמה שגי-אות יסודיות שעשה; הסכמה לברית בין-חזנית בין בריטניה, צרפת וארצות-הברית לפני שזו אושרה בסינאט; הסכמתו ל-הכללת כמה סעיפים בהסכס-הפיצוים של הוטל על גרמניה; והניחול הכושל של הבעייה האיטלקית, שגרם לפרישת אי-טליה מהוועידה זמן קצר אחרי שהחלה, בחודש אפריל.

כניו היו חיזורים...

כאשר חזר וילסון לארצות-הברית והזכיר אותו יועציו, בהתחשב במצב בריאותו, מפני עריכת מסע בחרכי המי-דינה, וילסון התעלם מכל האזהרות. בדצמבר 1919 יצא למסע-עמולה ב-

וודרו וילסון: התמונה האחרונה

חיקוי עלוב

רוב דמוקרטי בבחירות לקונגרס. הוא החי-זיק מעמד במהלך המסע, למרות שסבל ממנו מנוחה ושינה. הקץ הגיע בעת שעמד לנאום בפואבלו שבקולורדו. וילסון מעד על המדרגה, והיה צורך לתמוך בו כדי שיעלה אל הדוכן.

באחת העדויות על נאום זה נכתב: "רוב נאומי היה מילמול, הוא ביטא מיספר מילים כאילו לא ביטא אותן מעולם קודם-לכן. היו אתנחתות ממושכות בין המיש-פטים. היו לו קשיים בשמירה על קו מחשבתו. היה זה חיקוי עלוב של ההיגיון המעולה הרגיל וכוסר-הביטוי המבריק שלו".

הד"ר ולטר אלברזו שמע את הנאום הצולע בדריה, והבחין על-פיו כי וילסון לקה בשבץ. בשעות המוקדמות של בוקר המחרת לא היה עוד ספק בכך, למרות שרופאו האישי של וילסון לא סיפק שום פריטים בנדון. אחת ממזכירותיו תיארה את מה שאירע אז, כאשר וילסון ישב על כיסאו מבלי יכולת לדבר: "פניו היו חיוורים וחולניים. לחיו האחת היתה נפרי-לה, ומצבו היה מעורר חמלה".

כתוצאה מכך הופסק מסע-הבחירות, והי-פמליה העצובה של הנשיא חזרה אל הבית-הלבן, כעבור כשבוע נתקף וילסון שבץ שני, שהיה חמור במידה כזאת שהוא נותר, למעשה, נכה למשך שארית חייו. רופאיו של וילסון העדיפו אז את האדם על פני המדינה, ויעצו לו שלא להת-פטר מכהונתו כנשיא. הם חששו שאובדן הכהונה הרמה יטול מוילסון את רצון-החיים שלו.

ארבעה ימים אחרי-כך נועץ שרי-החוק של וילסון, רוברט לאנסיונג, עם עוזריו של הנשיא בסעפי-החוקה המתמיחים ל-הדחה, למותו, להתפטרות או לאי-יכולת, הנשיא לתפקד. עוזרי הנשיא הבהירו לו, כי רק רופאו האישי של וילסון יוכל לספק את הראיות הדרושות להדחת ה-נשיא בגלל מצב-בריאותו. והוא, לדברי-הם, לא רק שלא יעשה זאת לעולם, אלא שימנע גם מאחרים לספק הוכחות כאלה. רמוז ללאנסיונג כי וילסון עלול לפעול אם ישמע על נושא התעניינותו.

לאנסיונג לא קלט את הרמז. בפברואר 1920 תבע וילסון את התפטרותו של לאני-סינג, שהעז לכנס ישיבת-ממשלה אחרי חודשים רבים שזו לא התכנסה. בשל מחלתו של הנשיא.

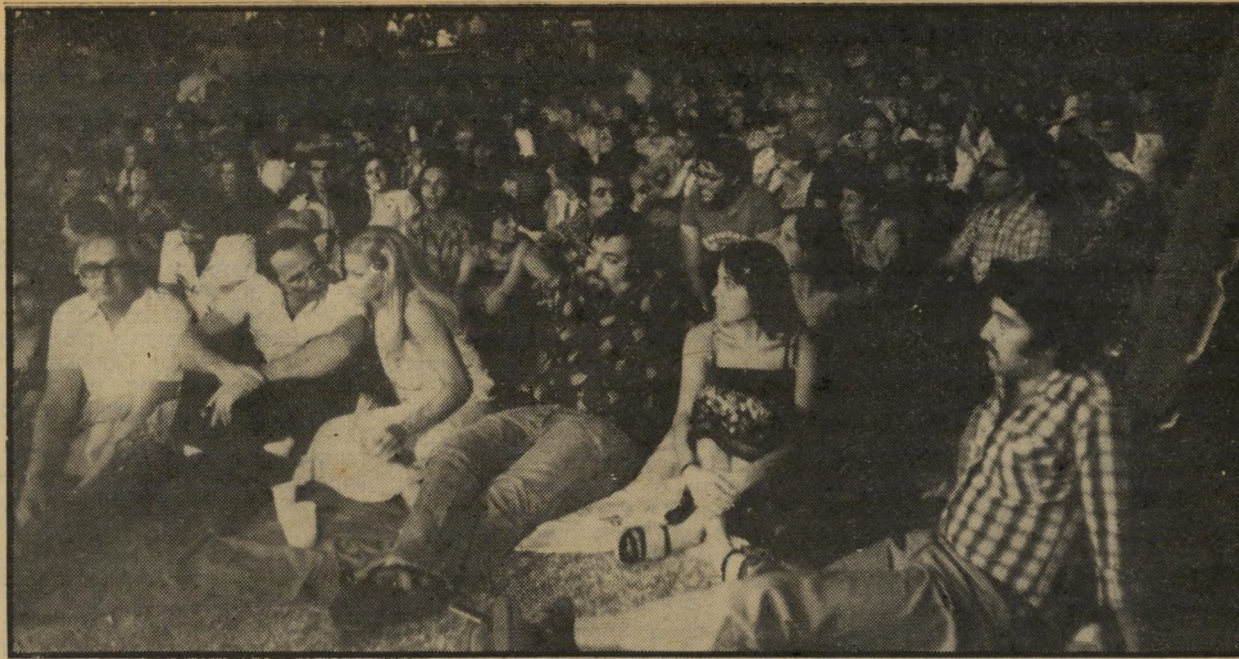
(המשך בעמוד 40)

* המיטטר האמריקאי אינו מחייב כי-נוס של הממשלה כמוסד. השרים נחשבים

הטלוויזיה חגגה הגרלה של נסיעות לחו"ל

השידור, יצחק לבני. העובדים לא שכחו לו את נסיעותיו הרבות והמרגיזות לחו"ל. כרטיס כניסה למסיבה, שאורגנה על ידי דן בירון ומאיר שדו, עלה 100 לירות לזוג. לכל כרטיס צורף ספח השו"ת תפוח בהגרלה. את הספח, שעליו נכתב שם בעליו, בתנאי שהוא עובד הטלוויזיה הכניס לתוך תיבה מיוחדת, שניצבה בן הכניסה. בסוף הערב התקיימה הגרלה. בין הפרסים — לא תנחשו — כרטיסי טיסה לחו"ל.

בכרטיס הטיסה לניו-יורק הלוך-ושוב וזכתה עורכת הסרטים שרה דורון, אבל עד שזכתה, נמרטו העצבים של כל מי שהיה בידו ספח הגרלה. הסיבה: כל אחד חלם על זכייה בכרטיס לניו-יורק. זעקת השימחה של דורון הגיעה עד לב השמיים. אך היא לא הייתה הנוכה היחידה. כתב הטלוויזיה אהוד יערי, שהגיע באותו יום מאיראן, שם שהה עם צוות הטלוויזיה, וזה בכרטיס-טיסה לרומא ובחזרה. הקריינית כרמית ליא, שחזרה יום קודם לכן מטיול בהונגריה, זכתה בכרטיס-טיסה לליסבון.

יומנו לדת

הייתה מסיבה המונית. בריכת הר שחייה של קיבוץ מעלה-החמישה לא איכלסה, מאו הווסדה, כל כך הרבה אנשים כמו במסיבת היומולדת של הטלוויזיה. הר קיבוצניקים הנפעמים עמדו בפתח הבריכה ותלו עיניים מעריצות בכל מי שהוא משהו בטלוויזיה הישראלית שעבר על פניהם. בפעם המיוחדת-הזו הוכח: אין מאדיום מפרסם כמו הטלוויזיה.

האליל היים יבין הגיע עם אשתו, יוכפיה, ששמנה קצת אחר הלידה אך עדיין נראית נפלא. הם באו בחברתם של הכתב חובש-הכיפה ניסים משעל ואשתו לבושתי-המחשוף. אחריהם הגיע אלכס לייזר בחברת יפהפיה בלונדית אותה הציג כקרוליין. למי שחשב שאלכס תפס חתיכה-לא-נורמלית מיהר דובר רשות-הר שידור משה עמירב להסביר, כי קרוליין היא הנציגה של רשות-השידור האירופית. העוסקת כאן בהכנות לתחרות האירוויזיון.

גם פרצופה הוזהר של דליה מזור לא נעדר מהיומולדת. היא באה עם בעלה אריה ועם אחותה דפנה, שהיא אשתו של קריין הרצף אורי פירסט. זה מה שנקרא: הכל נשאר במישפחה. מנהלים לא נראו בשטח. פרט למנהל הטלוויזיה אהרון צוקרמן, חביבם של העובדים. אח"מים כמו עורך-דין אהרון כאפו ור פרופסור ראובן ירון לא נראו בשטח. הם ידעו, כנראה, איזו קבלת-פנים תיערך להם, לכן בחרו בהיעדרותם. ואמנם, כשהחלה המסיבה ונציגי העובדים הוזמן לברך, הוא "ירד" על הוועד-המנהל בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים. מי שעוד זכה לר קיתון של צוננים היה מנכ"ל רשות

בהריון הדיילת היפהפייה דפנה וב, אשתו של קריין דן כנר, הופיעה למסיבה לבושה בשימלתי-הריון.

אלכס גלעדי קונה הציג בשם קרוליין. הסתבר כי קרוליין היא נציגת אירגון השידור האירופי, ובאה לישראל להכין את הרקע לתחרות האירוויזיון שתתקיים בירושלים.

מ
יב
יוספ
טיס

קצ
הטלו
הוא ב
ואילו
לקופנו
אהרון
גם
איש ז
ועליה

שוד לקיומה - ושיא המסיבה היה

בט לחדשות

מעיפים מנהל הטלוויזיה ארנון צוקרמן, שזכה במחמאות רבות מפי עובדיו; מנהל מחלקת החדשות והקריין הפופולארי חיים ואשתו יוספה שילדה לפני כחודש את ילדם הרביעי. השניים השאירו את כל הילדים בבית, הסיפור כי זוהי לה הופעת הבכורה בחברה אחרי לידת בנה. יבין חלם על זכייה בכרטיס לניו יורק, כשהפסיד, צעק: „ניו יורק? מי צריך את ניו יורק? אני שונא את ניו יורק!“

אחת התוכניות של מחלקת האנימציה. דודו, למי שעדיין לא יודע זאת, הוא אחד האנימטורים המצטיינים של הטלוויזיה. הגשש החיוור הצחיקו במערכון משלהם. דוכי גל וטוביה צפיר חיקו והצחיקו. המסיבה התארכה לתוך הלילה. אמנם לא רקדו בה, אבל היה בהחלט שמח. היו חביות של יין והררי סלט מיונז עם נקניק. היו שיקופיות שהוקרנו והיו הגרלות ו-מישחקים. אך עובדי הטלוויזיה הוכיחו עד כמה הם אוהבים את עצמם, כשנשארו עד לשעות הקטנות של הבוקר, למרות הקור ששרר אבריקה, וצפו בסרטים שהם ביימו, צילמו וערכו על עצמם.

האחיות העליזות קריינית הרצף הפופולארית דליה מזור ואחותה, דפנה פירסט, אשתו של קרייני הרצף אורי פירסט, היו הרוח החיה של המסיבה. דפנה, העומדת לנסוע עם בעלה לשהות בת שנתיים בניו יורק, התפללה שאחותה דליה תזכה בכרטיס הטיסה הנכסף שהוגרל בסוף הערב.

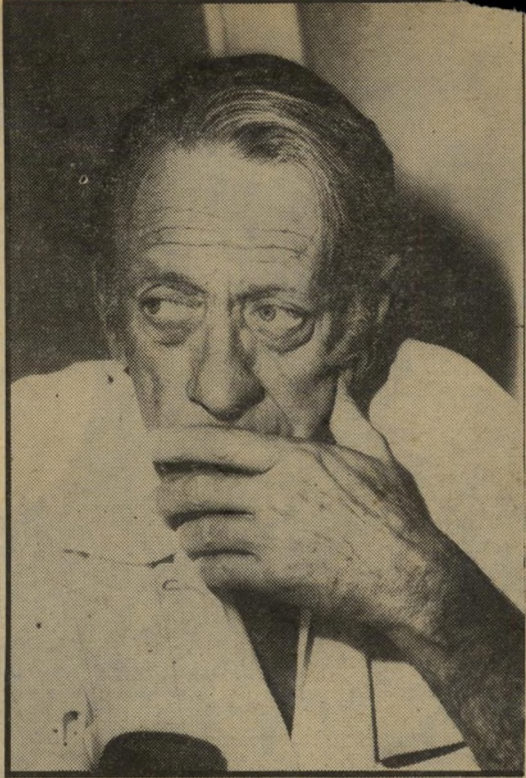
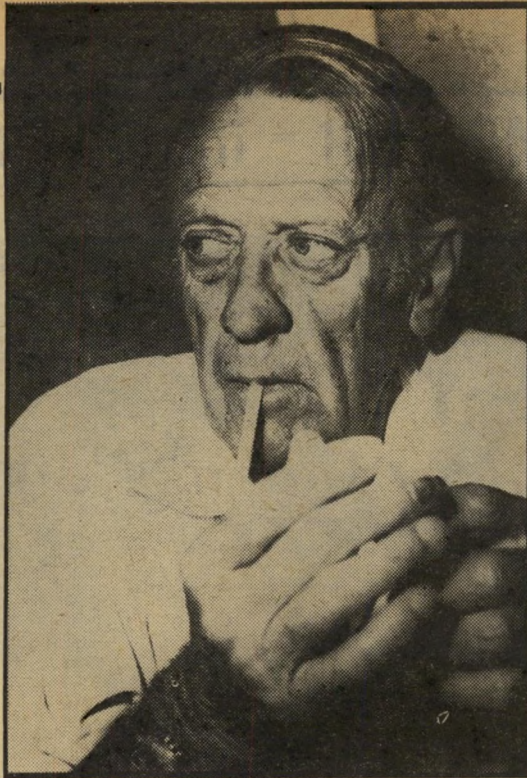
לפטרטלוויזיה

כפי שמחקה אותו טוביה צפיר. הוא הצליח לסחוט גלי צחוק אדירים מאנשי זיה. כתמיד, היה טוביה גם הפעם מסמר המסיבה. א עם אשתו יעל, שצחקה בכל פה לחיקויי בעלה.

צאוד שירן, מכתבי קלעים, זכה בכרטיס-טיסה האגון ובחזרה. חיים יבין זכה במאונירצפה ואילו גל רייך זכתה במסחנת-קפה.

מכירה פומבית נערכה ביומולדת של הטלוויזיה. קול שודקה גרי, למשל, קנה מגילת קלף פסוק מפסוקו של יום. אחרים נאבקו על תקציב 100 לרבות (על חשבון מי?) לצילום סרט קצר.

ויליאם הולדן מדבר בגילוי-לב על אנשים, חיות ושחקנים

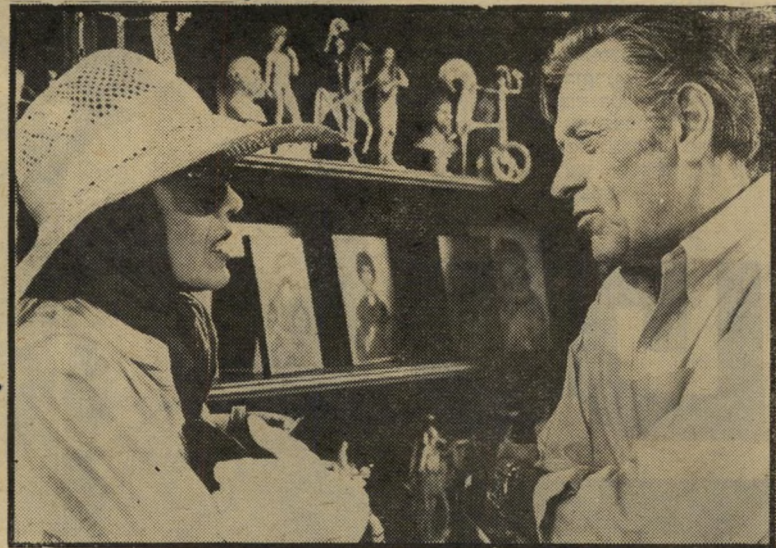
האיש שהזדקן יפה

ברשת שידור של שאיייוסקי, קיבל את הפסדו — לטובת פיטר פיניץ' המנות — באכירות ובאהבה שאינן מחזה גפרץ בי הוליווד. הולדן עלה על הבמה ואמר: „האוסקר הוא הזכרון היפה ביותר שגשאר

אותן העיניים כחלונות-בהירות, אותו השיי זוף הטיבעי ואותם „עמקים וגיאיות“ — קמטים פוטוגניים מתנת הזמן. הוא נולד ב-1918, כשהוא נרשם את השם המלא ויליאם בידל הולדן, ותהליך התבגרותו היה

את דרכו אל הבודד כבחור יפה, והפך אחד משחקני-האופי המבריקים ביותר בארצות-הברית; אחד האנשים הבודדים שהצליחו לצאת מן התדמית המסוכנת של פרה-רבעה מטורון (לצורך הסרטת פיקניק נאלצו לג' לח את חזהו השעיר, כי בשעתו אסר הי מוסר האמריקני המתחסד להראות חזה גברי שער ומגרה כשלו על הבוד). אחד המעטים שלמרות היותם יפים הצליחו גם להיראות אמינים, גברים של ממש, כתף להישען עליה, יציבות שאפשר לסמוך עליה.

קשה לדעת אם היו אלה הצעקות הרמות שנאלץ לצעוק כדי להאפיל על רעש המסוק, כשהצלם במירדף שבר אשנטי (סופר-הפקה על סטר-עבדים בי מאה העשרים, המוסרטת בישראל בימים אלה), או שמא הסיבות הפרוידיסטיות לכך שהא שונא להתראיין — אבל משהופיע לראיון, היה ויליאם (בייל) הולדן צרוד לחלוטין. הוא התנצל באלגנטיות על קולו השבור, אמר שלמעשה היה עליו לחדול מדיבור לחלוטין למשך שלושה שבועות, אלא שנסיונות עבודתו אינן מאפשרות לו מותרות של שתיקה כרגע. והוא הוסיף אישר להרגשה שהוא כמעט אונס עצמו לשוחח עם עיתונאים: „אינני אוהב להצי גיק ראיונות לעיתונאים. אינני אוהב לדבר על עצמי, אני אוהב לעבוד. מאז ומתמיד חשבתי כי תוצאות עבודתי הן החשובות, ולא מה שאמרת או שלא אמרת.“ אין פלא שאחרי 40 שנות קולנוע ושורת תפקידים של גדולי המאהבים על הבוד

הולדן ומארטה קר ב„פדורה“ (1978) — והגיאיות

בליבות האנשים אחרי מותך. אני מאושר שכן יזכר גם פיטר פיניץ'.”

קצר: מן הקולג', ישר להוליווד. שם הר סרט הראשון ישעשה, ב-1939, העיד על הקאריירה שתבוא: נער הזהב.

התקופות המאושרות ביותר

הפריצה הגדולה הוענקה לו עליידי ביילי ויילדר, אחרי ששירת בצבא בתפקיד קרבי („זו הייתה אחת ההפסקות הרציניות ביותר בקאריירה שלי. הייתי מעורב מדי במילחמת-העולם השנייה“). בי אחד הסרטים האישיים ביותר שעשה אי פעם הבמאי: שדרות טאנטס. הולדן עיצב שם דמותו של ג'יגולו, לצד שחקנית מזד-קנת המסרבת להיפרד מן הזוהר, גלוריה סונסון. באותה שנה עצמה ביים אותו ג'ורג' קיוקר בלהיט אחר: רק אתמול נולדה. רק טיבעי היה שגם באוסקר זכה

הולדן וגלוריה סונסון ב„שדרות טאנטס“ (1950) — העמקים

לאמינות של דבר, לא היה זקוק לאוסקר זה. קשה למנות את כל התפקידים שטיבעו את ויליאם הולדן בזיכרונם של אוהבי הקולנוע האמריקאי בכלל, והנשים בפרט. הוא הקסים בסביבונה (שעשה ב-54 בניצור חי של ויילדר); סחט דמועות לא רק מ ג'יפר ג'ונס בגיבעת האהבה (1955); עורר שערוניות סכסיות בפיקניק של ויליאם אינג'ו, כשהעריץ את חמוקיה של קים נחבק שאך התגלתה, ורק ב-1963 עשה הפוגה נוספת בעבודתו הקולנועית. „עלי להודות שהתקופות יסבהן לא עבדתי היו מאושרות ביותר“, הוא אומר. „אולי הייתי מגדירן, בלי זהירות, כמאושרות ביותר שידעתי מעודי. להיות כן? באותן שנים אפילו לא הרגשתי בחסרונה של עבודתי הקולנועית. אם במילחמה הייתי מעורב עד לאוזני, מכורח הנסיבות, הרי ההפסקה

קנים המעטים שאינם זקוקים לכל איפור. הוא אחד הגברים הנדירים שידעו להזדקן יפה. אינני מעלה בדעתי לפגוע ביופיים של העמקים והגיאיות שהזמן חרש בי

הוא כבר חש עצמו מעל וי מעבר. למעשה, הוא מתעניין בצמת במה שהוא עושה כשהוא מצלם, ובעיסוקי בשעות הפנאי שאינן שייכות לקולנוע:

אלה הקדשתי את כל מחשבותי, מירצ'י ו-
כספי לחיות הנכחדות והולכות בארצות
אפריקה."
הולדן, ששניים מבתי, נוסף על ביתו
החדש בפאלם ספרינגס, ממקמים האחד
בחוות ענק בקניה ותאחר בגיניאה החד-
שה, מסביר את מניעיו, והראשונה מבצי-
בצת בקולו נמה של צנין אמיתי בשיחה:
"את עבודתי בגיניאה, בשיתוף פעולה
מלא של הממשלה, טרם השלמתי, כי הי-
קרנות שהוקצו לכך במקומות שונים ובר-
עולם טרם הגיעו לכלל מימוש. מה שהת-
חלנו לעשות שם הוא פרויקט ענקי של
העברת ציפורים לאתרים חדשים."

שימור החי והטבע

כ" שיש בעולם אנשים המשתמשים
בעורות ובפרוות ובחלקיקי גוף אחר-
רים של חיות למטרות של קישוט ור-
התגנדרות, גרידא, כמו אותן הנשים המת-
הדרות בפרוות מן החי, או גברים התוק-
עים תחת אפס שפס מן החי, ומאחרי קר-
קפתם נוצות של ציפור גן העדן, שלא
לדבר על צמידים ואבזרים משן-פיל. כך
נכחדות מישפחות שלמות של חיות שאינן
ממשיכות להתקיים בעולם, לאפריקאים לא
יהיה כל ידע כיצד לשמר, להרבות ולקיים
בעלי-חיים אלה. כשמתו השרידים המע-
טים, הגיע הקץ על הזן כולו. אינני חושב
שהגן, משום בחינה שהיא, להשמיד גזע
חי כלשהו ויברא אלהים בטבע, והסכנה
לקיומם של ציפור גן העדן, היונה האפי-
ריקאית או זנים מסויימים של ציפורים
שונות, מעוררת בי חלחלה.
"כוונת הפרוייקט לשימור הטבע בי-
גיניאה החדשה, מתייחסת לאפריקה כולה:
למצוא איים חדשים ואתרי-מיחייה שיהיו
בהם די תנאי-קיום, מים, צימחייה ומגוד-

ידיאם ("כיל") הולדן

— והיפה המיקצועני של הוליווד

ממנה ב-24 שנים. הידע, "להודקן יפה"
מתבטא אצל הולדן גם בסובלנות שהוא
מגלה כלפי הקולנוע החדש ויורשיו הצעיר-
רים, דוגמת הופמן ופאציני.
זהו דור השונה מדורם של הולדן,
לאקסטר ודגלאס, שהוא דור-הביניים.
דור המייסדים, כוכבים דוגמת ג'ון גילי-
ברט ודגלאס פיירבנקס, מחזקת בעיני את
השינוי הניכר שחל מן הדור הראשון ב-
קולנוע. "טיבעה של האמנות שהוא מש-
תנה, ועימה גם האופנות. הקאריירות של
הדור הראשון בקולנוע היו מטאוריות, מזר-
הירות וקצרות. הקאריירות של הדור ה-
נוכחי ארוכות הרבה יותר, ומזהירות הרבה
פחות. הבמאים והשחקנים של היום מבי-
אים עימם מיטען תיאטרלי, ועיקר הקסם

בת 15 (היום היא בת 36), לא השאירו
חותם עז בתולדות הקולנוע, אף שהיא
נחשבת מיקצוענית.
בכך אפשר היה להיווכח בישראל על
המסך הקטן, כאשר הופיעה כפילגשו הי-
יפהפייה של ראש שירותי-הביטחון האמרי-
קאים, קליף רוברטסון (במציאות נמנה
קליף עם חוג ידידיהם המצומצם מאד של
סטפאני ויביל) בסידרה וושינגטון מאחרי
הקלעים. הזיכרון המר שגשאר לה מאז
הובטח לה התפקיד הראשי בסיפור הפר-
ווריס ולבסוף ניתן למישהי אחרת, לימד
אותה שלא לבשר על תוכניות עד שאינן
נכנסות לשלבי ביצוע מעשיים. היא סיימה
עתה הסרטת סרט בהשתתפות אליזט גולד,
רוז'ר מור וקלאודיה קארדינלה, ומסרבת

טלוויזיה או קולנוע, רדיו או תיאטרון,
העיקר לא לרדת מן המדיה, אבל מה
לעשות, ילדי לא חשבו כמוני. הם ציפו
שהפירסומת תיפול עליהם כפרי בשל, שעה
שהם רובצים בצילו של העץ, וזה בלתי
אפשרי, לכן, הם אינם עוסקים בקולנוע."
האלבום המישפחתי שלו כולל את הי-
שחקנית ברנדה מארשל, לה היה נשוי
במשך 11 שנה, עד שהתגרשו בשנת 1974.
הוא גידל את בתה מנישואיה הקודמים
כאילו היתה בתו, ויחד איתה גידל גם את
שני בניהם המשותפים. תקופות ארוכות
לא יכול להתקיים בלי האלכוהול. אחד
ההישגים שהוא זוקף לזכותה של סטפאני
פאוארס, בת-הזוג הקבועה שלו (ללא ניר-
שוואץ) מזה ארבע שנים (כמעט מאל ש-

סטפאני פאוארס
החברה לחיים

..התקופות שבהן לא עבדתי בקולנוע היו המאוסדות

ביותר בחיי * הקדשתי את כל מחשבותי, מירצ'י

ונספי כדי להציל חיות נכחדות והולכות בארצות אפריקה"

המתחם הקולנועי נשארים בידי אפקטים
חינוניים של תאריה, ותחבולות טכניות
משוכללות של קול.
"היום מתעסקים בקולנוע בבעיות יומ-
יומיות, כמו למשל טיפולו של פול מאר
זורסקי בנאשה לאנשוואה, הקהל מזדהה
יותר עם היומיומיות שבדמותה, לעומת
ההזדהות הנעלה יותר שביקש הצופה למ-
צוא אצל הכוכבים והדמויות הגדולות מן
החיים, ומאחר שידע שלעולם לא יוכל
לחיות כמוהם — חלם עליהם."
האם זו הסיבה שסירטם האחרון של שני
הביליזם, ויילדר הולדן, הוא פדורה, תע-
לומת אליה קולנועית שאינה אלא בירכת

לגלות את תוכניתיה לעתיד. היא מעדיפה
לדבר על העסק המשותף האחר שלה עם
ויליאם — לבד מספיי-שבוע ארוכים ביחד
(במשך השבוע גר כל אחד מהם בביתו).
שם עורכים מסעות ארוכים לסין ורוכשים
הם חפצי-אמנות עבור אספנים, קונים ור-
קצת עבור עצמם.
קשה לדעת מי נשען על מי, סטפאני
על ג'יסיונו של ביל, היודע כי לכל שחקן
ולו המבוקש ביותר עלולה לבוא תקופה
של בטלה-מאונס, וכי צריך לדעת לחכות
בסבלנות אף ש"עבודה עבור השחקן היא
צורך נפשי" — או ביל על סטפאני, הי-
שופעת יותר חום אנושי מאשר זוהר חי-

התגרה רישמית), הוא הגמילה מן הטיפה
המרה. סטפאני, הצעירה מביל ב-24 שנים,
ידעה כיצד להחליף את האלכוהול בקפה
שחור ובסימפטיה. "יחסינו מאוזנים עד
מאד", הוא נוהג לומר, "כל אחד רשאי
לפרש זאת כרצונו."

מי נשען על מי?

גם לישראל בא ויליאם הולדן עם
גולות-ההרגעה שלו: סטפאני, שחק-
נית במיצועה, בתה של רקדנית מיקצו-

במדינה

דרכי אדם

השמונה והתחנה

הבזנונית השמנה המוסה את לב נהג המזנית, הוציאה את כספו, התאהבה בו וירדה לחייו - עי שנאיך לברוך מהארץ

כל נהגי התחנה כבר הכירו אותה. היא היתה באה ערב-ערב, אחרי שהתחיל את מישמרת-הלילה שלו, ומתחילה במישמרת תה שלה. עטויה במיטב מלבושיה היתה מתיישבת בויטמן, לבד או עם חברים, ומחכה. והנהגים היו מתלחשים מיד: "אבי, הנה השמנה, תיזהר שלא תתפוס אותך לכל הלילה." או "חברה, הנה המפתח, שימרו על הכסף שלכם." כמעט מזלזלית. אבי הכיר את שוש סתם ברחוב. הוא חיכה לנסיעה, והנה הופיעה בחורה ועלתה למונית שלו. סתם בחורה. בת 30 בערך, בעלת שיער בלונדי קצר, עיניים כחולות, מלאת-אבי רים, לא משהו מיוחד. אבל כשהתחילה לדבר גוללה באוזניו סיפור מעורר-רחמים: היא גרושה כבר בפעם הרביעית. כך סיפרה. כולם מסדרים אותה. איבדה את מקום עבודתה האחרון בגלל שהבוס לא אהב אותה. נכון שיש לה הרבה כסף, היא כימעט מיליונרית בעצם, אבל היא גמודה, אין לה נפש חיה שתדאג לה. ומי הגבר שליבו לא יתמוסס לשמע סיפור כה מרגש? בייחוד בחור כאבי, בן למישפחה מבוטסת ממוצא פרסי בנתניה. הוא פשוט ריחם על שוש והשניים התחילו לצאת יחד.

כעבור חודשים אחדים הציעה שוש ששניהם ייצאו לטיול משותף בחו"ל. "תראה, אמרה לו, נשבר לי מהארץ. בוא ניסע, נעשה קצת חיים." הכסף לא היווה בעיה, כמוכן, שכן שוש הרי, כמעט מיליונרית, ואבי גם הוא אינו מן הנזר קקים השניים יצאו חוליה. אחר-כך כשהתחילו הצ'קים חוזרים, היה אבי מופתע בתחילה אך הוא, כגבר המכבד את עצמו לא יפגע, חלילה, בבחורה הנמצאת איתו. 100 אלף לירות יותר, 100 אלף פחות, מה זה בין חברים? בייחוד שעמדו להתחתן.

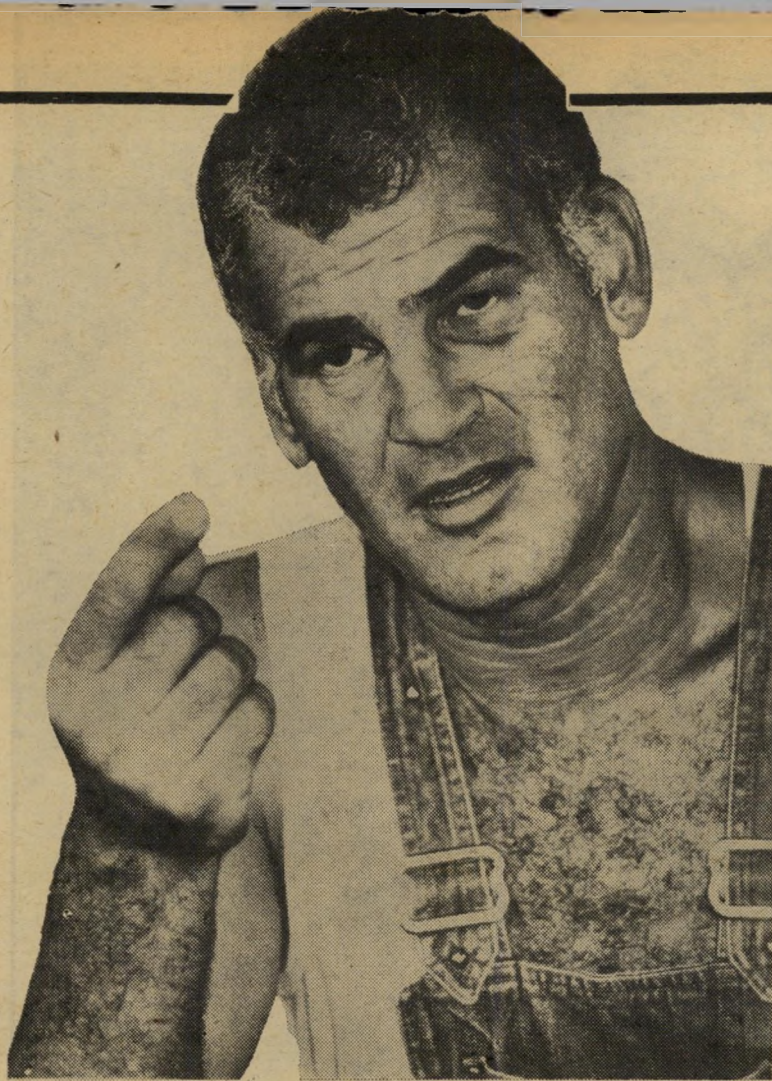
אך כשערימות הצ'קים החוזרים נערמו יותר ויותר כבר התעורר חשדו. הוא לחץ את חברתו אל הקיר, והיא הודתה בפניו שאומנם פעם היה לה כסף, אך מאז עברו יובלות ועתה אין בחשבון הבנק שלה אף אגורה שחוקה.

אבי התחשב עד הסוף. הוא אירגן עבור רה כרטיסיסטה חזרה לארץ, ונמלט כל עוד רוחו בו מבית-המלון כשהוא משאיר אחריו פתקי-נחומים שבו כתב: "אני משאיר לך קצת כסף, וכרטיסיסטה חזרה לארץ. אל תדאגי, הכל יהיה בסדר." הוא התחיל לעבוד בתחנת-מוניות כנהג, וניסה לשכוח מהעניין, אך שוש לא שכחה. היא גילתה את מקום עבודתו והיתה יושבת שם ערב-ערב ומחכה לו. מובן שניסת להתעלם ממנה, אבל זה היה קצת קשה. כאשר יצא עם בחורה, היתה שוש ניגשת אליה ומזהירה אותה כי הם נשואים, ודרך רשת ש-העזוב את בעלה" ולא - יבולע לה.

אתהבא אמיתית. אחר-כך החלה שוש מעסיקה חוקר פרטי שעקב אחר כל תנועתו של אבי: עם מי הוא יוצא ומה הוא עושה, כך שתמיד יכלה להיות בזמן הנכון במקום הנכון. בנוסף החלה יושבת בתחנה שלו, וכשהיה יוצא לנסיעה היתה תופסת אחד מחבריו הנהגים ואומרת לו: "סע, לא חשוב המחיר, אחריו!"

הנהגים נהגו מכל העניין. שוש היתה עושה כ-20 נסיעות מדי יום. לבסוף נשבר לו באמת. אבי פנה לעור רך-דין והלה, שלא היה מן המוצלחים כנראה, הסתבך בתביעה. התוצאה: על המאה אלף הקודמים הוסיף לה אבי סכום כפול, ובלבד שייפטר ממנה. אך היא, כנראה, התאהבה בו באמת, ולא די היה בכסף כדי להרחיקה מעליו.

אבי הומין את המישטרה, אך גם על השוטרים הצליחה שוש להערים. לבסוף התייאש החבור ונסע שוב לחו"ל. שוש עודנה בארץ, ומי שיפגוש בחורה, סתם בחורה ככל הבחורות, בלנדינית, קצת שמנה, עם סיפור נורא עצוב, מוטב לו

שמואל אומני

"אני חופשי -

אך לא אושר!"

בחי-המישפט גרמו חילופים ב"פאב": הם שלחו את שמוליך קראוס לכלא, ועוחררו את שמוליך אומני

חשבונות עם כל מי שהזיק לו, שוב אומר בלהט כי הוא חף מפשע.

מה עשה בית-הסוהר לאדם שבמשך 44 שנות חייו היה אדם חופשי, הגאה בעובדה שהוא חייל, הטוען כי אין ישר ממנו בעולם? אדם שמימיו לא היה מקורב לחוגי הפשע והעבריינות, אדם ששמו מוכר לרבים בזכות השתתפותו בסרט אשת הגיבור ובסרטים אחרים, בזכות השנים שבהן שיחק בתיאטרון העירוני חיפה והיותו איש חברה, מה עושה הכלא לאדם הטוען כי ריצה עונש מאסר על לא עוול בכפו?

בית-המישפט

העליון הקל

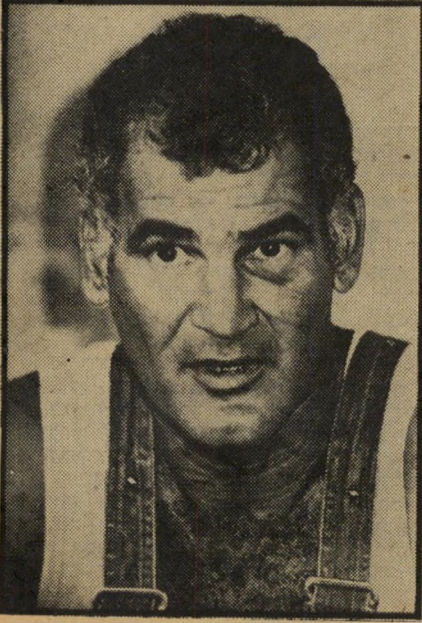
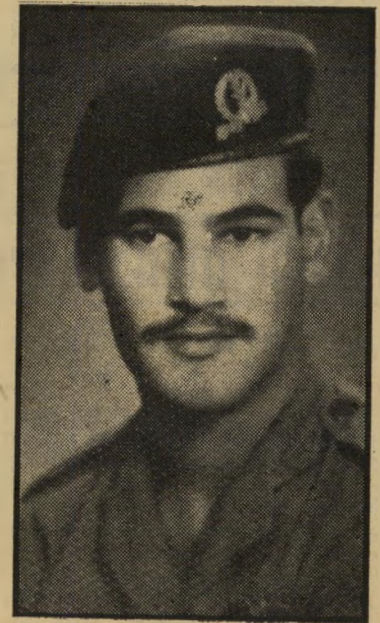
זי מוהיק אומני, יום אחרי השיח' רור, ישב גינוח בוהילה של אחותו אירית במגדילאל, מוקף בשני ילדיו תומר ומיכל, בהוריו ובדידוים, והביט באירית בעיניים אוהבות. אירית היתה זו שמסרה עדות אופי על אחיה, ושהמישפט הפך אותה האדם הקרוב ביותר אליו. בעלה, אבי גיבעון, נטל על עצמו את גיהול הפאב ועובד לשם כך את עבודתו כקבלן צנרת, הכניס לעבודה את ידידו השחקן

חודשים קודם-לכן, הסתבך בפרשה שי עלתה לו ב-1951 ימי מאסר. בא נכנס, ישב, הביט על האנשים, בתחילה לא זיהה אותו איש. הגבר המורץ ורחב-הכתפיים הפך צנום, ראשו כסוף-השיער שחח משהו, ואז, לאט-לאט, החלו מזהים אותו: "הנה אומני, מה הוא עושה פה? השתחרר? לא השתחרר?" חברים כזרים הקיפו אותו, טפחו על שיכמו, שתו איתו. הפרשה שפירסמה אותו ל-שימצה, פרשת האונס בפאב, לא הועלתה על-ידי איש. היה זה הוא, שמוליך אומני, שהחל מדבר על האונס, שדרש לדבר עליו, הוא נכנס לוויכוחים, והאופן שבו דיבר על הפרשה גרר את בנישיחו להיפתח לומר את אשר עם ליבם. בשלב מסוים שמעו אותו כולם הולם בידו על השולחן ואומר: "אם מישהו היה אונס את אחתי, הייתי הורג אותו! אני לא אנסתי!"

שלוש שבתות חלפו מאז, והוא שוב ניצב מאחרי הדלפק בפאב שברחוב דיז'ן גוף, הפעם לא כאסיר בחופשה, אלא כאדם חופשי.

עדיין צנום, עדיין מהסס משהו, אך נחוש בהחלטתו להוכיח קבל עם ועדה כי אינו אשם בפרשת האונס בפאב, הוא רוצה להילחם במימסד, להוכיח כי התביעה ששתה לו עוול, לצעוק בקול, שכולם ישמעו, "אני לא אנס!" אחר-כך הוא מניח את הטון ושואל את עצמו למה לו, בעצם, להסתבך, עכשיו הוא רוצה להיות בשקט. עברה עליו, לדבריה, התקופה הק"ש ביותר בחייו, וכעת הוא רוצה שקט.

פני שרושה שבועות הוא הגיע לחופשה בת 24 שעות, רוה מאד, מגולה למשעי, לבוש מיכנסייג'ינס וחולית צתתחרים לבנה, נוהג במרצדס לבנה שחלונותיה אטומים, הוא בא ישר לפאב שלו, אותו פאב שבין כתליו, חמישה

מאותו כלא עצמו. כלא מעשיהו, כאדם חופשי.

ביום הרביעי בשבוע שעבר קבעו שלר שה שופטי בית המשפט העליון, בראשותו של השופט חיים הכהן, כי "אין במעשהו של אומני כדי להעיד שהוא פושע מסוכן לציבור", והחליטו להקל בעונשו של הר איש שהורשע באונס סטודנטית. בית המשפט קיבל את ערעורו של אומני על חומרת עונשו, והמיר את שנת המאסר בפועל והשתתף על תנאי שהוטלו עליו על-ידי בית-המשפט המחוזי, בתקופת מאסר בפועל קצרה יותר ובשנה אחת של מאסר על תנאי.

ב-21 בינואר השנה, כאשר יצאו אחרוני הלוקחות מהפאב, כך טענה התביעה כי מישפטו של אומני, נותרו במקום רק הוא והסטודנטית-המלצרית. אומני, שהיור אחר הצעירה במשך שבועות אחדים, ביקש לקיים איתה יחסים, ומשלו נעתרה לו אנס אותה באותו לילה בכוח. בית-המשפט-המחוזי פסק עליו קבע, כי התנהגותה של הצעירה שנשארה עם אומני ביחידות, למרות שידעה את רצונו ממנה, נראת מוזרה ובלתי-מהימנה, אך עם זאת הדגישו השופטים, כי הצעירה לא נלחמה על תר-מתה, כי אם על החופש המיני שלה כאשה "לתת מתני שהיא רוצה ולמי שהיא רוצה". בית-המשפט העליון החליט לדחות את הערער על ההרשעה, בקובעו כי עדותה של המתלוננת כי אומני השתמש בגדה בכוח כדי לבצע את זממו, היתה מהימנה על בית-המשפט המחוזי ונסתייעה בעונה תו של אומני עצמו במיטרה. עם זאת הגיעו השופטים למסקנה, כי העונש שה-

יום אחרי השיחרור: אומני (במרכז) בפאב שזו. עני הקור מימין: תמונת ירמו

"אני עומד לכתוב ספר בשם, אנטומיה של אונס..."

תיאור. זה לא בשבילי. אני בן-אדם חופשי מיסודי. עדי-כדי-כך חופשי, שלמען חופשי-הדיבור שלי הקרבתי הרבה אפשרויות, הן מבחינת קאריירה והן מבחינת עסקים. עד כדי כך חשוב לי החופש, שבני-המישפחה הקרובים שלי סבלו, כי אני לא מסוגל לעשות פשרות בנושא. במהלך העירעור שלי בבית-המשפט העליון קמתי, וביקשתי לטעון בשביל עצמי. חשבתי שעורך-הדין הסתכן עם אבי-בית-הדין שלא לצורך. אחרי דיון, הורשיתי לטעון לעצמי מי דיברת חמש דקות. אמרתי שזוהי חודשיים וחצי אני מנסה למצוא את האדם שיבין את מערכת-היחסים המיוחדת ש-היתה ביני לבין המתלוננת ובין חברתה הטובה ביותר, שהיתה המאהבת שלי. זוהי מערכת-יחסים מאד מסובכת. שאינה נושא למישפט. הסברתי את עניין 500 הירות שעומד ביני לבין החופש, הסברתי שהי מתלוננת היתה מוכנה למחול על כבודה עבור 500 לירות שלא שילמתי, כי רציתי לשמור הן על כבודה והן על כבודי. אבי-בית-הדין אמר לי כי הדבר העומד לזכותי הוא ההואה שלי. ככל שאני מתרחק ממנה אני מוזק לעצמי. אבי-בית-הדין אמר שככה בא גבר ומתאר את רה היה כולו ביוזמתה. היא גם חיברה את המוסיקה וגם ניגנה אותה, ועוד אצלי בבית. לכן, יכול להיות שדפוסי ההתנהגות שלי הם אלה שצריכים היו לקבוע, מה עוד שהיא הכירה אותי מאד מקרוב וידעה מה צפוי לה ואיך אני מרגיש, ומהו סיגנוני בחיים.

כעת אני בחוץ. אני רוצה לנהל את הפאב שלי בצורה שחשבתי מהתחלה. אני רוצה שהוא יהיה מקום מיפגש לא רק לאינטליגנציה אלא גם לבורהמה. שי יישבו בו אנשים שאיכפת להם, שיהיה טוב לכולם אף חשבון אף אחד. אני גם מתכוון לחזור לפעילות כלכלית. קצת קשה לי להתאושש אחרי המכה הקשה שספגתי, אחרי הכל עיסקי הבנייה שלי נהרסו, ואילמלא גיסי שהמשפט לנהל את הפאב, ייתכן מאד שהפאב היה נסגר.

הדבר הכי חשוב לי בחיים הוא שני ילדי, תומר ומיכל. נקודת-האור היחידה בחיי היתה ששילטונות מעשיהו הסכימו שאזכה לביקור בן שעה פעם בשבועיים במקום חצי-שעה כל שבוע. היחסים עם ילדי מאד פתוחים ומאד אמינים. הגיבוי שקיבלתי מילדה בת תשע ומילד בן השש היה הדבר הכי חשוב שקרה לי במאסר. הם ידעו שאני יושב בבית-סוהר, ידעו שאני יושב על אשמה מהסוג הזה שמקורה בטעות. מיכל ידעה שיש בה מיקרה של חיזור ואחבה עם המתלוננת. שאותה הכיר רה. תומר לא ממש הבין. הוא אמר למהלל בית-הכלא שהוא יבוא עם חבר וישחרר אותי. תהפוכות הנפש שעברתי הביאו אותי

שהדברים התגיוניים ביותר הפכו אבסור-דיים — ולהיפך. בן-אדם כמוני, שהוא אימפולסיבי וכנסן לפרינציפים, מסתכן אין סוף, וכך הגעתי לצינוק. קיבלתי שמונה דוחות על התחצפויות לסוהרים, ויום צינוק. כשהוכנסתי לצינוק, ברגע שבו נסגרה הדלת כוסיתי זיעה מכף רגל ועד ראש. חשבתי: 'מפה אני הולך רק לבת'ים'. אני סובל מקלסטרופוביה. בצינוק זה היה מודגש פי כמה וכמה. לא יכולתי לישון. עברו לי בראש כל החיים שלי. חשבתי מחשבות פאטאליות על מוות והת-אבדות. עשיתי לבסוף ספורט, על-מנת לא לחשוב וכדי להתעייף.

אני צנחן, אוהב מרחבים. להיות שם סגור, לבד, ישמור האלוהים! אני שדאי כל ימי חיי, אני לא מסוגל להיות סגור. זוהי לדעתי, גם בעייתו של כושי רימון הכלוא בגרמניה. התחלתי לעסוק בספורט כדי לשכלל את כושר ההתגוננות שלי, כדי להעביר את הזמן, כדי שיתנו לי יותר כבוד וכדי להתעייף. לפעמים הייתי עושה יוגה.

ככלא כולם קוראים את ניטשה, שהוא חומר מצויץ לאסירים. הוא מעודד את רוחו של האדם כפרט. מוטקה קידר הכניס את ניטשה לבתי-הסוהר, וזה ייאמר לזי-כותו.

במשך חמישה וחצי חודשים חשבתי איך אפשר לאדכות. מה צריך לעשות שהעיר-עור יצליח. נכנסתי לפאראנויה של פחד, שכחוצאה מהעירעור יוספו לי עוד תקור פת מאסר. לא ידעתי איך לצאת מזה. חשבתי איך קרה לי, למה ומה. הדבר הכי גורא שהרגשתי היה שאני חיי-מפשע. הרגשתי שההיגיון שלי מתעוות, וזה טימי-טם לי את השכל והביא אותי אל סף השיגעון. כל הזמן עשיתי חשבון אם דיברתי במישפט נכון או לא, אם לקחתי עורך-דין נכון, אם הבאתי עדים נכונים. הרגשתי שאני דויד הנלחם בגוליית. באתי לבית-הסוהר מנוטרל מאמצעי-התיקשורת, מבודד מהעולם וללא אמצעי-הגנה, כאשר מולי עומדת תביעה מאומנת. מיומנת. קנטרניות ונשכניות, שמטרתה לזי-כות במישפט וכל אמצעי כשר, כולל רצח-אופי.

"גיבוי מילדה

בת תשע"

דעת הקהה, בית-המשפט והעיתוי-נותו עסקו במרכיבי האישיות של שמוליק אומני כאילו שהיו להם שהות מספקת, רצינות וכובד-ראש כדי לדון בנו-שא כזה. עצם ההכרח הנוראי להעמיד את אישיותי למישפט ציבורי היה מחריד עבורי. כסופו של דבר יצאתי עם הראש מורם, ועת הרבה חברים וצנזרים מבית-המאסר

אומני עם צנחנים ואנשי היחידה 101 * "שנות חיי היפות ביותר..."

תי נדר אף פעם לא להגיב באלומות, ויש לי נטייה לאלומות. אבל קשה היה להימנע מכך. מתוך הצורך הבלתי-ניתן לעקיפה לשמור על הכבוד העצמי, שהפך בשלב מסוים לצורך קיומי, נאלצתי להת-עלות על עצמי. כי נוצר מצב שבו, אם לא אני על הקנטות, יתעללו בי.

אחרי הכל אני אנס, ואנסים בבית-הסוהר הם הדרגה הנמוכה ביותר של האסירים, יחד עם רועי הזונות. כך הס-תכסכתי בתיגרה. אחד האסירים התגרה בי, כינה אותי אנס, אמר שצריך לשמור על הילדות שלו מפני. מה נותר לי לעי-שות? הסתככתי איתו בתיגרה. היינו 10 בתא 301 בביתן. היו שם אני שים מכל הסוגים. כל הזמן שלא הורשעתי, עשוי לי כבוד הכי גדול. כמה שעברייץ היה יותר כבד, קיבלתי ממנו יותר כבוד. כשהורשעתי, לא היה לי מה למכור. נש-ארתי מפורק מנישקי העיקרי. והיות שאני לא בן 20 ולא יכול לפתוח כל יום ראש, נשאר לי לאכול את הלב. כך ירדתי 12 קילו במישקלי. הדבר הנוראי ביותר שקרה לי, הוא

טל על אומני חמור מדי לאור הנסיבות. המתלוננת, קבע בית-המשפט העליון, התי-ייתה עם אומני במקום עיסוק בשעות הלילה ובחרה ללון אצלו מיוזמתה. וזה מומן התרקמו בינה לביןו יחסים ידו-תיים אשר הגיעו גם לידי פעילות מינית. אסיכי לא הסכימה מעולם להיבעל על-ידו. לכן, אם כי הוא עבר על החוק בעש-ור תו אשר עשה, אין במעשהו כדי להעיד עליו שהוא פושע המסוכן לציבור והזקוק לעונש חמור כלי-כך ויש להגן על הציבור מפניו.

עד כאן דבר בית-המשפט העליון, וכך מספר הוא עצמו על שישה החודשים ו-15 הימים שעברו עליו מאחרי סורג ובריה.

"דויד הנלחם

בגוליית"

אומר שמודיק אומני: כשנוצר מצב שבו אני, שמוליק אי-מני, בן-אדם ישר עם גאוה וחוש-צדק

מאוקטובר 1919 ועד למרס 1921 נשענה למעשה נשיאות ארצות-הברית על מועצה של שלושה, שבחרה את עצמה: אשתו של וילסון, מוכירו ג'וזף טומולטי, ורופאו הד"ר גרייסון.

המנגנון הממשלתי נעצר למעשה. מיס-מכים לא נחתמו. שגרירים לא יכלו לפי גוש בנשיא. לא ניתן היה למנות או לפטר פקידים ממשלה. כתוצאה מכידודו של וילסון בידי מקורביו; מוגבלותו בשל עקבנות הגוברת והולכת; ההתערערות הי נפשית שלו והכישלונות בכושרהשיפוט שלו, נהרסו כל הסיכויים להשגת אף חלק מהמטרות. שלמען הגשמתן הרס וילסון את בריאותו.

במשך קרוב לשנתיים, בתקופה שהיתה גורלית לעולם כולו, היתה המעצמה הגדולה ביותר בעולם למעשה בלי נשיא וממ שלה. הסינאט לא אישר את הצטרפות ארצות-הברית לחבר-הלאומים, שהומצא על-ידי וילסון. המוסד הבינלאומי החדש נולד, בשל כך, חיצר ופיסח, והדבר גרם במישרין את המצב שהוליד את עליית היטלר לשלטון ולמילחמת-העולם השניה על כל מוראותיה — כולל השמדת שישה מיליון יהודים.

החולה אינו מודע

מרות כל ההוכחות הרפואיות ותורת-ההיסטוריים התעקש וילסון לזכות במינוי מפיגלגתו הדמוקרטית לתפקיד ה מועמד לנשיאות. לתקופת כהונה-שלישית.

מחקר, שנעשה לאחרונה בידי הד"ר אדווין ויינשטיין, מעלה את האפשרות שאחת ההשפעות של שיטפיהדם המוחיים של וילסון גרמה לכך שהוא היה בלתי מודע לרצינות של מיגבלותיו. נזק מוחי הנגרם בעיקבות שטף-דם או חבלה מסוג אחר עלול לגרום ל"אנוסוגנוסיה", שהוא מונח רפואי המתאר אי-מודעות של החור לה למחלתו. החולה נראה כמי שאינו מבחין או אינו מודע או מסרב להשלים עם שיתוק, עיוורון או אובדן כושר-הדיבור שלו. הוא מנסה להוכיח שהוא בריא בכל האמצעים שבידו.

ההתחשות ליסמפטומים של נכות היא מעין מנגנון של הגנה-עצמית. החולה נר-טה לייחס תופעות אלה לסיבות חסרות-ערך או מצבים דמיוניים.

אומר על-כך יו לאטאנג: "ההיסטוריה מלמדת אותנו שקשה להזין מדינאי מ-מישרתו כשיש לו מידע מסויים על אי-יכולתו לתפקד; כאשר טבעה של אי-יכולת זו גורם לאי-הבחנה בה, הפכת המשימה של ניהול והנהגה לבלתי-אפשרי-רית."

וילסון לא הבחין במוגבלותו. אבל הי מפיגלגה הדמוקרטית היתה ערה לכך. היא הציבה במקומו, כמועמד לנשיאות, את מושל אהרו, ג'יימס קוקס.

שום דבר לא יכול היה למנוע את הניצחון הסוחף של הרפובליקאים ב-1920. גם לא וילסון עצמו. ובדואי שלא פרנקלין רוזבלט הצעיר, שהיה מועמד לסגן-הנשיא. אולם למרות כל ההוכחות המוקדמות פער מה עדיין בוויילסון אמונה נוגעת-ללב שה עם האמריקאי תומך במטרותיו. התמיכה המאסיבית שבה זכה המועמד הרפובלי-קאי בבחירות, וורן הארדינג, הנחיתה עליו מהלומה מרה נוספת. נותרו לוויילסון עוד שלוש שנים של תיסכול והיעדר יכולת. הוא מת ב-3 בפברואר 1924, והצליח להאריך חיים יותר מאשר יורשו בנשיא-אות, וורן הארדינג.

הנרי קאבוט לודג', האיש שניתק את כל חלומותיו בדבר "שלוש צודק ובר-קיימא", במזנוע את אישור חוויירסאי על-ידי הסינאט. האריך חיים אחרי וילסון רק שמונה חודשים נוספים.

במבט לאחור קשה היום להימנע מן המחשבה שאסונות נוראים היו נחסכים לאנושות, אילו היה באותן שנים גורליות מכהו כנשיא ארצות-הברית אדם בריא. בעל יכולת תפקוד וכושר מנהיגות פעיל. שהיה מצליח לכפות את רצונו על הסינאט ולהפוך את ארצות-הברית בדרך זו ל שר

מנהלת דהיפוזיפ (באמצע) בפרמיוורה של "טוראנדוט" (1969) "היה לה אופי של ברזל..."

במדינה

אמנות

זסך אחרון

"רבים שהיו זהם היזוקידעות עימה עושים היום את השבון הנפשו..."

העיתונים התייחסו למוחה בידיעות קטנות בעמודים הראשיים. הדמות שעמדה במרכז סערות ציבוריות כה רבות, ובמשך 25 שנים היתה המלכה היחידה של האופרה הישראלית, זכתה בפירסום מועט עם מותה.

כבר בגיל 19 שרה את התפקיד הראשי בטראוויאטה, ויולטה, לפני הנשיא פראנקלין רוזוולט, ואחר-כך הופיעה בארצות-הברית, אמריקה הדרומית, ובמרבית בתי-האופרה של צרפת, כולל הנראנג אופרה בפאריס.

אדיס לא היתה מן המצניעות-לכת. בי ראיון להעולם הזה (832) ב-1953 אמרה: "סבורתני שהייתי זמרת-האופרה הצעירה ביותר ששרה ותפקיד מרכזי כשל ויולטה בהצלחה כה גדולה. אחד האימפרסוריו הגדולים שמע את זימרת, ומיד לקח אותי." ב-1946 החליטה לעלות לישראל, ומני הניגו הישוב אירגנו עבורה הופעות ברחבי הארץ.

תשבור את הראש. לארץ הגיעה עם בעלה הראשון, מאכס רבינוביץ, שהיה בעל האופרה של בוסטון. כבר אז עוררה בעלה ציבורית, כאשר התאהבה בבעלה השני והאחרון, שימחה אבן-זוהר, שהיה אז מזכיר הוועד הפועל של ההסתדרות ופעיל בתחום האופרה. היא נפרדה מבעלה הראשון, ושימחה עזב את אשתו ושלשתי ילדיו. הם התחתנו ב-1947, והחליטו לייסד את הארץ פרה הישראלית. עד אז נעשו כמה ניסוי יונות בשטח זה, וכולם נכשלו.

הפעילות הסדירה של האופרה התחילה בבניין הבימה. אדיס חתמה על התיאטרון על חוזה ל-13 הצגות ושילמה למפעל. לחילה עבור חמש הצגות, ואחר-כך 66.80 ל"ע עבור כל הצגה, סכום-ענק בימים ההם. כששאלו את ארי ורשבסקי ממנהלי הבימה, איך יכולה אדיס להמשיך לשלם כה הרבה, אמר: "תנו לה, ממילא תשבור את הראש אחרי כמה הצגות."

אך אדיס הפתיעה את כל אלה שחזו את כישלונה. את כל הכסף שהרוויחה בר-מכסיקו השקיעה באופרה, והצליחה — אולם לא לזמן רב. אנשי הבימה, שהיו זקוקים לאולם, תפסו את אדיס בחדר יחד עם 300 הלירות שכבר קיבלו, סילקו את האופרה מאולם.

אחרי תקופת מילחמות וריגעה, ובהתערבותו של השר לוי אשכול, עברה האופרה לבסוף למישכן הראשון של הכנסת, ברחוב אלנבי 1 (שם שכן בעבר קולנוע קסם), ושם נשאר עד היום. **איומים וביקורת.** ב-1956 חזרה אדיס להופיע כזמרת. תפקידה האחרון כזמרת, היה הסונג אוף נייט של גריג. לאחר-מכן בא המשבר, והיא עברה לניהול האופרה

ציבור, אך עמדה בפני קשיים עצומים. במשך 25 שנות קיומה של האופרה היתה אדיס נתונה לביקורות קשות. פעמים רבות איימו לסגור את האופרה, ותמיד נמצא איש-ציבור שהציל את המצב ברגע האחרון. אמרו עליה שהייתה הבמאית היחידה, ולא הירשתה לאחרים לביים. אולם יש אימרים כי היה זה בגלל הבעיות התקציביות הגדולות שעמדו לפניה, שכן במא-יוחף דורש צוות משלו, אולם עם תנאים טובים יותר מן האולם שעמד לחסות האופרה. טען המבקר מיכאל אהד ב-1972: "היבל הי אופראי הוא פרטי ולא מוסדי, כי במשך 25 שנות האופרה לא השתנו שם שני דברים — כיעור התפאורה ושם הבמאית." לעומתו טענו חסידיה של אדיס, כי תקציבי האופרה בעולם כולו הם עצומים, ואדם שלא ניסה כוחו בניהול מנגנון כזה אינו מכיר את הבעיות הכרוכות בתשלור מים לצוות ועוד.

התקציב השנתי שקיבלה האופרה היה שמונה מיליון לירות, אך זה לא הספיק. **מלכה יחידה?** טענו כי אדיס החזיקה במכוניות מפוארות ושהייתה לה וילה פרי-טיח, אולם חדרה בבית-האופרה אינו משקף דמות שרדפה ממון ויוקרה. החדר הן מרהט בפשטות, ובו כמה תמונות-שמן. אף לא תמונה אחת של אדיס עצמה או אתות אחרים המורים על פולחן-עצמי.

"זאת האופרה שלנו." עם מותה התי-עוררו הכל לשבח אותה ואילו שמעה את השבחים שהעתידו עליה ביום הלווייתה, היתה בוודאי מתקשה להאמין למישמע אוניה:

● **יחזקאל גורדמן (70).** צייר-התפ-אורות של האופרה, שעבד עם אדיס מיום ייסודה של האופרה: "כשהגיעה לארץ שאלתי אותה: למה באת? והיא ענתה: באמריקה היו לי בית גדול והצלחה עצומה. מה? בישראל, אני רוצה שיהיה לי בית קטן ולתרום את עצמי."

● **המנצח אלכסנדר טארסקי:** "היה לה אופי של ברזל, והיא היתה אחוזה בשיגעון האופרה."

● **יוסף פוקס,** בסביב-יטון, אחד הי זמרים הוותיקים: "היא אמרה תמיד: זאת לא האופרה שלי, זאת האופרה שלנו."

● **דן אהרונוביץ,** המבקר המסיקלי של העיתונים הצרפתים: "ברור שהיו רבים שקיטרגו, וזאת משום שהדיקטטורה שלה שילחה הרבה שחקנים טובים, היו רבים שלא יכלו להסתדר איתה, ורבים שי רצו לתפוס את מקומה."

● **יריב האזרח,** מבקר: "היא היתה במאית טובה. זה נכון שהאופרה לא היתה מבריקה. אין תקציב, אין אפשרויות, אבל רבים מהמבקרים הפרונו בהשמצותיהם." **"האחת והיחידה."** בראשית מסע הלווייתה של אדיס, בבנין האופרה, נכחו 2,000 איש.

אחד מזמרי האופרה, הבאריטון גיורא שרון, אמר קדיש. אמר שלמה "צ'צ'י" להט, ראש-העירייה: "רבים מאיתנו, שהיו להם חילוקי-דעות עימה, עושים היום את השבון-הנפש ויודעים כי היא היתה אחת ויחידה. ואם תמשיך האופרה להתקיים, זה יהיה רק בזכותה."

בבית-העלמין בקיימת-שאל נכחו כ-200 איש. היתה זו הצגה האחרונה של אדיס. בתוכנית האופרה הבאה יישארו שני

זכוכית כלי בית כלי עיז מפות שטיחי קש מוצרי קש קרמיקה אופנה ואביזרי אופנה מוצרי נוי צעצועים

דיזנגוף 224 ת"א, 231013.טל

א מא, מצלמים אותנו, צעק הנער "א" שהציק מבעד לחרכי החרים המוגף. יופי, שיצלמו כמה שהם רוצים..."

שיחה זו נשמעה מאחרי תריסו המוגפים של הקוטג' המפואר ברחוב ה"ה שבפאתי נתניה, אבי המשפחה, שלמה (תנעמי) לב-עמי, מוחזק מזה שלושה שבועות במעצר, כתשדוד שהוא "האנס המנונס", אך הסוב לים העיקריים בינתיים הם בני-מישפחתו. חרף איסור פירסום שמו של החשוד במשך שני השבועות הראשונים למעצרו, ידעו שכניו כבר ביום שלאחר המעצר, ששכנם בריאה-הגוף הוא הוא החשוד בכי-צווע שורה של מעשי אונס בשנתים האחר רונות. במהרה החלו גם עיתונאים לבקר במקום, כשהם מלקטים פרט לפרט אודות האישי, מפי שכנים ומפי אשת החשוד, ור מפרסמים אותם. חרף האיסור המחולט שהטיל שופט השלום על פירסום כל פרט העלול להביא לזיהויו של החשוד.

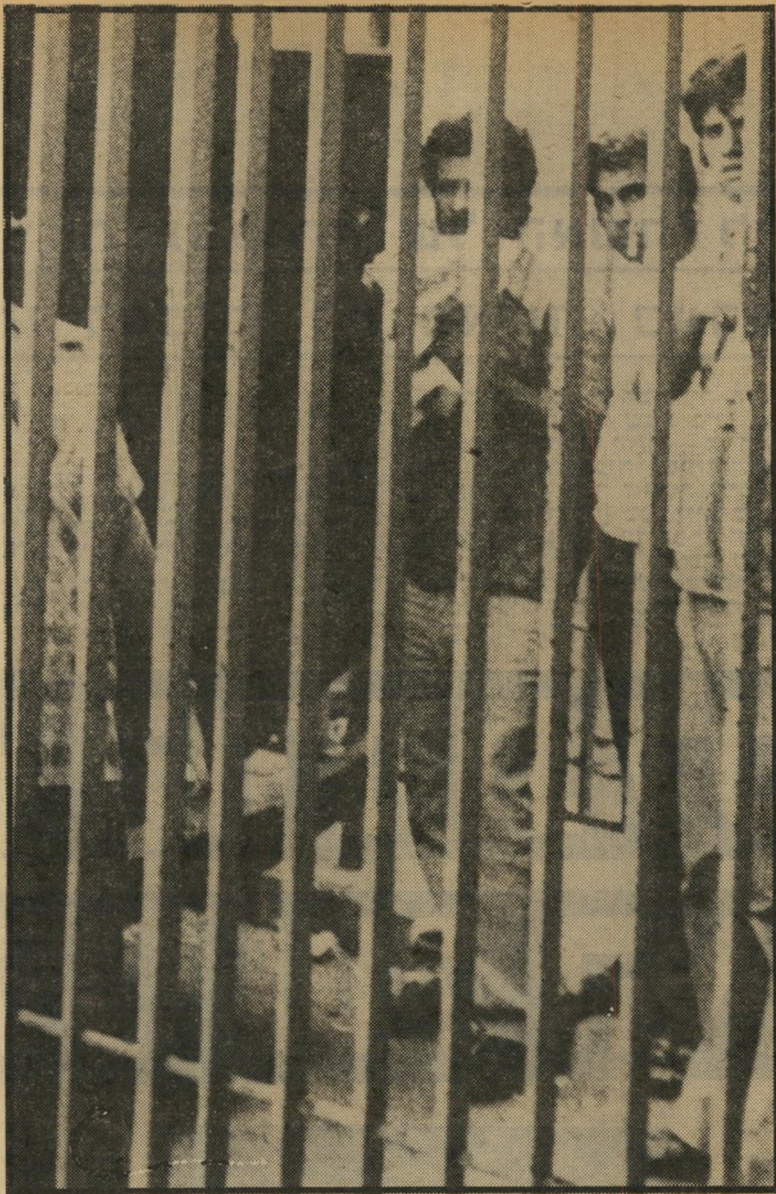
בנה ביתו

במורידו

ב תחילה התקשו הכל להאמין. שכניו של שלמה לבי-עמי (37) הכירוהו כאדם שקט וחרוז. את הקוטג' המפואר שלו בנה שלמה כימעט במורידו. הוא קנה מיגרש ריק בשכונה השקטה והטובלת בירק לפני כשמונה שנים ויחד עם אישתו, שהיא מור רה במיקצועה, חסך הזוג לבי-עמי פרוטה לפרוטה על-מנת ליממן את בניית ביתם החדש. מלבד השלד שניבנה על-ידי קבלר מישנה, ביצע שלמה את כל מלאכת הי בנייה בכוחות עצמו. יום אחר יום, הוא נהג להופיע במקום, הביא חומרי בנייה, טיחה, צבע וביצע את עבודות הנגרות והמסגרות במורידו.

לפני כשנתיים גישלמה מלאכת בניית הבית. מישפחת לבי-עמי עברה להתגורר ברחוב השקט והחלה לטפח את גינת הי בית הנאה. שלושה ילדיהם של בני הזוג, ובמיוחד הבת הקטנה בת החמש, היו אהודים מאוד על ילדי השכונה.

חנה, אישתו של שלמה לבי-עמי, המשמשת כסגנית מנהל ובית-הספר, ידעה לספר ש בעלה הוא אב מסור ונהג למלא את מקומה כמטפל בילדים, כל אימת שהיא נאלצה

"האנס המנונס" החשוד, בבית המישפט

צים. פרקליטות מחוז תל-אביב הגישה נגד שלמה לבי-עמי כתב-אישום. בכתב האישום מייחס לו עורר-הדין סברין שרט, סגן בכיר ראשון לפרקליט מחוז תל-אביב, 16 מעשי אונס. נסיונות לאונס ומעשי סדום. ביום השלישי האחרון התייצב עורך-הדין שרט בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב ובידיו בקשה למעצרו של הנאשם לבי-עמי עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

השופט המחוזי

איחר

כ בר משעות הבוקר המוקדמות החלו מצטופפים עשרות אנשים מול דלת אולם המישפטים של השופט המחוזי התורן בנימין כהן.

עיתונאים, צלמים, פרקליטים, פקידי בית-המישפט ובמיוחד פקידות המתינו ל- הבאתו של הנאשם לאולם.

תחילת הדיון המישפטי, שנקבע לשעה 08.30, נדחתה, שכן השופט כהן איחר ל- הגיע ללישכתו. בשעה 09.00 נאלצו כבר השוטרים שבפתח האולם, להקים מחסום ספסלים על-מנת למנוע מקהל הסקרנים שהלך וגדל, כל אפשרות של הפרעה ל- מהלך הדיון.

במרכז האולם ישבה חנה, אשת הנאשם כשפניה חתומות. "היא אישיות חזקה בר אופן בלתי רגיל" העיר אחד מעורכי-הדין הוותיקים, המורגל בסצינות היסטוריה של נשות הנאשמים בפשעים פליליים.

חנה לבי-עמי הגיעה לאולם המישפטים לבדה, ללא ליווי של ידידים או קרובי משפחה והמתינה בשקט ובסבלנות לרגע שבו יוכנס בעלה לתוך האולם.

הדיון המישפטי, שהחל לבסוף בי איחור של שעה, התנהל באווירה רגור עה. בשעה 9.30 הוכנס שלמה לבי-עמי לאולם כשהוא כבול באזיקים בידיו ובר רגליו, ומלווה ע"י צוות בלשים שבראשו מפקח יעקוב רו מהיחידה המרכזית.

התובע שרט ביקש את מעצר הנאשם עד לתום ההליכים וצירף עוד שתי מיש-אלות: שהנאשם יישלח לבדיקה פסי-כיאטרית ושייאסר לחלוטין פירסום שמן של הנאנסות.

פרקליטו של לבי-עמי, עורך-הדין התל-

מישפט כפחה במיצור

אביב אדם פרוסט, שנעזר לצורך המישפט בפרקליט הנתייטי שלמה שרטוב שהכיר את לבי-עמי באופן אישי, לא התנגד לבק שותיו של התובע.

בפיו היתה רק מישאלה אחת: שנוסף לפסיכיאטר מחוזי של משרד הבריאות ש יבדוק את לבי-עמי בבית-החולים לחולי נפש, יותר גם לפסיכאטר פרטי, מטעם משפחת הנאשם, לבדוק את מצבו הנפשי. בהחלטתו קבע השופט בנימין כהן, ש שלמה לבי-עמי ישלח להסתכלות פסיכיאטר רית כשהבדיקה תשיב על שתי שאלות עקריות:

- אם מבחינה פסיכיאטרית מסוגל הנא-שם, או אינו מסוגל, לעמוד לדיון.
- אם מעודים הבאים בחשבון לצורך כתב האישום היה הנאשם או לא היה - חולה נפש, ובמיקרה חיובי - אם היה או לא היה אחראי למעשיו, עקב מחלת הנפש, וזאת על-פי המיבחנים המקובלים בדיון.

השופט התיר לפסיכיאטר מאת המשפחה לבדוק את הנאשם, ואסר את פירסום שמות המתלוננות.

משך כל מהלך הדיון המישפטי לא העיף שלמה לבי-עמי מבט אחד לעבר אישתו. דרמה מועזת התרחשה ביציאה ממרתף המעצרים. שלמה הבחין בחבורה גדולה של הצלמים שהמתינה לו בחוץ, סירב לצאת ופרץ בצעקות וביללות: "אני לא רוצה שיצלמו אותי... אני לא רוצה צי-לומים..."

עיניו השחורות היו קלועות לרווחה ומחן נשקף פחד תהומי. הוא הסתתר מאחורי דופן מכונת מישטרה והסתיר פניו בניילון. רק לאחר נסיונות שיכנוע ארוכים ולאחר שהבלשים התחייבו לגונן עליו, הסכים לבי-עמי לצאת ממחבוא ולהכנס למכונת הי אסקורט הירוקה שהובילה אותו למקום מוצאו משם הוא נלקח לרמת-המלחה ל-

צעים המסובכים ביותר שבוצעו אי-פעם על-ידי המישטרה, כדי ללכוד אדם אחד.

לאחר ישרשת מעשי-אונס בעלי אופי דומה, שבוצעו כולם באיזור תחנת הרכבת בצפון תל-אביב, הקימה מישטרת מחוז תל-אביב צוות חקירה מיוחד (צח"ם), בראשותו של סגן-ניצב אליהו לביא, שעמד או בראש ענף החקירות של מישטרת מחוז תל-אביב ונחשב קצין-חקירות מעולה. הצח"ם של לביא העסיק צוות פסיכולוגים והרכיב קלסי את הבאתו. המהומה שהיתה נוצרת בגלל נוכחותם של שוטרים ובלשים רבים בטכס, עלולה היתה לפגוע באירוע. שלמה לבי-עמי בילה את יום הבר-מיצוה של בנו בכורו בתא המעצר המבודד שלו, בבית-המעצר באבו-כביר.

מיבצע לכידתו של מי שכונה, בצדק או שלא בצדק, "האנס המנונס", היה מהמביר

לצאת, אך יחד עם זאת מנסה, כמיטב יכולתו, לשמור על אווירה רגועה בבית. גם ילדיו של שלמה לבי-עמי חוששים לצאת מהבית והבת הקטנה, שהעזה וירדה באחד הימים לשחק עם חברותיה שבה במהרה הביתה כשהיא מבוהלת ומבויישת.

באווירה זו חגג הבן את חגיגת הבר-מיצוה שלו לפני כשבועיים. האב לא הגיע לטכס ופרקליטו, עורך-הדין אדב פרוסט, ויתר על כוונתו לבקש מהמישטרה את הבאתו. המהומה שהיתה נוצרת בגלל נוכחותם של שוטרים ובלשים רבים בטכס, עלולה היתה לפגוע באירוע. שלמה לבי-עמי בילה את יום הבר-מיצוה של בנו בכורו בתא המעצר המבודד שלו, בבית-המעצר באבו-כביר.

מיבצע לכידתו של מי שכונה, בצדק או שלא בצדק, "האנס המנונס", היה מהמביר

להעדר מהבית בענייני עבודתו. שלמה, שעבד בעיריית נתניה, הקדיש את רוב שעותיו הפנויות למישפחתו. לבד מאישות ידעו גם רוב שכניו ברחוב התנעמיית הי רהגע, להאר אותו כאדם שהאלימות היא ממנו והאלהא.

שלמה נודע גם כחובב ספורט האיגרוף ובתקופה מסוימת אף נהג להתאמן בקורס לאיגרוף של מועדון בית-ר המקומי. אלא שבחיו הפרטיים לא השתמש שלמה בכוח הפיסי הרב, עד ליום שבו נעצר ליד מוסד שלוותה ברמתים. באותו הערב הוכיח לב-עמי לחבורת שוטרים, בלשים ואנשי מיש-מר הגבוה, ככוח רב כוחו רב. הוא העיף שני שוטרים בכוח רב למרחק ניכר, והבט בר אחרים חבטות נאמנות, עד שהוקרע.

נאמנות

בטוב וברע

ב תחילת השבוע, לאחר שחקירתו הושלמה ושמו של החשוד עמד להת-פרסם באופן רישמי, התירה לו המישטרה להיפגש עם אישתו. לשם כך הובא שלמה למטה מישטרת מחוז תל-אביב, ברחוב דינגוף, האשה קצוצת-הישער הופיעה עם הבת הקטנה בת החמש שהתרפקה על אביה ופרצה בככי. חנה נתגלתה כאשת-חיל אמי תית. חרף העבירות המיניות החמורות שיוחסו לבעלה, היא נשארה נאמנה לו והכרזה שאין היא מאמינה שאכן בעלה הוא שביצע את כל מעשי האונס המיוחסים לו. אך גם אם יתברר שאכן היתה זה הוא - היא תלך אחריו בטוב וברע.

לראשונה אחרי 15 שנות נישואין מאר-רות היתה חנה בודדה. מכרים וידידים החלו נטשים אותה, גם את מבטיהם הי מאשימים של השכנים ואת עיניהם הסקי-בונס, לא יכלה חנה לסכול עוד. מזה

..תמיד אמרו לי: זה תפקידה של האשה. לסבול. זה גורלך. אבל אני סירבתי לסבול. לא כאשה. כערבייה. כמוסלמית."

"ברחתי מהם אז הסיפורה העירונית," ושם עלתה ההחלטה לכתוב. אחרי כיושב שנים בידו צה"ל הטכניקה סחר את מאבקה האישי במאבקים רחבים יותר — הן המאבק הלאומי של הפלסטינים, הן המאבק של האשה הערבית לשיחור. אחרי 13 שנות נשואין הצליחה, לבסוף, להתגרש — דבר שאשה ערבית רגילה אינה יכולה לחגום עיניו מניד לאחר מכן הופיע במצויים ספרה הראשון, "הצבר" הוא ספרה השני, ועתה היא עוברת על ספרה השלישי.

כיום היה סחר כליפה עם שתי בנותיה ברמאללה, בירה קטנה בסרבה לקבל כסף ממישפחתה העשירה, היא מפרנסת את עצמה כאשת יחסיהציבור של אינברסיטת ביריזית הסמוכה. השבוע באה לתדאכוב והעניקה ל"העולם הזה" את הראיון הבא:

סיפורה של סחר כליפה, "הצבר", עורר ויכוח חריף מאד כציבור הערבי, ועם הופעתו בעברית הוא עשוי לעורר ויכוח גם כציבור הישראלי.

סחר ("שחר"), הנראית צעירה מבני 37 שנותיה, נולדה כאחת מישיבת מוסלמית עשירה בשכם. הבן היחיד היה חשוב יותר מבן שש הבנות ביחד, "ואף זה אפשר לתאר מה היתה חשיבותה של בת אחת. היה לי תפקיד נחיתות מיוחדת."

בגיל 18, אחרי שפיימה את בתיאספר היסודי בשכם ואת בתיאספר התיכון של הנזירות הקאתוליות בעמאן, נכפו עליה נשואין, בנסיבות שהיא רומזת עליהן בראיון. הנישואין היו אומללים מלכתחילה.

הארץ קודמת לכבודה המיני של האשה!"

האנשים מתערבים בספר. כל אחד מראה את חווייתו. תיו. באמצעותן אנו מוצאים את הניגוד בין המעמדות. בין אידיאולוגיות שונות. בין דרכיחיים שונות.

את סוציאליסטית, מארכסיסטית?
כן.
מדוע תקף אותך אמיד הביבוי, ממנהיגי רק"ח?

תחילה לא קרא את הספר. הוא רק הציץ בו. אך אחרי שהיה לנו ויכוח סוער, בביתי ברמאללה, הוא קרא אותו. אז כתב לי מיכתב ספורסם באנגלית (כתב עת של רק"ח בחיפה) והפכנו ידידים טובים. על מה היה הוויכוח?

אולי רצה לקנטר אותי. איך זה שאני, בת של מישפחה בורגנית עשירה, מדברת על הפועלים. אך כשקרא את הספר ראה כי למרות שאני לא נראית רצינית, אני מסוגלת לסוג מסויים של רצינות. נדמה לי שבפעם עדיך מפני שהשווית לטובה את תנאיהעבודה, שיש כיום לפועלים מהשטחים המוחזקים העובדים בישראל לתנאי העבודה שהיו להם בעבר כמיפועלים ערביים.

כן, אך אתה צריך להבין, יש הבדל גדול בין החברה הערבית בישראל ובין החברה הערבית בגדה ובעולם הערבי. הביבוי דיבר על החוויות של העובדים הערביים הישראליים, שהן שונות לגמרי.

הוא כתב: "אתם הדורכים על האדמה ברגליהם היח" פות מכובדים יותר מאשר המשכילים והעשירים. שנטשו את הארץ (ב'1948) על כספם". אך איאפשר להשוות. בחברה הערבית הישראלית אין בורגנות עשירה ומבוססת, אך יש בורגנות עשירה וגדולה בגדה המערבית. לכן אין הוא מבין את הניצול של הפועלים הערביים בידי הבורגנים הערביים. הוא לא ראה את זה. אנו ראינו. הוא לא יכול היה להעריך את החוויה. שהוא לא עבר אותה, לא כיחיד ולא כחברה. הוא חושב שהציונות

וספרך השני, "הצבר"?
התחלתי לכתוב אותו ב'1974. גמלתי אותו ב'1975. זה פורסם בירושלים עלידי ההוצאה גלילא, שהיא ישראלית-צרפתית. הם התחייבו לפרסמו בערבית, בעברית ובצרפתית. הוא כבר הופיע בכל שלוש השפות.

למה קראת לו "הצבר"? האם יש זה משמעות ישראלית?

"אליצובר" פירושו פרי הצבר, כמו בעברית. רציתי לרמוז על המשמעות הישראלית של המילה צבר. האנשים שנולדו בארץ. אני רוצה להזכיר לישראלים כי יש כאן אחרים. שנולדו בארץ. בערבית יש לזה משמעות נוספת. הצבר הוא צמח היכול להישאר בחיים ולהחזיק מעמד בתנאים הקשים ביותר.

מה רצית להגיד בספרך?

רציתי להגיד גם לערבים וגם לישראלים: זוהי חוויית הכיבוש לנו. כמה שזוהי חווייה איומה. באחד הימים בבין, שנינו, שאחנו בני-אדם. צאצאי ותם האבות, החיים באותו מרחב, ושעברנו חוויות דומות — היהודים בפזורה והפלסטינים כפליטים. באחד הימים עלינו לפתור את בעיותינו בצורה אנושית ותרבותית.

מיהו גיבור הספר?

אין גיבור אחד. להתמקד בגיבור אחד, זוהי דרך

מתי התחלת לכתוב, ולמה?
התחלתי לכתוב כדי להוכיח שרגשותי ומחשבותי חשובים, וראויים לכך שירשמו על נייר. אך דעתי זו השתנה לאחר מכן באופן מוחלט.

למה?
הבנתי שאני צריכה לדבר בשם המצפון של החברה. של האנושות, ולא רק בשם עצמי. אולי אני מפריזה בחשיבות עצמי, אך זאת צריכה להיות מטרה.

וכן בהתחלה רצית להוכיח את עצמך, כפרט. מניין בא לך רצון זה?
זה בא לי מפני שאיש לא הקשיב לי. איש לא רצה להקשיב לאשה.

כך זה היה בשכם?
כן זה בכל החברה הערבית. רציתי לבטא את עצמי כיצור אנושי, כאשה שסבלה מלחץ החברה. מלחץ הר מישפחה. מלחץ הדת ומלחץ העולם הערבי כולו.

איך סבלת?
לא הותר לי להיות אדם שווה-זכויות. להיות מכובדת כמו גבר.

באותו זמן היית אשה נשואה, ואם שתי בנות. איך הרגשת בלחץ זה?
תמיד, כשדיברתי עם מישפחתי על הסבל שסבלתי, אמרו לי: זהו תפקידה של האשה, תפקידה לסבול. זה גורלך, לסבול. אך אני לא רציתי לסבול. לא כאשה. לא כערבייה. לא כמוסלמית. לא כחברה בחברה בלתי מפותחת. סירבתי לסבול!

ואם גורלי אינו מוצא חן בעיני, עלי לשנותו. האמת היא שזה לא גורל. זהו מצב שאדם חזק ומהפכני צריך לשנותו. עליו לשבור אותו ולבנות לעצמו מצב חדש.

איך זה בא לידי ביטוי בספרך הראשון, שנקרא: "איננו עוד עבדים"?
זה בא לידי ביטוי באמצעות נערה, שהיתה חברה

החוויות שעברו עליכם, הישראלים ונתנות לכם את המכתח להבנת החוויות שלנו

לפני 20 או 30 שנה לא היה איש מעלה על דעתו שנערה יכולה לפקד על מיבצע פיזאי

והמימשל הישראלי מדכאים את הפועלים. אבל אני אמרתי שיש לזה שני צדדים. המימשל הישראלי ומצד המימשל בארצות-ערב. שניהם צריכים להתחלק באשמה. אם הי מימשל הישראלי ניצל את הפועלים בישראל, אין זה משחרר מן האחריות את הנצלנים הערביים.

בחוץ אינטלקטואלי בנבלוס (שכם). את האווירה של הספר לקחתי מרמאללה, הנערה מדברת על הצורך לשנות את הדברים. היא דוחה את המצב שבו היא חיה. דמות אחרת בספר היא האמן. המבקש להשוך את מקור המחלה, כמו רופא מנתח. או חשבת שתפקיד האמן הוא להראות לעם מה רע, ולדחות את הרע. אבל איך?

את זאת אני רואה בישראל, ואת זאת אני רואה בארצות הערביות.

איך הפכת לסוציאליסטית? מתי?

אחרי שהתגרשתי, הפכתי פמיניסטית. רציתי לעשות רפורמה בחוקי האיסלאם. אז חברי אמרו לי: את לא תאולוגית. אפילו אם תשתחררי כאשה — אם חברתך אינה משוחררת, האם תוכלי ליהנות מחרותך? התחלתי לחפש אידיאולוגיות, אשר ישנו באופן מוחלט את הכל: הגברים, הנשים, הדתות, המסורות, המעמדות, הכל.

האם את לאומנית פלסטינית?

לעת עתה, כן. אני מאמינה שתחילה צריכים להשיג עצמאות לאומית, ואחר-כך כל האומות צריכות למצוא פיתרון, אשר ישם קץ להתנגשויות הלאומיות. עלי להיות מציאותית. אני הפצה בעצמאות הפלסטיני גם, שהם אומה, ואני חלק ממנה. איני יכולה אלא לקבל את העובדה שעלי לפעול בהתאם לשאיפות של אומה זו. עד שהדרך תהיה פנוייה. הבסיס שלי הוא לאומיות, כפלסטינית. על בסיס הלאומיות הזאת אני מנסה, כי סוציאליסטית, לחבק את העולם כולו, ואז מתרחבים תחומי המאבק.

כשאת מדברת על עצמאות פלסטינית, למה את מתכוונת?

אני מתכוונת למדינה פלסטינית, בגדה המערבית וברצועת עזה.

מה יחסך לאש"ף?

זוהי תנועת השיחרור הפלסטינית. כל העולם מכיר בה בתור שכזו, אני מאמינה כי כמה מן הישראלים רואים אותה כך, ובמרוצת הזמן יהיו יותר ויותר ישראליים שבינינו זאת, ובאחד הימים — גולדה אמרה לסאדאת: "אני תלמתי שיבוא יום, וימנהיג ערבי אחד יקום ויגיד: ישראל קיימת, הבה נעשה עימה שלום." אני מאמינה כי יבוא יום ואחד המנהיגים הישראליים יקום ויגיד: אש"ף קיים, הבה נעשה עמו שלום. אולי זה יקרה בימי חיינו.

את פמיניסטית. מה פירושו שר דבר, להיות פמיניסטית ערבית, מוסלמית, כי רמאללה?

פירוש הדבר: להתמודד עם המון דברים מסובכים — מצד המישפחה, מצד החברה, מצד הגברים. האם גבר מקבל אשה שאינה משועבדת? קשה לאשה להצליח בחייה הפרטיים. להשיג שלום ולהיות בסדר עם גברים. כאשר היא תובעת בכל רגע להיות שווה לגברים. אני חושבת שזוהי בעייה גם בישראל, אפילו באמריקה.

מה היתה הבעייה במושפחתך?

להיות בלתי-תלויה לגמרי, לא להיות זקוקה לקבלת רשות לעשות מה שאני רוצה לעשות. לא מקבלים את זה בקלות. היה עלי לעבוד קשה כדי להשיג זאת.

איך התחתנת?

בדרך המסורתית. המישפחה מציגה גבר לפני הנערה, ואומרת לה: "זהו מועמד. האם את מקבלת אותו?" ואם הוא די יפה-תואר, או שיש לו מיקצוע או משרה מכובדת, הנערה אומרת: "בסדר, אני מקבלת." מבלי שתהיה לה ההזדמנות להכיר אותו, או לקיים עימו ידידות או שיחות אינטימיות כלשהן. אסור לה לצאת עימו לקולנוע, או לגן ציבורי, אלא אחרי שתתמו על חוזה-הנישואין (איוניאמה). אחרי החתימה, מותר לה ללכת עימו לבקר קרובים, לקולנוע, לגן הציבורי. ואם קורה שהיא מתחילה להכיר אותו, ואומרת: "אני לא רוצה בו", הרי מבחינת החוק המוסלמי היא גרושה, אף שלא התחתנה עדיין כלל. מובן

הייתי רגילה לחשוב שכל הישראלים הם גדולים, גבוהים, עם שערות אדומות ונמשים

שההורים לא רוצים שבתם תהיה גרושה. לכן עליה להתחתן עם האיש הזה.

וזהו מה שקרה לך?

כן, ולא רק לי. לאלפי נערות ערביות. והאשה הערבית אינה יכולה להתגרש מבעלה. היו אמנם שינויים ב-20 השנים האחרונות, אך אלה הם רק שינויים על פני השטח בלבד.

אבל את התגרשת?

כן, התגרשתי ממנו. היתה לי הזדמנות להשיג גירושים. זה מאד בלתי-רגיל. לולא היתה מישפחתי רבתי-עוצמה, לא היתה לי הזדמנות כזאת. מה שמדאיג אותי הוא שרוב

מקובלת בחברה שלי. אחרת לא אוכל לעבוד בה, ולהיות מכובדת עלייה. זאת לא צביעות. זוהי דיפלומטיה.

איך את מסבירה את ריכוזי הנשים כי אירגוני הפיראיון?

רוב האירגונים האלה הם רדיקליים, בצורה זו או אחרת. הם מאמינים שכל אדם בחברה צריך להתחלק באחריות במילחמת-השיחרור. כשהנערה מצטרפת לפעילות, וכשהיא מוכיחה שהיא אחראית, אין מסתכלים עליה כעל נקבה. היא חברה. לזה יש השפעה עליה. זה נותן לה את הנסיון להתמודד עם החיים בחברה שוות-זכויות. בשנת 1948 הלכו כל הנשים בשכם כשצעיפים על פניהן. כיום זה דבר נדיר, למצוא אשה מצועפת. אולי זה ביגלל המילחמות. אפילו המילה "כבוד" (שרף) משתנה עם הזמן. זה השתנה מ-1948 עד 1967. יש לנו פיתגם חדש: אל-ארד קבל אל-ערד. ("הארץ קודמת לכבודה המיני של האשה").

כשאשה בורחת מהארץ, מתוך פחד מפני הכובש, היא מגיעה להייר-מצוקה במחנות-פליטים, ושם היא מאבדת את הדבר שעליו היא רצתה לשמור.

כשנערותינו בורחות לעולם הערבי, זה כדי לשמור על כבודן. אך כשמתייחסים אליהן בעולם הערבי כאל עבדים, איזה מין כבוד הוא זה?

להגן על הארץ, זה להיות בעלת כבוד אמיתי. אני בטוחה שהישראלים עברו בעצמם חוויה כזו, ויכולים להבין אותה. החוויות שעברו עליכם, הישראלים, נותנות לכם מפתח להבנת החוויות שלנו.

וכך יש נערות המפקדות על פעולות פיראיון, כמו בפרשת אוטובוס-הדמים?

כן, לפני 20 או 30 שנה, איש בעולם הערבי לא היה יכול להעלות על דעתו שנערה תהיה מסוגלת לפקד על מיבצע כזה. זוהי דוגמה למה שמתרחש, ביחס למעמד האשה. אני לא מנסה להפוך אף אחד לגיבור, אלא להצביע על השינויים המתחוללים במאבק הפלסטיני.

את ראתי את הישראלים כפעם הראשונה כשכבשו את שכם?

זה היה ביום השלישי של המילחמה. תחילה ראיתי אלפים רבים של פליטים, שבאו מן המערב. זה היה נורא. אז ראיתי אוטובוס של אגד, מלא פליטים, עם כמה חיילים ישראליים. בחורים צעירים. הם היו כמו בחורים צעירים אחרים. לפתע נשכרה, בבת אחת, התדמית שזיהתי לי על הישראלים.

הייתי רגילה לחשוב שכל הישראלים הם גבוהים מאד, גדולים מאד, עם שערות אדומות ונמשים. אני לא יודעת מניין באה לי תדמית כזאת. אף פעם לא ראיתי ישראלי לפני כן.

ואז ראיתי את הישראלים, ובייחוד את בני עדות המזרח מהארצות הערביות. הם היו שונים. זה הדחים אותי, איך זה הם דומים לנו, מדברים ערבית? ואיך זה שכחו את כל מה שלמדו בעולם הערבי, ונושאים עכשיו נשק נגדנו?

אחר-כך, באופן הדרגתי, פגשתי בכמה אנשים, ישראליים, והיו לנו שיחות, ויכוחים. עם אחדים לא הסתדרתי, ביגלל חילוקי-הדעות. אחדים הפכו ידידים טובים מאד שלי. אלה שהם שמאליים, או ליברליים. אני יודעת שהם מעטים בחברה הישראלית. אם אני טועה בזה, אשמח להיות טועה. אך אני מאמינה כי הם ילכו ויתרבו, והם יתייחסו אלי כאל יצור אנושי שווה-זכויות, הזכאי לארץ, לחרות ולכבוד.

מה את חושבת שיקרה תחילה — השישי ראויים יקבלו אותך כפלסטינית, או שהגברים הערביים יקבלו אותך כאדם שווה-זכויות?

אני חושבת שמה שיבוא קודם זה שהישראלים יקבלו אותי כפלסטינית. כי במצב הקיים, כשהפלסטינים מפורזים בכל מקום, ואין להם ארץ וחברה אמיתית שאותה אפשר

למדות שאני לא נראית רצינית, אני מסוגלת לסוג מסויים של רצינות

לשנות ולגבש, איני יכולה למצוא את עצמי, לא כפלסטינית ולא כאשה.

למה היה חשוב לך שספרך יתפרסם בעברית?

זה לא היה הרעיון שלי. זה היה הרעיון של המו"לים. הם חשבו שהישראלים אינם יודעים די על החברה שלנו, ואין הם יכולים לתפוס את החוויות שלנו לגבי הכיבוש וההתנגשות בין שתי האומות. לישראלים אין כימעט כל מושג עלינו.

עלינו לחיות יחד, זה גורלנו. זוהי עובדה. אנחנו חיים כאן, באותו איזור, בארץ הזאת, ועל הישראלים להכיר אותנו.

המישפחות אינן די בעלות-השפעה, כדי שתהיה לבנותיהן ההזדמנות להתגרש כאוות נפשן.

איך תיכחמי על שיחרור האשה?

צריכים לשנות את כל החברה. סופר אחד כתב: "חרות זה לא מה שאתה מרגיש, חרות זה איך שמתייחסים אליך האחרים." צריכים לשנות את החברה, כדי שזו תקבל אותך כאשה משוחררת. אחרת ימצו אותי. כמו ישוע

אני לא רוצה שיצלבו אותי כמו ישוע הנוצרי. אני רוצה ליהנות מהחיים

הנוצרי. אבל אני לא רוצה להיות כמו ישוע. אני לא רוצה שיצלבו אותי. אני רוצה ליהנות מהחיים, כמו כל אדם אחר.

איך את עושה זאת כגרושה ברמאללה? איך את חיה שם?

אני גרה עם שתי בנותי, לינה בת 18 ונואר בת 15, בדירה קטנה מאד.

זההן את נותנת חופש?

עד כמה שאפשר. עד כמה שהאווירה מסוגלת לקבל. אני לא רוצה שהן תימצנה, או תצולבנה. אני לא רוצה להיות רומנטית לגבי החופש. אני רוצה להיות חברה

עטיפת ספרה של כליפה.. הצבר

משולש שווה צלעות

של צביעות

מוסרית ופוליטית

משפטי אורלוב, גינסבורג וצ'רנסקי הם עדות נוספת לתופעות אנטי-דמוקרטיות ואנטי-סוציאליסטיות בבריה"מ. תופעות אלו אינן מקרה: הן נובעות משימוש במוסדות כפיה מינהליים (המשטרה החשאית, בתי הסוהר ובתי החולים ל"חולי-נפש") נגד מתנגדים פוליטיים.

תופעות אלו מהוות פגיעה חמורה בזכויות האדם ובעקרונות הסוציאליזם. אנו, כסוציאליסטים המבקרים היבטים שונים בהגשמת הסוציאליזם בבריה"מ, מאמינים כי מדינה המת-יימרת להיות דוגמה לסוציאליזם, חייבת לשמש מופת של דמוקרטיה מועצתית ושמירת זכויות האדם באשר הוא אדם.

ביקורת מתמדת

וויכוח ציבורי הינם

תנאי והכרח

להגשמת הסוציאליזם

כל שלטון אשר מוקיע דעות מנוגדות לתיזה השלטת כ"פגיעה בבטחון המדינה", ואת נושאייה כ"סוכנים זרים" אינו יכול שלא להגיע למצב זה של פגיעה מתמדת בחירויות האדם וב-דמוקרטיה.

משום כך איננו שותפים למקהלה ההיסטרית המאורגנת ע"י הליכוד והמערך, המשתמשות בהגדרות אלו ממש נגד מתנגדים פוליטיים.

התדמית הצדקנית שמנעה ממשלת בגין להעטות על עצמה, איננה מוליכה שולל:

- * אבירי הכיבוש והסיפוחים בארץ, זועקים נגד הדיכוי בארץ אחרת — ומדכאים בעצמם.
- * תובעים משפט הוגן — ומחזיקים חודשים ואפילו שנים עצירים פוליטיים ללא משפט.
- * יוצאים נגד דיכוי לאומי בבריה"מ — ושוללים את זכויותיו הלאומיות של העם הפלסטיני.

* תומכים ומשתפים פעולה עם ממשלות צילה וארגנטינה — ומתכחשים לעינויים ולרציחות של יהודים ולא יהודים הנאבקים נגד המשטרים הפאשיסטים.

הזעקה שהקימה ממשלת בגין סביב משפטי גינסבורג ו-צ'רנסקי, עומדת בניגוד משווע לשתיקתה ביחס למאבקה של אירנה לווינקוף להצלת אביה שנעלם באורוגוואי.

אין ולא תתכן שתהיה סמיכות פוליטית כלשהי בביקורת על בריה"מ, ביננו לבין ממשלה אשר משתמשת בתעמולה אנטי-סובייטית כדי להצדיק את המשך הכיבוש ולמנוע הקמת מדינה פלסטינית, בתואנה שתהווה בסיס סובייטי.

רק לאלה הנאבקים נגד הכיבוש הישראלי,

רק לאלה היוצאים נגד דיכוי בכל מקום

בעולם, יש זכות לדרוש גם מאחרים לכבד

חירויות אדם וזכויות לאומיות.

שס"י (שמאל סוציאליסטי ישראלי)

ת.ד. 33076 ת"א

ת.ד. 3742 ים

המזדהים עם תוכן המודעה מתבקשים לשלוח תרומות למימונה.

חבצט
כלי מיטה
יפית

חינם: תמונה צבעונית גדולה
לחוד הילדים
בכל ארזות הסדינים
לילדים של יפית

כלי מיטה יפית-דיסנילנד ללא גהון לתיוקות ונוטר, בדגמי שלגיה, מיקי ודיסנילנד,

טכשיו בהנחה של 15% (החבצט בחוקר מ-16.7 טד 15.8.78)

כלי מיטה יפית-להשיג בבתי הכל-בו, בחנויות המובחרות ובדשת חנויות שילב.

יפית Jafit
חלחית של יפית — דיסנילנד ללא גיהון

יצור ושיווק: ביוטיטקס בע"מ, דרך יפו 44 ת"א טל. 03-837510

טיילו בארץ וזכו במדליה!

100 טיולים לבוודדים, קבוצות וצופים. כל טיול על דף הדרכה נפרד — מפה, צלום.

עלון הסברה חינם תקבלו מ"ט 50" — טיול חמושים המסלולים ת.ד. 4768 — חיפה.

טיול חמושים המסלולים
ת.ד. 4768, חיפה 31040

למעוניינים בערך והמרחב (באר"שבע, סדום וכו')! נצלו את ההודמנות החד-פעמית ולמדו בהצלחה מובטחת תוך 9 ימים בלבד

קצרות עברית ו/או אנגלית

בקורס המנוהל בערך ע"י "אולפן גרג" מתל-אביב בשיתוף עם מרכז התרבות בערד. לפרטים והרשמה טלפנו ללא דיחוי: 057-97747.

דרושה

פקידת בוקר

לפנות טלפנית 03-243386 לחנה.

לכל המשפחה!

קורסים מיוחדים לציור

במכון "שנער" לאומנות

פרטים גלריה "שנער" פינסקר 32 ת"א. טל. 289424

השועל הוותיק
 לי מרווין הקשיש, גיבורו של סרט המלחמה האמריקאי המצולם בישראל, מגלם בסרט תפקיד של סמל שעקרונ אחד מנחה אותו במלחמה — להישאר בחיים. הסרט מתרכז על שלוש שנות מלחמה.

המתלבט
 הכוכב האמריקאי הצעיר, מרק המיל, גיבור סרט המדע הבדיוני "מלחמת הכוכבים", מגלם בסרט המלחמה, "התג האדום הגדול", את דמותו הרגישה של רובאי המתלבט בבעייה המוסרית של זכותו להרוג במלחמה.

האדום הגדול הקשוח

עני עשן שחורים היתמרו מעל להוף חבצלת. רעם ההתפוצצויות רי שריקת הכדורים הרעידו את האוויר. על החוף, מעל לשוחות, שכבו חיילים מתברי ססים בדמם ובין הפצצות שהתפוצצו בתוך המים נפלו המסתערים שהגיהו מתוך הר נחתות. סוף־סוף הגיעה המלחמה גם לי נתניה.

עיר היהלומים, שבמלחמות ישראל הר קודמות הופצצה רק מן האוויר, זכתה הר ישבע גם בפלישה מן הים, בנקודה הר רגישה ביותר של ישראל בגבולות הקו הירוק. אלא שמיבצע הפלישה הגדול לא נערך כדי להוכיח לעולם מדוע אין ישראל

מלחמת כוכבים אמיתית מתנהלת בימים אלה ברחבי הארץ

יכולה לסגת מהשטחים. היתה זו בסך־הכל סצנה שנועדה להמחיש את פלישת הצבא האמריקאי לחופי נורמנדיה במלחמת־העולם השנייה, כפי שתיראה בסרט התג האדום הגדול.

התג האדום הגדול הוא שמו של סרט מלחמתי המצולם בימים אלה בארץ בהשתתפות כוכבים ידועים־שם כמו לי מארר ויין (קאט בלו, המיקצוענים, ספינת השור טים, גיהנום בפטיפיק ועוד); מארק המיל (מלחמת הכוכבים); רוברט קאראדין (הקאבוויים בכיכובו של ג'ון ויין, רחובות זועמים), בובי דה־צ'יקו וקלי וורד.

יחידת המארינס האמריקאית. החוף הישראלי נבחר בגלל צוקי הכורכר שבו, המזכירים את צוקי הסלעים שבחוף נורמנדיה, שמהם שילמו הנרמנדים על הים **צילומים**: ציפני מור והרצל רחמנו

פלישה לחוף נתניה
 לי מרווין שרוע על חולות חוף חבצלת בנתניה, שהפך לצורך הסרט לאחד מחופי נורמנדיה, ושם נוחתם

רעם מרגמות, תותחים ורובים מהווים את רעם המלחמה על לוחם

על חוף הצללת בנתניה מצלמים השבוע את הפלישה המפורסמת לנורמנדי.

הכניסה לחוף הים מגודרת בגדרות-חיל גבוהה שמעברה האחר רוחש אתר-הצילומים כוורת. צוות המונה יותר מ-200 איש וכולל מיספר גדול של ניצבים (המשמשים כ-חיילים), מאכלס את השטח. שלוש מצלמות קבועות מוכנות לצילום שלוש התרחשויות ישונות ברומנית, כשצלם הראשי מכהן הר-ישראלי אדם גרינברג (מיבצע יונתן), קשר הפסחא), וכצלמי-מישנה משמשים יחיאל נאמן ואמנון סלומון. החום כבד ביותר. דומה שהאחראי על חלוקת המים במקום הוא הכוכב הראשי, ואין פלא שביום שבו לא יכול להגיע לעבודה, הושבתו הצילומים.

כיתתו של לי מארווין ועשרות חיילים אחרים הסובבים אותה, נמצאים בתוך הר-מים. ענני עשן שחורים מיתמרים מעל המים ורעם התפוצצויות מרעיד את השטח אחת לכמה שניות. מבעד לענני-העשן ניתן רק בקושי להבחין במיספר הרב של הר-חללים הנופלים אל תוך המים, אבל אפשר לגחשו על-סמך בוכות החיילים ה"מרור-טשות" השרועות לצידי החוף כשלצידן שוכבים גברים אמיתיים, מחופשים לחיילים אמיתיים.

האקט הבא של המצלמה מתרכז על פניו של לי מארווין. מארווין המיוזע מתבוסס בחולותיה של גיבשה קטנה במרחק כשני מטרים מהחוף, מביט לתוך המצלמה ושומע

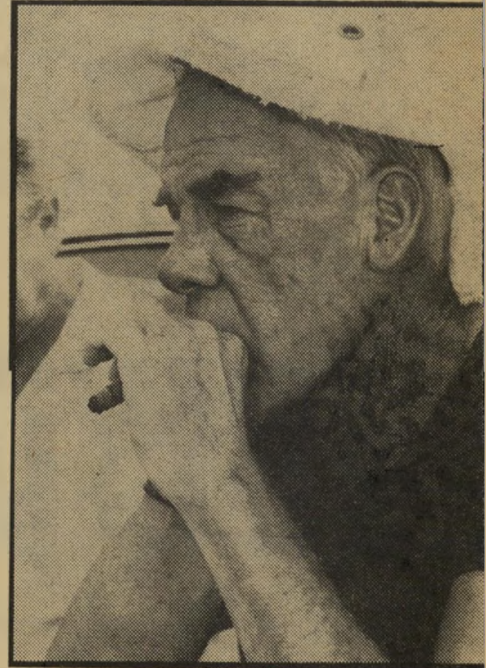

נחתת של צה"ל

צופי הקולנוע בעולם יתמהו לבטח, לכשיראו את הסרט, לגלות אות בשפה בלתי מוכרת, מסמנת את הנחתת האמריקאית המנחיתה את אנשי המארינס בחוף נורמנדיה. צה"ל השאיל ליוצרי הסרט את נחתותיו ואלה לא טרחו אפילו למחוק את אותיות הסימון בעברית המופיעות עליהן, מתוך הנחה שהצופים יחשבו שמדובר בסמל מיסטרורי או צופן.

הבמאי

סם פולר (מימין), במאי סרט המילחמה האמריקאי קאי המתאר חלק מחוויותיו שלו בעת הר-מילחמה, מדריך את שני כוכבי סרטו — לי מארווין ומרק המיל, לפני הביצוע בשטח.

הסמל המסתורי

קולנוע לי מארווין הוא הסיגאר הנצחי, שאינו מש מפיו בהפקות שבי הצילומים. למרות שהתנהג עם הצוות בידידות סירב להעניק ראיון ביום הצילומים. למטה: רוברט קאראדין נופש באחת ההפקות.

מקלחת בדר"ל

חיילי המארינס האמריקאים היו ודאי מאושרים לו קידמה את פניהם בנחיתה בחוף נורמנדיה נערה בביקיני ודלי מים, כמו זו

שציפתה להם על חוף נתניה. בעזרת הדלי הרטיבה עובדת ההסרטה הישראלית את החיילים, כדי ליצור רושם שיצאו מן הים. בתמונה למטה: ניצבים ישראליים המופיעים בתפקיד חיילים אמריקאיים.

(המשך מעמוד 45)
חיילים בחטיבה הראשונה של חיל-הרגלים האמריקאי, שביצעה משימות מיוחדות בר-תקופת מילחמת-העולם השנייה. תג אדום ועליו הסיפרה 1 שימש סימן-ההיכר של אותה יחידה, ומכאן שמה "התג האדום הגדול".

בלי גינונים

מיוחדים

ע לירת הפרט, שנכתב בוויים עלי-ידי סמואל פולר על-פי סיפור אישי שבו התנסה, עוקבת אחר שועלי-קרבות ותיק המכונה "הסרג'נט" (הסמל), ש-אותו מגלם לי מארווין, מפקדה של כיתת-רובאים המונה 14 צעירים בני 18-20 (גריף, זאב, וינגי וג'ונסון), ומדריך אותם במשך שלוש שנים. דרך הפלישה לצפון-אפריקה, סיציליה, צרפת, חוף אהמה ש-בנורמנדיה, הקרבות בבלגיה, גרמניה ו-

להוראתו האחרונות של הבמאי לפני הי צילום הבא. הריכוז גבוה מאוד, כיוון שאי אפשר לצלם אותה סצינה יותר מפעם פעמיים. לא רק בגלל כבוד המיקצוע אלא משום שאסור לבזבז "תחמושת" מיותרת. הכמויות מדודות ושקולות. ברמקול נשמע קולו של עוזר הבמאי הקורא "אקשן" — כלומר, התחלת הצילומים. שקט מוחלט משי תר בשטח. שהמה עד לפני שניות אחדות כנחיל-דבורים. המתח גובר. מארווין מונה בקול בס עמוק מ'1 עד 7, כשמדיפעם חוצה את טווח המצלמה בריצה חיל זה או אחר. קאט — סוף הצילום. מארווין יחברו עוברים לנחת תחת סככה, כשהכל מתחיל לרחוש סביבם כמקודם. תיקון הי איפור, ושתית מים, דקות אחדות של ריכוז — ושוב לעבודה. אותה סצנה מצולמת כעת מזווית אחרת, ממרחק ושונה. מארווין ו- חבריו לא אומרים צוואש תחת עומס החום הכבד, והם נלחמים כאריות.

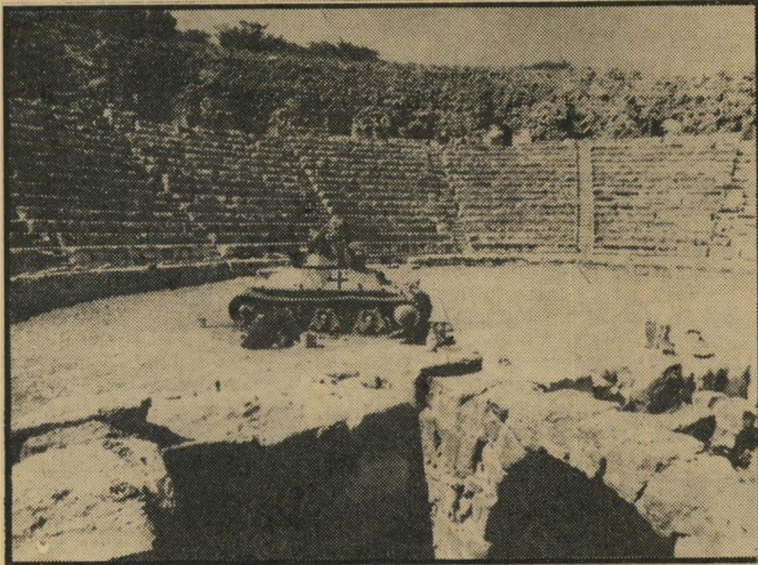
הפסקת צהריים. לי מארווין וכל אנשי הצוות מסתערים על "הגבעה הכבושה" כדי לסעוד את נפשם במיסעדת-סרטים מאולתרת. מארווין מתערב ללא בעיות בין "פשוטי העם", ואין מבחינים אצלו בגיג נונים מיותרים של כוכב, למעט העובדה שאינו מסכים להתראיין "בגלל העומס הכבד עלי ביום-צילום דחוס זה". כפי ש' מגונן עליו איש יחסי-הציבור של הסרט, זיק הייצי.

מילחמת הכוכב במלחה"ע השנייה

ההסרטה, המכניס את הביצורים של הגרמנים על החוף, במקום אויב המתינו ללי מרווין וחיליו מאות סקרנים מנתניה והסביבה, שנקהלו ובאו לצפות בסצנת המילחמה שצולמה על חוף עירם.

נועץ הסרג'נט לי מרווין כשהוא מרותק עם חיליו אל החוף בעת הפלישה לנורמנדיה. מאחוריו נראים עובדי

זבט אל האויב

חק. "תמיד רציתי להיות שחקן, משום שי אינני יודע לעשות שום דבר אחר". הוא מספר. "כשפנו אלי להשתתף בסרט הזה, חשבתי בתחילה שאני מעדיף לראות את הסרט, מאשר לעשות אותו. הפגישה עם סאם פולר הכריעה את הכף. ההתלהבות שלו סחפה אותי. העבודה שלי על התפקיד היא שילוב של תפיסה מוקדמת שלי את הדמות לפני שאני מתחיל לצלם, וההתפתחות שלה תוך כדי הצילומים. אני חייב להתאים את עצמי לתפיסה של הבמאי, ואני יכול לשאול אותו לפני כל צילום כמה ושאלות שארצה. אבל אינני יכול לעשות את הסצנה כמה וכמה פעמים, צריך לעשות את זה במכה אחת. זה לא תיאטרון שאפשר לעשות חזרות ממושכות. לצורת עבודה כזאת הכינו אותי כל השנים, כי

עומת זאת, אפשר להגיע בנקל אל מרק המיל, העולה מן המים ולוחץ יד רטובה וחזקה, כשחיוך רחב מתפשט על פניו הילדותיים הנאים. המיל מספר שהוא מייצג כמה טיפוסים ביחידה האמיתית של סאם פולר, בתקופת מילחמת העולם השנייה. בסרט הוא מגלם דמות אדם רגיש שנפשו מתענה בשאלה המוסרית אם לרצוח או לאו. הוא מרגיש שאין לו זכות ליטול חיי אדם, למרות שמפקדו מנסה להבהיר לו ש"להרוג זה לא לרצוח", וכי העיקרון היחיד על פיו יש לפעול בשעת מילחמה הוא ההישארות בחיים. כרובאי טוב הוא יכול להרוג אנשים בכמויות וכך גם קורה, עד שהוא נתקל באויב עין בעין. "לסרט זה", אומר מרק המיל, "יש פורטנציה להיות מוגנה של סרט-הרפתקות גדול יחד עם מנה גדושה של לב". זהו סייפור אישי של ארבעה אנשים, סיפור קטן

גרמנים בבי"ח שאן סנק גרמני הניצב במרכז האמפיתיאטרון הרוי מאי העתיק של בית שאן (למעלה) משמש יעד לתקיפה של חיילי הצבא האמריקאי (למטה). הסנק מדגם הוציקס סופק למפיקי הסרט על-ידי צה"ל. בסרט הופך האמפיתיאטרון הרומאי למיתחם מבוצר של הצבא הגרמני. עלילת הסרט נכתבה בידי הבמאי סמואל פולר על-פי סיפור אישי שבו התנסה.

גרמנים בבי"ח שאן

במדי מארינס של הצבא האמריקאי, על חוף היס בנתייה, מייצגת גוויה של הרוג שנקטל בעת הנחיתה. במאי הסרט פיזר בובות כאלה לאורך החוף, העדיף אותו על פני שחקנים חיים. שאותם היה צריך לאפר. "הבובות אינן נשמות ואינן זוות", אמרו אנשי הסרט.

בובה מרוסקת

סירטיטלוויזיה שונים שבהם השתפתח. מה דעתו על לי מארווין, כפרטנר? "בהתחלה פחדתי ממנו, בגלל התדמית שלו בסרטים שעשה בעבר", הוא מסביר. "אבל בחיים הוא לא בדיוק ככה. הוא קצת שותה, אהב לספר סיפורים מצחיקים, קים, אהב מאוד שאתה צוחק מהם ורוצה שאתה תיראה טוב כדי שהוא ייראה טוב. הוא מכיר את העסק לאורך ולרוחב. הוא רק התלתול גדול, ותו לא. חוץ מזה הוא באמת מוכן לעזור אם אתה באמת מוכן להקשיב לו, וזה משתלם."

בלי הרואיות וקישוטים, העובדה, שאם פולר עבר את הניסיון על בשרו מייחדת את הסרט. הוא היה ישם, הוא יודע מה נכון ומה מזויף, בניגוד למילחמת הכוכבים, והו סרטי-מלחמה אמיתי, והשתתפותו של הי במאי בה בעבר מגדילה את האחריות שלי ושל יתר השחקנים לעשות את זה אמיתי, אמין".

מארק המיל הוא בן 26, בעל תואר שני בתיאטרון. לפני שהתחיל להשתתף בסרטי טיטלוויזיה, שיחק בכמה מחזות תיאטרון.

הניצן הקרוב ביותר הצפוי לקהל הישראלי מן הגל הוויאטינאמי החדש הוא סרט בשם השירה הביתה. זהו מיבצע פרטי של ג'יין פונדה, שראתה בסרט הזדמנות לומר דברים חשובים לא רק על המלחמה, אלא גם על מעמדה של האישה בחברה האמריקאית, שני נושאים הקרובים מאד לליבה. משום כך הסכימה להיות שותפה להפקה, ואפילו להשתתף בסצנה אירוטית נועזת (שבחלקה הוחלפה עליידי כפילה) למרות ששבועה פעם, כי אחרי מה שעולל לה בעלה הקודם, רוצה ואדים, לא תסיר עוד את בגדיה מול המצלמה.

בין שני גברים. השירה הביתה הוא סיפור של אישה הנקרעת בין שני גברים: בעלה החוקי, שנתלה לשרת שותפה להפקה, ונכה-מלחמה משותק כחצי-גופו התחתון, ושאותו היא מכירה בבית-החולים אליו היא פנתה כדי לעבור כמתנדבת. הרעיון לסרט נולד אצל ננסי דאיד (מי שכתבה את *סלאפ שוט*, אותו סרט שנקרא

ג'יין פונדה וברוס דרן
לשוב הביתה?

בעברית פול ניומן וחברתו), וגולגל הלאה עליידי ג'יין והמפיק ברוס גילברט, שראי את החשיבות הכפולה שבו. במקור היה הסרט צריך להיכתב עליידי ואלדו סאלט, הבמאי המיועד היה ג'ון שלזינגר, ושיתוף-הפעולה בין השניים נראה טיבעי ומבי טיח. בעיקר משום שהם עשו יחד את קאובוי של חצות, אלא שאחרי היריה-רבים החליט שלזינגר שנושא כזה זקוק לבמאי אמריקאי ולא בריטי, ומשך ידו מן העניין. התסריטאי סאלט פרש גם הוא בהמשך. בשלב זה היה כבר במאי אחר, האל אשבי (הארולד ומוד) ממונה על הרביע. והוא הביא עמו את התסריטאי שלו, רוברט ג'ונס, ואת אולם שעבד עימו בסרטו האחרון, נועד לתהילה, האסקל וקסי-לר.

ההפקה לבשה צורה חדשה ויצאה לחפש את השחקנים שיופיעו לצידה של ג'יין בסרט. רעיון אחד, שנולד עוד בימי שלזינגר, ג'ר, היה להעסיק את ג'ון וויט, כוכבו מאז קאובוי של חצות, וויט נועד לתפקיד הבעל היוצא לויאטינאם, לדמותו של הנכה, המרכזית יותר, ניסו להשיג את ג'ק ניקולסון או אל אצ'ינו. אלא שוויט גילה כל העת התעניינות גדולה יותר בתפקיד הנכה, ולא הירפה עד שזכה בו. מהדגם שהמשיך ומתן עם השניים האחרים עלה על שרטון. **כיסא גלגלים.** הכנסה מוקדמת לקראת ההסרטה החליט וויט, שזה לו תפקידו החשוב הראשון אחרי שנים של שתיקה, להצטרף במשך שלושה חודשים לבית-החולים הר מטיפל בכייר-מלחמה. הוא מחזיק בביתו עד היום כיסא-גלגלים, הודהותו עם התפי-קירו הצליחה, לעיתים, להפחיד אפילו את חבריו להסרטה, "הוא היה כמו כלב שתפס עצם וסירב להניח לה", תיארה ג'יין פונדה את התמכרותו של וויט.

מי את, גברת מייסון-סיימון?

הקאריירה מעל לכל, והמשפחה מעל לקאריירה

לפני חמש שנים היא היתה עדיין אל-מונית או, שמא צריך לומר אלמונית על בדי הקולנוע, כי הקאריירה שלה היתה בסיומן פריחה הן על הבמה והן בטלוויזיה האמריקאית, שם היתה מבוקשת בעיקר בסדרות רומנטיות של שעות אחר-הצהריים. היום, אחרי ארבעה תפקידים בלבד, שי-הראשון בהם היה רק תפקיד-מישנה, יכולה הגברת לזקוף כבר שתי מועמדות לפרס האוסקר וסידרה של שבחים מצד הביקורת ואנשי-המיקצוע, הטוענים שהיא אחד ה-כישרונות הבולטים ביותר שנתגלו בתקופה האחרונה. שלא לדבר על הבעל המפורסם שנטלה לעצמה, מחזאי נודע הנושא באתר ריזת המלאה להצלחת סדרתה האחרון, למי שעדיין לא ניחש, המדובר במארשה מייסון, רעייתו של המחזאי המצליח ביותר כיום בארצות-הברית, ניל סיימון, ולכוכבת ה-מתח המוסרט החדש שלו דירה לשניים.

כאשר פנה אליה הבמאי פול מאורסקי (אשה לא-נשואה) בפעם הראשונה לפני חמש שנים, היא היתה עסוקה מאד: בהופעה על פדרי הבמה, בהצגות ניסיוניות כמו האינ-דאני רוצה לברונקס של ישראל הורביץ או יום הולדת לוונדה ג'ון של קורט וונגאט. התאטרון המיסחרי החל שם אליה לב, והיא דילגה בין פרח הקקטוס בחוף ה-מיורחי, לבין חיים פרטיים בחוף המערבי, כאשר נותר לה זמן פנוי, בבקרים, היתה דהרת לאולפני-הטלוויזיה להופיע בסדרות בעלות שמות מקוריים כמו אהבת החיים, **נשמה אמיתית**, משום כך היא נבחרה אצל מאורסקי בניו-יורק, וקיבלה את התווה לחתימה בסדרת-פרנציסקו, היא התבקשה לגלם באני אוהב את אשתו את הנערה החטובה, שרמו של נשמה אמיתית מסתתרת מאחרי החתיכות המיקצועיות שלה, שעה שהיא מנחמת את ג'ורג' סיגל אחרי שאשתו מגרשת אותו מן הבית.

זה היה תפקיד קטן בלבד, אבל די היה בו לפיתוי במאי אחר, מארק רידל, שבא לבקש ממנה את שירותיה. הוא ראה אותי בסרט של מאורסקי וחשב שאני מתאימה לתפקיד הראשי בסרט שהוא תוכנן, חשב, אבל לא היה בטוח, לכן נסע לסני-

פרנציסקו (שם הפכה בינתיים כוכבת של תיאטרון-פרטוראר מכובד), כדי לראות אותי שוב בנורה של איבנס. בהפסקה, בא לבקר אצלי בחדר-ההלבשה הציג עצמו כחבר של פול. גילגלנו שיחה נעימה, ולא חלמתי אפילו שזה מיבחן-הבד השני שלי. מספרת מארשה.

המוכשרת ביותר. רידל סבר שהי מיבחן הצליח, ומארשה קיבלה את תפקיד היצאנית, אם לנער שחום-עור, המסתבכת בקישרי-אהבה עם מלח-בחופשה (ג'יימס קאן בחופשה עד חצות, לכאורה, כל מה שעשתה היה להחליף על הבד דמות של אישה קל-תודעת חובבת באשה קל-תודעת מיקצועית, אך למעשה, היא ניצלה את ה-הזדמנות כדי ליצור דמות רבת-גוונים שבה תלומד, הייאוש, החיסוס הטוהר משר-תלבים זה בזה בצורה מופלאה, רידל טען, אחרי סיום הסרט, שמארשה היא "השחקנית הכישרונית ביותר שצמחה לבד האמריקאי". היא היתה מועמדת לפרס האוסקר וזכתה בפועל ב-"גלובוס הזהב", המוענק עליידי איגוד כתבי-החוק והוליווד מדי שנה, לשחקנית המצטיינת בעיניהם. אחרי הופעה שנייה בלבד על המסך הגדול, זהו הישג לא רע בהחלט.

סידור אידיאלי. בינתיים, כמה חור-דשים קודם-לכן, כשהיתה עוד בין סרט אחד למישנה ושעה שעשתה חזרות על מחזה בשם *הדוקטור הטוב*, הפגישו אותה עם המחבר, שמו: ניל סיימון, האיש שהצחקיק את אמריקה בקומדיות שלו בעילות גדולה כל-כך עד שהפך מיליונר, הזוג המודר, מלון פלאזה, צמד בכותרות הם רק כמה מן המחזות שכתב, אלא שבאותה התקופה לא היה סיימון עליו במיוחד, אשתו, שלה היה נשוי 20 שנה, נפטרה זמן קצר לפני-כן ממחלה ממארת. מארשה וגיל טוענים היום, שברגע שבו נתנו עיניהם זה על זה, היתה להם הרגשה כאילו הכירו מאז ומעולם. התוצאה, מול עיניהן המשתוממות של רכלניות, אשר סברו שסימון חייב לעבור תקופת-אבל ממושכת, נישאו השניים 22 יום בלבד אחרי שפגשו לראשונה, הכל טענו או שלנישואים כאלה לא יכול להיות

מארשה מייסון וריצ'רד דרייפוס ב"דירה לשניים"
ברד אל, האוסקר

חמה, והדבר גורם לו בסופו של דבר די-כאון שמסתיים בהתאבדות (קאראדין שוהה בימים אלה בארץ, ומיפיעו בסירטו של סמואל פולר התג האדם הגדול). **התכבדות ושנינו.** לגבי ג'יין פונדה, הסרט אמור באשר-בראשונה להיות סי-פורו של תהליך התבגרות ושינוי. שינוי של גברים המעזים להשתנות אחרי שהיו במלחמה, וללמוד את הלקחים ממנה, רי-שינוי של נשים הלומדות לפתח את אי-שיתן ולעמוד על רגליהן מבלי להישען על גבר, אין ספק שיש צורך באומץ-לב כדי ליטול חלק במלחמה, היא אומרת,

את תפקידו המקורי של וויט מסרו, בסופו של דבר, לאחד השחקנים המחוננים ביותר של הוליווד, ברוס דרן, העסוק בגילום דמויות מעניינות עדי-כדי-כן שאין לו פנאי להפוך כוכב של ממש. דרן, שי-הזכיה כי הוא מסוגל לגלם פסיכופאת (למשל, ביום א' השחור) מטיל-אימים, רי-לשעשע (כמו בחימוח של היציקוק) באיתה מידה של הצלחה, היווה את התוספת ה-אחרונה לצוות ההסרטה, הכלל בין השאר גם את בובי קאראדין, הצעיר בבני המישר פחה, המגלם בחטיבה הביתה חייל שאינו מסוגל לשכוח את הזוועות שראה במיל-

שחקנית מארשה מייסון
בלי תקופת אבל

עתידי. בינתיים הם הוכיחו שיש להם גם עבר, גם עתיד וגם הווה. למארשה לא היו ספקות: "מה עוד ישתי כנותיו של ניל רצו בלי נכנסתי למישפחה מן המוכן, זהו נראה בעיני סידור אידיאלי".

מאז, הפך הגורם המישפחתי חשוב במי-יוחד בקאריירה של הגברת מייסון. היא מוכנה להופיע בסרטים בתנאי שזה לא ירחיק אותה מן הבית, ואולי זו הסיבה שלא הוסיפה אלא שני סרטים בלבד ל-רשימת הופעותיה: אודרי רוד וזירה ל-שניים. למה האחרון היה קסם מיוחד לגביה, מאחר שמדובר במחזה מצליח של ניל סיימון כמובן, ובעבודה עם במאי שהוא ידיד-מישפחה, הרב רוס (הוא עשה לפני-כן עיבוד אחד למחזה של סיימון, צמד בכר-תרות), מארשה, שהיא אישה באמצע שנות השלושים לחייה, מגלמת נערת-מקלה הי-מנסה לשגב לקאריירה בימתית אחרי שי-הגבר עימו חיה כמה שנים עזוב אותה לאנחות. גוסף על בעיות הקאריירה היא נתקלת גם בבעיות מגורים, מאחר שמסתבר שהגבר מכר את הדירה המשותפת שלהם לפני שהסתלק, ותקונה בא לדרוש את זכויותיו.

רוס, הידוע כבמאי שיודע להוציא משח-קניו את כל מעלותיהם הטובות, ניצל להפליא את העימות שבין נערת-המקלה המהססת לבין השחקן השאפתן שרכש את דירתה (ריצ'רד דרייפוס), והתוצאה סיפ-קה את רצון הכל, מכל הבחינות. דרייפוס זכה באוסקר, מייסון כמעט שזכתה בו (יש אומרים שאילו התייחסה ברצינות גדר-לה יותר לקהיליה ההוליוודית ולעבודה ב-סרטים, היתה מקבלת אותו), והסרט הוא כיום הקומדיה הריוחית ביותר בתולדות הוליווד.

אבל עם כל הכבוד לקאריירה, המישפחה עדיין העיקר אצל הגברת מייסון-סיימון. זה בולט אפילו בבחירת התפקידים: בשלושה מתוך ארבעה היא אם לצאצא יוצא-דופן (בדירה לשניים זו בת השנונה אפילו יותר מאמה).

שלא לדבר על הכרזותיה האישיות, "העיקר הוא שלא להניח לדמויות שאני מגלמת להשתלט עלי עדי-כדי-כן שאצטרך לקחת אותן אתי בערב, כשאני חוזרת הי-ביתה, זה לא יהיה כל-כך משעשע למיש-פחה, כאשר אשחק דמות של אישה מתוס-כלת או עמוסת בעיות. שחקן צריך לדעת להפריד בין התפקיד לחיים". הגברת מיי-סון, מן הסתם, השתלטה היטב על המלאכה.

"אבל אומץ-הלב האמיתי הוא ההעזה להור-ציא מסקנות מן המלחמה הזאת, לא להצ-דיק אותה רק משום שנטלת בה חלק." מה שהסרט צריך להראות, לדעתה, הוא "כיבוד הצליחו אנשים ללמוד מכל מה שקרה להם, ולאור די אומץ להתגבר גם על הי-מיגבלות הפיסיות וגם על המיגבלות הרור-חניות שלהם...". **השחקן הטוב ביותר.** באיזו מידה יצליח לעשות רושם כזה על הקהל הרחב, שאלה זו פתוחה עדיין. מאחר שחלק גדול ממנו מתרחש בין נכיי-מלחמה, אין ספק שלקהל הישראלי תהיה מעורבות גדולה

בעניין, כי הרי אין כמותו למוד-סבל בנושא זה.

אבל לפחות נבואה אחת של הגברת פונדה התגשמה, הלקתה, עד היום, כאשר הסתיימו צילומי הסרט. הכריזה: "ג'ן וויט יקבל בודאי את פרס האוסקר, כי אני מסוגלת להעלות בדעתי משהו שיגיש מישחק מרשים משלו". לכך יש להמתין עד לשנה הבאה, אבל בינתיים כבר זכה וויט בפרס שווה-ערך לאוסקר. בפסטיבל-הסרטים בקאן נבחר כ"שחקן הטוב ביותר", ובכך הוכיח שלשמו של הסרט יש יותר ממשמעות אחת. כי לגביו, זהו השיבה לקאריירה קולנועית שרבים הספידו מזמן.

פסטיבל

קולנוע לראשונה

עוד לא אבדה התיקוה: הקולנוע, שנחשב במשך תקופה ארוכה עליידי המימסד הישראלי כבידור שיש לדרגו בין קירקס למועדון-לילה, עומד לזכותו השנה בהכרה הרשמית שלו כאמנות. זאת, במסגרת הרמישעל היוקרתית ביותר לאמנות המאורגן מדי שנה בארץ, הלא הוא הפסטיבל הישראלי.

במשך שנים, כל מה שהוצג בפסטיבל זה היה אופרות, באלטים, רסיטלים וקונצרטים, מה שנחשב כאמנות שברמתו של עולם.

הנה, הפלא ופלא, השנה עומדים להקרין במיסגרתו לקולנוע לא פחות משלושה ימים תמימים, במוזיאון תל-אביב. ליתר דיוק, להקנת תוכנית של סרטים ישראליים, שנבחרו בשיטת-פעולה עם המכון הישראלי לקולנוע. במרתונים ארוכים, שייתחילו מדי בוקר ויסיימו בחצות הלילה במוזיאון, יוקרנו סרטים מכל התקופות, חדשים וישנים, למן הם היו עשרה של ברוך דינר ועד מיקרה אשה של זאק קתמור, מפורסנה של מנחם גולן ועד לאן נעלם דניאל ואקט, בתוספת שלושה ימים ילד, חגיגה לעיניים, הבית ברחוב ירושם אור מן ההפוך ועוד. בסך-הכול, 15 סרטים באורך מלא, כשלכל סרט ארוך מוספים גם סרטים קצרים.

זאת, בהתאם לגישה שהפסטיבל הישראלי מיועד פחות לישראלים ויותר לתיירים הבאים להכיר את ישראל (אם כי לגבי כמה מן הסרטים, תהיה זאת הודמרת לרבים, שהחמיצו אותם בפעם הראשונה שהוצגו). עכשיו יש רק לקוות שי לקראת השנה הבאה, ימצא הפסטיבל הישראלי לנכון להביא, בצד מנצחים, זמרים, רקדנים ונגנים מפורסמים, גם סרטים בעלי עניין מיוחד שנעשים בחוץ ואין להם מפיצים בארץ, או, אולי, יהיה סוף-סוף גם בישראל, פסטיבל אמנויות איתני החולל את כל האמנויות.

תדרוך

חובה לראות

תל-אביב — פרובינדט, אשה לא נשואה, הספיל, ג'וליה, מיפגשים מן הטוג השלישי.

ירושלים — פנטסיה, אודיסיאה בחלל, חיפה — פנטסיה, ג'וליה.

תל-אביב

*** **פרובינדט** (מוזיאון צרפת) — מציאות ודימיון נלחמים זה בזה בתודעתו של סופר ישראלי, בליליסטים ובבוקר שי לאחריה. סרט מסובך ומרתק של אלן רנה עם מישחק משוחב של ג'ין גילגום, דירק בוגארד, דיוויד וורנה, אלן בורסטין ור איליין סטריץ'.

*** **הטפיל** (פריז, איטליה) — סא-טירה פראית ונועזת על הכנסיה הקאתולית ועל המימסד הארטלקי, משתמשת בסגנון קולנועי חריף מאד העלול להרגיז את עדיינהנפש.

ירושלים

*** **פנטסיה** (אורג'יל, ארצות-הברית) — וולט דיסני הופך ציירות קלאסיות למוסיקלולויה חזותית בסיגנון שמתחיל בקיש (בפאסטורלית של בטהובן), ומגיע עד לאבסטרקט (בטוקאטה ופוגה של באך).

חיפה

*** **ז'וליה** (שביט, ארצות-הברית) — פרק מזיכרונותיה של הסופרת ליליאן הלמן, על קישרי הידידות שלה עם נערה בחגיגה שהפכה מבת מפונקת של מישפחת מיליטרים ללוחמת של מתחרת אנטי-נאצית באוסטריה. עם ג'ין פונדה וואנסה רדי גרייב.

נוי יגרש

את הנודוזה?

מגע המדוזה (הוד, תל-אביב, אנגליה) — זה מתחיל כאשר אלמוני מנפץ גולגולתו של אדם הצופה בטלוויזיה, בלא אזהרה מוקדמת. אולי זהו סמל לניקמת המסך הגדול במסך הקטן, שגנב לו את הקלייני טורה. מאוחר יותר מסתבר שהקורבן האמין כי כוחרשע שוכן בקירבו, וגרם כל מיני אסונות. כל מה שהיה עליו לעשות היה להביט במישהו בעיניו הכחולות, וכבר נידון אותו מישהו לכליה. איש אינו מאמין, כמובן, במחציותו הראשונה של הסרט, בבדיית שכאלה, אבל לשם כך יש לסרט שני חצאים. כדי שלקראת הסוף יתחילו להתעורר הספקות, החשד יתגנב ללב הדמויות האחרות, ובסופו של דבר יהפוך הזרע הרע עובדה בלתי-מעוררת בדעת הנפשות הפועלות בסרט.

כל זה מתרחש, כמובן, על המסך. כי לגבי מי שיושב באולם ומתבונן בפרשה כולה, מה שניראה מההתחלה בלתי-סביר, ממשך להיראות כך גם בסוף. הבמאי ג'ק גולד והתסריטאי ג'ק בריילי, מנסים לשדך את מגרש השדים עם כלבים של בני באסקרוויל, ושולחים בלש נוסח המפקח מגרה לצוד את השטן בכבודו-ובעצמו. התוצאה היא שאין תעלומה, כי הרי כבר בהתחלה נאמר שהרשע אינו אלא הבן-ידוד השחור של השוכן במרומים שהושלך, לפי מילטון, מן הקומה העליונה, ומאז הוא חורש מזימות נקמה אפלות.

נטורה ואנדריוס — הזרע הרע

ולבסוף, השם. המדוזה היתה מיפלצת מן האגדה היוונית, שמבטה הפך כל יצור חי לנציב-סלע. מי שחיסל אותה היה פרסאוס, שהסיר את ראשה במחיר-חרב אחד. שתיים תמימות אינן מספיקות לגולד ובריילי כדי לעשות אותו הדבר.

לנצ'יה

ופולקסוואגן

החיפושית במונטה-היקרלו (תל-אביב, ארצות-הברית) — הכל מכירים כבר, בודאי, את חיפושית-הפלאים של אולפני וולט דיסני. זוהי המכונית המהירה ביותר, השובבה ביותר, העצמאית ביותר והנבונה ביותר שזכתה אי-פעם לככב בסרט. העניין עלה הרבה כסף למפעלי פולקסוואגן, אבל הם קיבלו תמורה מלאה בפירסומת שעשו להם הרפתקאותיו של הרבי (שמה של החיפושית הקונדסית).

הפעם דואגים אולפני דיסני לספק עוד כמה נתונים חיוניים על גיבורם הברזלי. ראשית, מסתבר מעל ומעבר לכל ספק שהרבי הוא זכר. זאת הפעם הראשונה שמבררים את מינו, ויש לעניין חשיבות מירבית, לפחות בסרט זה. שנית, מסתבר שהרבי, נוסף על כל מעלותיו האחרות, נוחן גם באופי רומנטי המתאים יותר לבן המאה ה-19 מאשר לאחד כמוהו ששוכנו החוקי לא היה אלא אדולף היטלר (אין מה לעשות, היטלר הוא זה שהמליץ בחום על ייצור המכונית העממית הקטנה). שלישית, הרבי מגלה רוחב-לב וחולק את אורות הבמה עם מתחרה מפח ופלאסטיק מתוצרת לאנצ'יה. ראה שבעקבות הפסקת ייצור החיפושיות צריך היה למצוא מממן חדש לסרט, וזה נמצא בדמות גדול יצרני המכוניות באירופה, פיאט (שרכש את מיפעלי הלאנצ'יה. אבל במיכל של הרבי מוסתר יהלום שנגנב מן

ג'ינס ונוטס — המצאות ילדותיות

היוקרה של לאנצ'יה לפני שנים אחדות). כצפוי יש בסרט פעלולים רבים, בעיקר של מכונית הנוסעת ללא נהג, כשהמוצלח בהם הוא הרגע שבו מגיש הרבי זר-פרחים ללאנצ'יה אחרי טיול משותף של השניים בחוק הטבעי. יש עוד הרבה מאד המצאות, מרביתן ילדוני תיות. אבל אם חם מאד בחוץ והקולנוע ממוזג, זה כדאי.

נובעד לחזית

השגרתית

אשה לא-נשואה (פאר, תל-אביב, ארצות-הברית) — פול מאזורסקי הוא במאי המנסה מזה שנים להעלות על הבד, בצורה הנאמנה ביותר, את אורחות החיים של הבורגנות הממוצעת בארצות-הברית, כלומר מעמד זה שהקולנוע מסתייג ממנו בדרך-כלל, משום שהוא נחשב משעמם ביותר. מאזורסקי שאף להצביע על הרבנויות שניתן למצוא מאחורי החזית השיגרתית, וסרט זה מהווה עבירו צעד אחד קדימה.

אריקה היא אשה רגילה בהחלט. לא יפה במיוחד אם כי שמורה היטב. בתחילת הסרט היא נשואה כבר 17 שנים, ונדמה לה שהיא מאושרת. בתה, בת ה-15, חסרת-חן ומסורבלת כבנות רבות בגיל קשה זה. בעלה, גבר נאה ל-מראה, עובד בבורסה ומרוויח היטב. בקיצור, התגלמות גן-העדן הבורגני.

עד שיום אחד מכרזו הבעל כי הוא מצא אשה צעירה יותר, ואינו יכול להרשות לעצמו להחמיץ את ההזדמנות. הוא עוזב את הבית, את הבת והאשה. אריקה מחפשת תמיכה בחברותיה שעברו חוויות דומות, או ניצבות בפני מצבים מאותו הסוג. היא פוגשת גרושים, מנסה דון-דואנים מיקצועיים ולבסוף מוצאת פתרון, בדמות צייר בריטי מצליח. מעלתו היוקרתית של הסרט היא הגשת הסיפור בצורה הפשוטה והמובנת ביותר. היטיבנות של ג'יל קלייבורג ב-תפקיד הראשי מעניקה לכל העניין ממד נוסף של אמינות.

מרפי וקלייבורג — טיבעיות ואמינות

לכן, אם יש רגעים צורמים קטנים בסרט, הם קורים ברגע של חריגה מן הטון הנמוך הזה: סצנות אצל פסיכיאטרית שהם ספק פארודיה ספק מלודרמה; ארוחה של האם. אבל יהיה זה בלתי-הוגן להתעכב יותר מדי על תופעות צדדיות, בסרט שמעניק בסופו של דבר חוויה נעימה ביותר למרבית הצופים.

רחל מרחלת על כל העולם

המנהל התחתון

זאב ומירי חפץ
חתונה מצומצמת

חפץ לא הזמין לחופה איש מאנשי מישר רדו, ונסע עם אשתו הסופרייה היישר לירח דבש בן עשרה ימים. נר, שיהיה במול.

אם יש מנהל צעיר, דינאמי, חתיך ומצ' ליה בקירובנו, אין זה אלא מנהל ליטכת העיתונות הממשלתית זאב חפץ. גם בלי דיעות פוליטיות ופוליטיקה בכלל, הבחור בן השלושים הספיק כבר להתחתן. להוליד בת, להתגרש, ובימים אלה ממש התחתן בפעם השנייה.

ואם לא די בכך, הרי בימים הראשונים לכהונתו — שהיא רמה, לכל הדיעות — נפל חפץ ישר על ביקורו של גישי מצריים אנוואר אל-סאדאת, והוא היה אחד האחד ראים הישרים לסדר המופתי ששרר בר מרכז התיקשורת שהוקם לתפארת בתיאט' רון ירושלים. ותאמינו לי, זה לא הולך ברגל.

מה אומר ומה אדבר, כמו שראיתי אותו הבנתי שאחד כזה לא יישאר הרבה זמן חופשי בשטח. דיווחתי לכם בהרחבה על מעלותיו של הנ"ל, והנה, בעצם ימים אלה נודע לי שלפחות אחת עשתה מעל ומעבר, והצליחה להפיל את הצעיר המבוקש בר רישותה. שמה **מירי**, ואינני יודעת עליה הרבה חוץ מזה שהיא נראית לא רע, ור שהיא ובעלה הטרי מאושרים עד לב הי שמיים.

החופה התקיימה בבית פרטי בירושלים, בחוג מצומצם שכלל עשרה אנשים ובתוכם מנהלים כלליים של מישרדיממשלה: הד"ר אליהו בן-ארישר מנכ"ל משרד ראשי הממשלה, שהוא בעצמו רווק מבוקש-עד מבוקש-מאוד ואפריים עברון, מנכ"ל מישרדי-החוץ, שכמו מרבית המנכ"לים הוא בשני ובעל מישפתה.

סגן ראש-המישלה

מחזר

כבר שבועיים אני שוכרת לעצמי את הראש, מיהי אותה גברת שישבה לצידו של סגן-ראש-הממשלה, הפרופסור ייגאל ירין, בארוחת-הערב החגיגית לכבוד סגן-נשיא ארצות-הברית וולטר מונדרייט. כבר שבועיים אני שואלת כל מי שאמור לדעת משהו על כל מישוה בחלונות הגבוהים, והנה, אחת מציפורי לחשה לי לפתע כי כבוד סגן-ראש-הממשלה מנהל רומן סולידי עם הד"ר אליזבט פורקמינר, אחת הרופאות היותר-ידועות של קופת חולים בירושלים. ההסיפור קיבל מישנה תוקף כאשר ידיו הביא עימו את ידידתו לסעודה החגיגית שהתקיימה במישכן הכנסת. למה לא, בעצם?

ייגאל ירין במסיבה מי האלמונית?

הלולנית העליזה

מרוכ ביצים בסרט ישראליים מצחיקים, לא ראו את היער, וכשאני אומרת יער, אני מתכוונת ללולנית הראשית, שאספה את הביצים הללו. והי ענת ברנשטיין כהן, שייחוסה המישפתי משייך אותה בר אופן ישר לשחקנית הוותיקה מרים ברנשטיין-כהן שהיא הסבתא שלה.

טוב, אין לי מושג מה אומרת הסבתא על הדרך שבה בחרה נכדתה להתחיל את ה"קאריירה" שלה, אבל אני יכולה להגיד לכם מה אומר על זה החבר הצמוד של ענת מזה כמה חודשים, הוא התיפאורן אבי אביב. הוא אומר ששחקנית צריכה לבצע מה שהבמאי שלה אומר לה, וזה לא אומר שהיא צריכה להוזהות עם התפקיד. ואם הוא אומר או הוא בטח יודע כי הוא, כידוע, עובד בקולנוע כבר עשר שנים, ור התל את הקאריירה שלו אצל מורו ורבו ז'אק קתמור, הנמצא עתה בגלות אמס' טרדאם עם האשה הפרטית שלו, דוגמנית העירום אן טוכמאייר.

כן, אלא שלא על ז'אק ואן, שהם אנשים מעניינים כשלעצמם, רציתי לספר לכם, כי על ענת ואבי, השניים הללו, כך

ענת ברנשטיין-כהן
ביצים, ביצים

אני שומעת, חולקים דירה משותפת וחיים באושר מזה כמה חודשים. באחרונה הח" ליטו לתת לייחסי ביניהם גושפנקה ח" קית, ובשעה טובה וקרובה הם עומדים להתייצב מתחת לחופה ולהיות איש ואשתו כדת משה וישראל. ואם זו לא בשורה משמחת, או מה כן?

נכד לספן השלום

או אייבי, כידוע, היה בשני פעם אחת ור יחידה בחייו, לפני 25 שנים, למי שהיתה מלכת חי הלילה של תל-אביב בימיה הטור' בים והוזהרים. היתה זו רוזי נתן, וכל ילד בתל-אביב ידע שרוזי ופרדריקה סגל מנהל' לת לאבשלו ואמשלו את חייה-הלילה שלהם. רוזי ואיבי הולידו סת בשם שרונה, שהיום היא כבר בת 27 וישואה לתיפאורן שחקן איציק אלבלק ואם לרניאל בן השנתיים, או בזמן שאבא שלה מתעסק עם שלום, אוכל שלום, צם שלום, עושה שלום, שובת שלום, מדבר שלום ומפעיל את ספינת-השלום, עושה שרון דברים הרבה יותר פרודוקטיביים כמו, למשל, להביא ילדים לעולם.

בנה הבכור עוד לא חגג את יומולדת השנתיים שלו, וכבר נמצאת אמו בחודשי הריון מתקדמים ועומדת להפוך את הסבא המפורסם שלו סב הפעם השנייה.

לכבוד המאורע הנ"ל הגיעה רוזי נתן ארצה בתיספורת קצרצרה, מיכנסי ג'ינס וגוף של נערה. קפצה הסבתא הוזהרת ל- תל-אביב, אמרה שלום לכל האקס-היברים אלפים הימים הטובים והוזהרים, ומיברה ירושליימה לבית בתה כדי לבדוק את מצב הבטן, וכמו שהגיעה הסבתא עזב איציק את הבית, לא שח"ח-לילה יש לו משהו נגד חמותו. נהפוך הוא, היא חמות על-הכיפאק ואפילו אירחה אותו ואת אשתו בהאיטי, שם היא מנהלת בית-מלון.

אלא שאיציק אלבלק, שהפך מתיפאורן טלוויזיה מוצלח למצחיקן מוצלח, קיבל הצעה-שאי-אפשר-לסרב-לה. מנחם גרין הציע לו לבצע את התיפאורה לסרט הקוסם מלובלין, שצילומיו החלו בגרמניה, ואיציק נסע לשם לשהוא משאיר את אשתו ובנו בישראל. מספרים שהסכום שיקבל אלבלק תמורת עובדתו נאמד בכעשרות רבות של אלפים לירות וזהו, כאמור, הצעה באמת בלתי-מסורבת, מהיגם שהוגז הצעיר עדיין מתגורר בדירה שכורה.

חיים! לא זו בלבד שמצאה את הנסיך הר פרטי שלה, היא גם קיבלה אותו עם ילדים מוכנים.

אשתו-בנפרד של הרפו, עידית חיים, שהשתתפה בשעתה במחזמר שיער וניסתה לבנות לעצמה קאריירה של זמרת בשלי שייח' בנות חווה, נישאה בדירתה המובטת תפת ברחוב גורדון בתל-אביב, ועובדת לפרנסתה כנשיאת-מיוודות — "בלבו", בלע"ז — במלון תל-אביב.

אייבי ושרונה
סבתא באה, אבא נסע

רוכן

בהנושאים

אני יודעת שסיפרתי לכם עליהם בשבוע שעבר, אבל אני ממש לא יכולה להתאפק ומופחה להמשיך לדעוך אתכם במה שי' סרו, אצל הצמד מונה זילברשטיין את שרגא הרפז, ומה ישקורה שם, חביבי ואהובי, לא קורה בכל בית בישראל. חוץ מזה שמונה מסתובבת עם כוכבים בעיניים ודאש בעננים, ומספרת לכל מי שהיא פוגשת שסוף-סוף מצאה את גבר חלומי' תיה, היא גם הפכה בגיל שלושים לאם, ולא סתם, כי אם ואמא כפול שלוש.

היפהייה של הבהומה התל-אביבית מגדלת בדירתה את שלוש בנותיו של שרגא, שגילן ארבע וחצי, שלוש וחצי ור שנתיים וחצי, וכל מה שיש לה בראש בר ימים אלה, חוץ משרגא, להשיג בייבי סטר, לשיכור מטפלת ולהביא את הילדות מהמעון. לבחורה הזאת ממש הולך בר

ריב בארגוניה

ידידות בת שנים רבות הסתיימה, כפי הנראה, בגלל אליפות העולם בכדורגל שנערכה בארגוניה. באישור מנהל הטלוויזיה, ארנן צוקרמן, יצא לארגוניה מנהל מחלקת הספורט של הטלוויזיה, ארכס גילעדי, שלא במסגרת המישלחת של הטלוויזיה הישראלית אלא כמושאל לאיגוד השידור האירופי, אייבייוו כמפיק ראשי של כל השידורים שנערכו מרוסארי.

דן שילון, מי שהיה מנהל מחלקת החדשות, ידיו הקרוב של גילעדי, ומי שבעידודו הפך גילעדי לאחת מדמויות המפתח בטלוויזיה, נשלח ממקום מושבו בניו-יורק כדי לעמוד בראש הצוות של הטלוויזיה הישראלית ששידרה מארגוניה.

לפחות במישחקים הראשונים היו שידוריהם של שילון ושל יורם ארבל, שיצא אף הוא לארגוניה, כישילון מכאיב. הדבר ידוע לשילון, הן משום שהוא איש טלוויזיה ותיק והן משום שהוא ערך שיחות טלפון רבות לארץ, כדי לקבל תגובות.

שילון האשים את גילעדי על כי זנח את הטלוויזיה הישראלית וכי בגללו ניכשלו השידורים, אך גילעדי לא נשאר חייב. לבסוף פרץ ריב בין השניים. שעוצמתו אינה פחותה מעוצמת הידידות ששררה ביניהם.

שרדן ספורט שידון

מנהל-הפקה גילעדי

מידדים לאויבים

קשרים שהיו לו עם משרד-האוצר, בתו קף עבודתו ככתב כלכלי, לחץ דווקא שר הביטחון עזר וייצמן למען המינוי.

סקר שקר

בשבוע שעבר התפרסם סקר לגבי יחס ציבור הצופים לתוכניות במעט חצות יר מבט. הסקר הוכיח עד כמה יש להיזהר מסטאטיסטיקה ומסקרים. לסקר היו שתי קביעות. האחת, שקיימת מת עליה בשביעות הרצון של הציבור מכמעט חצות, והשנייה, שקיימת ירידה, קטנה אמנם, משביעות הרצון של הציבור ממבט.

לגבי כמעט חצות, הרי שהגשאלים התי בקשו לערוך השוואה בין תוכנית זו לבין המהדורה הקצרה זיל - מהדורת החדשות המסכמת שהיתה אוסף של נפל, נשורת ויתרות של מבט. הסקר לא בדק את שביעות הרצון של הציבור מכמעט חצות היום לעומת כמעט חצות בתחילת הרצתה.

לגבי מבט נתבקשו הצופים לערוך השוואה בין מבט של היום לבין מבט של התקופה הסוערת בה ביקר הנשיא המצרי אנוואר אל-סאדאת בארץ, וכמובן שבתקופת סאדאת היתה הצפייה במבט רבה יותר ורישומה על הצופים היה עז ביותר.

על הגל

שפירא את שפירא

הניתוחים סביב מינוי סגן מפקד גלי צה"ל גברו בימים האחרונים, לאחר מינוי של זכמי שפירא כמפקד התחנה הצבאית במקומו של מרדכי נארי. המועמדים הם מזלי שפירא, לו אין כל קירבה מישפחתית למפקד החדש; מפקד מקום טוב באמצע, יצחק (איציק) כהן; עורך יומן גלי צה"ל רפי מן; ומיכאל הנדלר, שהוא רס"ר בצה"ל.

נראה כי מרבית הסיכויים הם שכאשר יבקש מי מעובדי גלי צה"ל את שפירא, ישאלו אותו: "המפקד או הסגן?"

את הטלוויזיה, כפי שהוא, מאיים לעיתים מזמנות.

יצאנו עזר לקושניר

בטלוויזיה שוררת התמרמרות רבה על מי שהיה ראש הדסק הכלכלי אברהם

מפיק דוסין

אבטלה בשם הציונות

(כוש"י) קושניר, שיצא ללונדון כנספח כלכלי בשגרירות הישראלית. קושניר לא טרח כלל לבוא לבניין הטלוויזיה, ערב צאתו, כדי להיפרד מיידידו ומתאנשים שעבדו עימו שנים רבות. מרבית חבריו לעבודה גם לא הזמנו אל שרשרת מסיבות הפרדה שערכו לכלגנים ועובדי מישרד-האוצר לקושניר.

לאחרונה נפוצו שמועות כי בעוד שרד-האוצר, שימחה ארליך, חשש למרנות את קושניר לנספח כלכלי בגלל ה

שידור

מאחרי המסך

מחקר יקר וסודי

הסוד השמור ביותר ברשות השידור היום הוא קיום ועדה של מומחי-כוח-אדם, פסיכולוגים ואנשי-מינהל, שהזמין סמנכ"ל הרשות, שלמה עבאדי, כדי לערוך מחקר סודי, שמסקנותיו תצדקנה את תוכניתו החדשה להקמת מנגנון מסורבל ויקר.

אולם האיש שעל המינהל התקין לא טרח להזמין את ועדת-המחקר הסודית שלו על פי הוראות המינהל התקין, ללא כל מיכרו, ומבלי שאיש אישר לו את ההוצאה התקציבית של כמה עשרות אלפי לירות, שזכרם של המומחים, קרא עבאדי לכמה מאנשי התעשייה הצבאית, שאותם הכיר ושילם להם סכומי-עתק כדי לערוך את המחקר, שמסקנותיו נועדו לשרת את תוכניתו.

אולם נראה כי גם סקר זה לא יעזור לסמנכ"ל ועדיה-עובדים החליטו כבר לי התנגד לתוכניתו להקים אימפריה ביורוקראטית ברשות. על חשבון התקציבים לשידורים ולתוכניות, לדברי המתנגדים, ששלחו במקובץ מיכתב-מחאה ואזהרה לעבאדי, כל כוונתו של הסמנכ"ל היא לי השתלט על רשות-השידור, באמצעות ניי פוח מנגנון והוספת אנשי-מינהל לרשימת מקבלי המשכורות של הרשות.

עברון לא רצה להסביר

סיכסוך פרץ בין מי שהגיש את השבוע - יומן אירועים, רם עברון, לבין דובר משרד החוץ נפתלי לביא. עברון לקח חופשה מהטלוויזיה ומונה לנספח התרבותי בשגרירות ישראל בלונדון.

לאחר שעברון הגיע ללונדון, החליט לביא כי בנוסף לנספח התרבותי חייב עברון להיות גם נספח לענייני הסברה. עברון מסרב לקבל עליו תפקיד זה, הן בגלל הכפלת עומס העבודה והן בגלל קשיים שיש לו, כליבראל בעל דעות מתקדמות, בהסברת מדיניותה של ממשלת מנחם בגין. הסיכסוך בין השניים יורע בקרוב על-ידי שרי-החוץ משה דיין.

חיטוט בעיני הפרט

"גזירת עבאדי האחרונה", כך מכונה הטופס החדש, שהוציא סמנכ"ל רשות השידור שלמה עבאדי בשלושה העתקים,

פירוט העבודה הפרטית		מיום		עד יום		ומני ביצוע העבודה הפרטית	
תקופת העבודה הפרטית:		מס' משוער של שעות העבודה הפרטית בשבוע:		הערה: על העובד לצרף לבקשה אישור של נוח העבודה הפרטית שיכיל פירוט שעות ומימין לביצוע העבודה הפרטית ושיעור השכר או הרווח.		☐ לימודים ☐ חינוך אחר ☐ לחודש ☐ לשנה	
שיעור השכר או הרווח		המאריך		חתימת העובד			

מימך העבודות הפרטיות

את מי מעניין הרווח

הנקרא "בקשה לאישור עבודה פרטית". הסנונית הראשונה להתנגדות לטופס זה באה מצד עובדי הרדיו בתל-אביב. הם החליטו להתעלם מהטופס ולא להגישו, גם בעת שמי מהם יעסוק בעבודה פרטית, "הלטורה", בלשון הרשות.

הסיבה לכך היא סעיף אחד ויחיד בי טופס, שקומם את העובדים. עבאדי מוכרח לדעת כמה מרוויח כל אחד בעבודה הר פרטית שלו. אין הוא מסתפק בהערכה של העובד, אלא דורש גם אישור בכתב מהמעסיק בתל-אביב.

"הרשות יכולה להרשות או לא להרשות לנו לעסוק בעבודות פרטיות. אבל כמה שאנחנו מרוויחים בהן, זה לא עניינו של עבאדי, ולא של אף אחד אחר!" הגיב בשבוע ד"ר (דודו) מרגלית, מראשי עובדי תל-אביב של רשות-השידור.

חסר רק צבע

האולפן החדש של מבט כבר מוכן כמה שבועות, אולם הוא אינו מופעל עדיין. מתכנני ובוני תפאורת האולפן הזמינו במחלקת המשק של החשות צבע מיוחד, שבו יש לצבוע רהיטים ואביזרים כדי שלא יחזירו אור בעת שידור. הצבע הור מן לפני חודשים אחדים, אולם כמו דבי רים אחרים, גם עניין זה נסחב בעצלתים, ותפאורת מבט החדשה, שהושקעו בכניי תה מאמצים כה רבים, מוטלת כאבן שאין לה הופכין. עד ושיגיע הצבע.

שוארים על אלוני

מפיק ומגיש מבט שני, שימעון טס"ר, עומד לצאת בקרוב להשתלמות בגליה ולטויל-צפייה בארצות-הברית לי תקופה של יותר מחודשיים. טסלר הכין מלאי גדול של תוכניות, ומי שמונה במר קומי הוא ראש דסק הפנים של מחלקת החדשות, יאיר אלוני. המגמה של מחלקת החדשות היא להטיל מדי פעם תפי קידים מיוחדים על אלוני, כדי לגרום לכך שהוא יישאר במחלקת ולא יעזוב

ועדיה-עובדים החליטו כי אם ייווצר בהם הרושם שהתוכנית אכן תתקבל על ידי הוועד המנהל של רשות-השידור, הם יכריזו על שבתה כללית ברדיו ובטלוויזיה.

האבטלה הסמויה נשארה

לא רק במערכת החדשות יש אבטלה סמויה. במחלקת התוכניות תופעה זו היא עניין שביגרה, משום שממלאת מקום מנהל המחלקה, יהודית (גלצדי) לוי, אינה מצליחה להשתלט על המחלקה שלה.

הבמאית אסתר דר עסוקה מזה שנה תמימה בהכנת סידרה בת שלושה פרקים על העיירה בית-שמש. תחת הכותרת: פרופיל של עיר-רפתוחה, דר, אשר ביממה בוטמו את הסרט ציצי נגד רבינוביץ, מי גוטלת למעשה מכל עבודה אחת בגלל בית-שמש.

שליח עברון

בלי הסברה

מה הם מנסים להסתיר?

כל אחד מקרייני הטלוויזיה, הנראה נהדר על המסך הקטן, מנסה להסתיר משהו בהופעתו. הוא עושה זאת עליידי הרגלי קריאה, ישיבה או הטיית גוף, או בעזרת המאפרת.

חיים יבין מנסה להסתיר את מיבנה גופו המוצק. סגנו של יבין, **יעקוב אחימאיר**, והקרייני החדש-יחסית, **עודד בן-עמי**, מנסים להסתיר את העובדה שפניהם שמנות. הם עושים זאת בעזרת איפור נכון ותאורה מתאימה, והקפדה על הטיית ראש כלפי מעלה כשהם מקריינים. הנקודה הרגישה של **רניאל** ("דני") פאר היא קומתו הנמוכה. הוא משתדל להסתיר זאת עליידי ישיבה זקופה באולפן מבט, ועליידי ישיבה מסויימת מאוד, מאחורי השולחן, באולפן כליבו'טק.

דליה מזור מנסה להסתיר, בעזרת שכבות איפור רבות, עור פנים לא חלק. **כרמית** היא מנסה להציר את גופה, הרחב יותר ממה שחוא נראה על המסך, בכך שהיא מצמידה את ידיה לגוף כשהיא מופיעה על פני המסך, ושרי רז מאפרת קמטים בצווארה.

עמירב רוצה לנסוע לירדן

דובר רשות-השידור, **משה עמירב**, מחפש דרכים לנסוע לירדן. עמירב ביקש לאחרונה מראשי הטלוויזיה הערבית ליצור לו קשרים עם נכבדים ערביים בגדה, הידועים כמי שיש להם קשרים ברבת-עמון, כדי לנסות ולקבל רשות כניסה לממלכה ההאשמית.

כוונתו של עמירב היא להגיע לכדי שיתוף-פעולה עם הטלוויזיה הירדנית במישורים שונים. ההצעה הראשונה שמבקש עמירב להגיש למנהלי

שפיגלר הפרימדונה

רק עתה נודע על תקלה באולפן, כשידור תחרות הגמר על הגביע העולמי בכדורגל בין ארגנטינה להולנד.

אל האולפן בירושלים הוזמן צוות המומחים: **אמציה לבקוביץ ומרדכי** ("מוטלה") **שפיגלר**. במהלך המישחק, לפני סימום, ביקש מפיק אולפן הגביע העולמי, **רנני וייץ**, משני המומחים וממגישי התוכנית **יאיר שטרן** לומר לו בקיצור מה הם מתכוונים לומר בשידור עצמו, כדי שיוכל לתכנן את מהלך השידור. שטרן ולבקוביץ הסכימו, אך שפיגלר טען: "אני אשיב רק בשעת השידור!" כשהתקשקש וייץ, עמד שפיגלר לעזוב את האולפן. וייץ הוכיח בגרות, מחל על כבודו מול ההתנהגות הפרימדונית של הכוכב, וכדי להציל את השידור, התנצל בפני שפיגלר.

מי צועד בדאש הערבית?

הסטטיסטיקה מופעלת גם לגבי השידורים בערי בית. מחקר שנערך עליידי הלישכה המרכזית לסטטיסטיקה קבע אלה מתוכניות הטלוויזיה הערי-בית הן הפופולאריות ביותר אצל קהליהצופים בערבית.

במקום וזראשון צועדת, כמו בעברית, מהדורת החדשות בערבית (86 אחוזים מכלל הצופים). במקום השני: הסרט בערבית, המוקרן בלילות שבת. לסרט זה יש הצלחה רבה גם בקרב המאזינים שאינם דוברים ערבית (83 אחוזים). יומן השבוע, המשובר בימי א', צועד במקום השלישי, ובמקום הרביעי תוכנית-הבידור בערבית ערבי שירה. מייד לאחריה: תוכנית-הספורט המשודרת בימי ב', ובמקום הששי חידון השבת 2 כפול 2, שמפיק **יעקוב למדן**, התוכנית התופסת את המקום השביעי היא השטיח המעופף עם **לילית**

בן-עמי פאר אחימאיר יבין

רז גיא מזור

הטלוויזיה הירדנית היא, שהטלוויזיה הישראלית תפרסם, מעל המסך הקטן, מדי יום ביומו את לוחת-השידורים הירדני, והטלוויזיה הירדנית תעשה כן לגבי לוחת-השידורים הישראלי.

נראה כי כדאי לעמירב להרהר שוב בהצעתו. אין ספק כי פירסום לוחת-השידורים ירדני מדייק יקטין את הצפייה בטלוויזיה הישראלית, ויעלה את מספר האנשות המכוונות לירדן מעל גדות הבתים בישראל. אך למרבה מזלו, אין כל סיכוי שהצעתו תתקבל בעתיד הנראה לעין.

דלת מעור ליו"ר

תוספת חדשה לחדרו של יושב-ראש הוועד-המנהל של רשות-השידור, הפרופסור **ראובן ירון**, אשר עלתה למשלם-המיסים ולמשלם-האגרה כבר אפלים רבים של לירות: ציפוי-עור דקורטיבי דלת.

יום רביעי

תפוחי אדמה ושאך ירקות (5.30). סרטי האנימציה לילדים, שהביאה אסתר סופר, מאוסטריה, באו לאמרי תורש-לדבר במקום סרטי מיש-דרייה-השרות של משרד-התחבורה. משך חודשים ארוכים הציק משרד-התחבורה לצר פים הצעירים במשרד-התחבורה של, אשר קראו לילדים להיזהר בדרכים, ודווקא עתה, כשיגילה הגז החופש הגדול, משרד-התחבורה שאין לו תקציב והפסיק את השידורים.

ידידי האדם (7.00). יש להצטער על כך שעיוורים ישראלים לא יוכלו להתבונן בפרק זה של הסידרה התיעו-דית המצויינת, המתאר את בית-הספר לכלבי הנחייה ל-עיוורים שבקליפורניה. כימעט כל העיוורים, נפגעי מילחמות ישראל, ביקרו, יחד עם מלכי וים, בקליפורניה כדי לרכוש כלב-הנחייה ולהתאמן איתו ו-עם מאמנו האמריקאי משך חודש שלם.

האחים (8.00). אפיי לו בסידרה זו יש לפעמים הפי תעות. לא תאמינו, אבל מא-רוני מתגלה כבן-אדם. בעוד סיר נוויל, הידיד הנאמן של

האחים: האמונד שעה 8.00

אמא-האמונד, רוצה להקריב את החברה, דווקא מרוני נל-

מוני מ. האחים

נעשה בן-אדם

חם יחד עם בני האמונד על שלמותה.

קופסת הפלאים (10.00). סרט-הקולנוע של השבוע הוא הזדמנות נדירה להסביר מדוע אין חומר רציני על סרטי הקולנוע. כאשר מפיק-סרטים מוכר סרט-קולי-סרטים, או כשעושה זאת חברת-הפיקות של טלוויזיה, הם מצרפים אליו חור מררקה ותמונות. התעלומה הגדולה של הטלוויזיה הישראלית היא, אם חומר-הירקע כזה אכן מגיע לישראל ונעלם בי-בלאגאן הגדול של הטלוויזיה, או שהוא כלל לא מגיע. לאיש לא איכפת. לגבי קופסת הפלאים נזכר משהו, כי הסרט מביא את סיפור חייו של חלוץ הקולנוע הבריטי ג'ואלד פרידלנדר, אשר הקריב אפילו את חייו מיש-פחתו כדי לפתח את המצאתו: המונות הגדולות, רובוט דונט הוא פריז גרין ושתי שותפיו הן מריה של ומרגרט ג'ונסטון.

יום חמישי

סולטי (6.32). במחנה הילדים ואצל המבוגרים שאי-גם מתביישים להודות בכך, שורר אבל הפרק האחרון של סולטי יוקרן הערב. כראוי לי-אבל, נקרא פרק זה בשם ליל השימורים. בסרט יש שני סולי-טיים, אריותיים. אל סולטי מצטרף עוד אריהיים אחד הנקרא ספ-לאש. אגב, אריהיים המשחק את ספלאש הוא אותו אריהיים המשחק את סולטי, והוא עושה זאת בכישרון רב. מאחר ו-ספלאש שמה, על פי הסכסם, ואילו סולטי עצוב וחולה. כי מובן, שעדיין לא יודעים מה יבוא בשבוע הבא במקום סולטי.

יש לי שאדה (7.00). חלק ניכר מתוכנית שאלות זו, אותה מפיק יעקב למדן, מוקדש לצורת ההרשמה לעי-לייה-לרגל למכה. באחרונה התירה סעודיה לערביי ישראל להפוך לחאגים, והמימשלה-צבאי התארגן כדי לאפשר יציאה המונית מהארץ. התוכ-נית מוקדשת לנושא זה.

החם חוק (9.30). מדינת ישראל היא עדיין מדי-נה דמוקרטית. רק כך אפשר להסביר את העובדה שהמדינה נותנת לאנשים כמו ח"כ אמנון לין להתבטא בחופשיות ולהרי-עיל את הלבבות. לין ועוד

העד שחטר

חומחה לפאשיזם

כמה חברי-כנסת מסויימים מאוד — אסף יגורי ושלמה אליהו מדי-ש, מאיר כהן, איתן ליבני, בן-ציון רובין, חיים קאופמן ומנחם סבידור מהלי-כוד — תומכים בהצעת-חוק, שאם התקבל לא יוכלו אזרחים ישראלים שהביעו תמיכה בי-אשף או במטרותיו להיות

החם חוק: לין שעה 9.30

עובדי ציבור, ללמוד או ללמד במוסדות חינוך, החל מגן הילדים ועד לאוניברסיטות. הי-מפיקה נאווה כהן הציבה מול לין, שהוא כוכב ההצעה והי-תוכנית, את ח"כ יוסי שריד. עד מטעם בית-הדין הוא יושב-ראש ועד הסטודנטים הערביים בירושלים, איברהים נסאר, שי-איננו מסתיר את תמיכתו בי-אשף.

פודארק (10.30). עלייה שיש צורך במחשב כדי לעקוב אחריה. אוסי מנסה בכל זאת לשכב עם מרוונה.

יום שישי

האיש השווה מירי יונים (3.00). איך אפשר גם להפיע בטלוויזיה בשירות חי וגם לנסות לרצוח את התור בע המחוז? על שאלה זו לא הצליח לענות אפילו הסופרמן, כוכב הנוער הישראלי לי מיי

האוניבר' חוקרת

השפעת סטיב

ג'רס. אגב, לא רק סטיב אוס' טין מנסה לפתור בעיות, גם החוג לסוציולוגיה באוניבר'

באה שבת: אכידור
שעה 8.05

סיטה העברית בירושלים עורך עתה מחקר על ההשפעה הגדולה של סידרה זו על נשמות הטהורות של ילדי ישראל.

באה שבת (8.05)

בכל פעם שיש חשק לסגור את הכפתור למשמע דרשותי החזרות-על-עצמן של הרב שמואל כהן אבידור, זורק מפיך הסידרה, דוד ("דידי") גולדשטיין, סוכריה מאריכת-חיייתוכניות. הפעם הסוכריה היא בדמותה של הזמרת העיר לה החדשה מוניקה, אחת הזמרות הטובות הנמצאות כיום בארץ.

ראש העיר האכי טרכרידג' (9.20)

עיר בא, ראש עיר הולך, והי סידרה לעולם נשאת. אולי לא כל כך לעולם, אך בוודאי לעוד שלושה שבועות. הגי צ'ארד מפסיק להיות ראש-עיר וחוזר להיות שתיין, ופארפי מפסיק לעשות כסף ומתחיל להיות ראש-עיר.

הילד והקסמים (10.10)

מוריס רוול כתב את המוסיקה וז'אן באביקה הוא אשר על הכוריאוגרפיה קולט על הכתיבה. הפרק המור סיקאלי של הערב — ההצלחה היחידה של ממלאת-מקום מני הל מחלקת התוכניות יהודית ("ג'די") לופ — הוא פנטסיה לירית על ילד המנסה למרוי בכל הסובב אותו.

בארנבי ג'ונס (10.55)

הסידרה המעולה ושינגטון מאחרי הקלעים, שי הקרנה בטלוויזיה הישראלית ועד לפני שבוע גם בטלוויזיה הירדנית. לא הצליחה להציל את הסידרה הכושלת בארנבי ג'ונס, ושינגטון מאחרי הקלעים עים שלחה לאפיורה של הדי ערב, הד שרצה, את ההי קנית סטפאני פאורס, אולם העלילה, כמו תמיד בבארנבי, היא כל כך מטומטמת עד שגם פאורס מתבלט בשישים.

שבת

חידושים והמצאות (6.30). מסתבר כי בעיית הי מחסור ברופאים אינה נחלתן הבלעדית של עיירות הפיתוח בישראל, אלא של העולם כולו. מדענים באוסטרליה, בעיר רת צעירה אוסטרלית בשם סטיי סטייד ומחשבים תוצרת אמריקה גדולה, המציאו רוי פאונטורופא: מכשיר על טהרת המחשבים, העורך לי סלייד את כל הבדיקות האפי שריות, ומגיש מסקנות רפוי איות מוחלטות לרופא האישי שלה. בין היתר אוגר המכשיר בתוכו את ההיסטוריה הרפוי אית של סלייד, לוקח ממנה דם ועורך בו 300 בדיקות שריות, בוחן את כושר השמיעה שלה, מחפש סרטן ומחלות לב. לאמיתו של דבר עושה המהי שב הכל, מלבד את ההצגה של ממלא-מקום אלוהים, אי תה ניהגים הרופאים לערוך בפני הפצינטים שלהם.

בצאת השבת (8.00)

יוסף פולרביץ היה ציוני הם בברית-המועצות. כשנולד לו בן הוא קרא לו שבי, ראשי התיבות של עולה הגדרום שמואל ברוינסקי, שבשבוע שי עבר ערכו לזכרו טכס ממ' לכתי בראשי-פינה. שבי למד רפואה בברית-המועצות ואחר כך עלה עם אביו לישראל. הוא התנדב לצוללות היליהים.

מכט ספורט: גירעדי
שעה 9.00

מונה להיות רופאה של הצור ללת דקר ומצא את מותו בי מצולות הים, פולרביץ, אשר שינה את שמו לאחר האסון

רובא ה.דקר

ועולי הגרדום

לאבי שבי, הוא רק אחד מי משתתפי בצאת השבת, המנסה לנתח את תופעת עולי הגרדום בהיסטוריה היהודית בכל הדורות, ומגלה כי עולי הגרדום אינם המצאה של האציל.

מכט ספורט (9.00)

אלכס גלעד, הממונה על מהי לקת הספורט בטלוויזיה, הביא עימו מארגניטינה רעיונות חדשים לשכלול מהדורת חדשות ליישם (התענה) במהדורת הי יום של חפט ספורט.

יום ראשון

100 שנה להודרת יאנוש קורצ'אק (5.50). קשה לתאר מה היה מצבה של הטלוויזיה הישראלית אם לא-חר כל תוכנית היו משמידים את הסרט, ואייאפשר היה לשי-דר אותה בשידור חוזר. ביום

יאנוש קורצ'אק

מת כעמיים

השואה שודרה לראשונה תוכנית זו של דן שיליט, על המור רה הגאה צצעד עם תלמידיו אל המשרפות. היום הוא יום השנה ה-100 להולדתו של קורצ'אק, שם התוכנית הוסב בהתאם, והיא משודרת בשידור חוזר.

נועים והגיטרה (6.15)

התוכנית השלישית ללימוד גיטרה באמצעות הטל-וויזיה, הפעם עם הזמרת רוח'מה רז. כאשר נודע למנהלת התוכנית לילדים אסתר סופר, על מחדלי העברת החומר לי עיתונאים, ערכה סופר, הידועה כאשה עדינה, שערוריה במהי לקת התוכניות.

הפינה העליונה (10.05)

במיסגרת הסיפור האמריקאי הקצר, סיפורו של הנרי גיימס מחדד את הבעיית האמריקאית של כל הדורות: הפער בין אידיאל של ההצליחה החמרנית לבין החן של הערכים האירופיים המסורתיים. בעיית המישנה של הסרט מודי גשת בראיון לעיתונות שנתנה הכוכבת שלה, טאלוט גיינס: "מה יש באשה משכילה ועצי מאית שמביא אותה להתמין לגבר אותו היא אוהבת תקופה כה ארוכה, ולהיות בטוחה כל הזמן שהוא אמנם יחזור." כור כב הסרט, פריץ וויבר, תאר בראיון אחר את החוויה הגדולה שלו מההסרטה: "את רוב הסרט הסרטנו באתר צילומים

פינה עליונה: וויבר
שעה 10.05

הוא מיבנה-המיפקדה, בית במרכז ברוקלין, אשר משך 150 שנה היה מטה האדמי-רליות של הצי הצפון-אטלנטי של ארצות-הברית. לעיתים הרגשנו כאילו האנשים שישבו בבית זה, ועשו היסטוריה משך שלושה דורות, עדיין אי תנו ותיים עימנו את הסרט. תנו ותיים עימנו את הסרט.

עלי כותרת (11.15)

מגיש היום הראשון, כתב הארץ, דן מרגלית, הוא ההתכנה לכך כי אין לשפוט מראייני טלוויזיה על פי ההופעות הראשונות שלהם. מאז התוכנית הראשונה שלה, משתפר מרי גלית בהתמדה.

יום שני

סרט הקינוע לילדים (5.00). רק עתה התברר כי התופעה החדשה והמבוררת של סרט הקולנוע הארוך לילדים, היא תוצר של החופש הגדול בלבד. כשיתסיים החור פש הגדול, יפסיקו להקרין סרטיים אלה, ששינו את נוהגי הצפייה של מישפחות רבות בישראל. הסיבה לכך היא כפוי

יום שלישי

מחר יותר, גבוה יותר, חזק יותר (6.00). במיסגרת שידורי הילדים מוקרנת אחת לשבוע תוכנית ספורט הנערכת עלידי מח' הגדול בלבד. כשיתסיים החור פש הגדול, יפסיקו להקרין סרטיים אלה, ששינו את נוהגי הצפייה של מישפחות רבות בישראל. הסיבה לכך היא כפוי

זמר מפוחית: בריאבא, צפיר, מושוניב
יום שלישי שעה 9.30

תשע פריבוע (8.00). מי שנהנה בשתי התוכניות האחרונות של 9 בריבוע מיופיה של רינה מור, יצטרך להסתפק ביופיה של המתחרות של אביבה מארקס, ציפי שביט וריאונה פורת. רינה מור פרשה.

כדי-בו-טק (8.30)

היוזמה לערוך למנכ"ל רשות השידור יצחק ליבני את ההפי גנה בלוד, ערב צאתו לאתונה, היתה יוזמת מערכת כלי-בו-טק, בראשותו של דוד ("דודו")

כלבוטק

מתכנן הפגנות

מרגלית, כתב תוכנית זו וראש ועד עובדי החדשות ברדיו בר תל-אביב, בין תוכנית ציכנית אחת למשנה, מארגנים אנשי הכלי-בו-טק הפגנות נוספות כי נגד ראשי הטלוויזיה המטיי לים בחול' ללא הפסק. נראה כי התרגשותו של ליבני מהי הפגנה שנערכה נגדו, תגרום לכך שהאחרים שיסעו לחול' ישמרו בסוד את מועד טיטתם.

זמר מפוחית (9.30)

הצדעה למשורר הלאומי נתן אלתרמן — בשידור חוזר. קשה לעשות יותר מתוכנית אחת על אלתרמן, וכל עוד יזכרו במדינה את בעל מגש הכסף, תשרד הטלוויזיה מדי שנה בר אותה התוכנית, עם שלמה בר-אבא, טוביה צפיר ומוני מור שינוב.

ברטה (10.20)

סקרי צפייה שנערכו בארצות הברית, תפסה סידרה זו את המקום ה-68. המסקנה המי סידרה ולהפסיק לצלם פרקים נוספים, את מנהלי הטלוויזיה הישראלית לא מעניין כלל אם הסידרה מוצלח או לא. מעניין אותם כמה פרקים יש במלאי, לפיכך צפויים עוד למעלה מי 20 שבועות של ברטה.

לה: בידי הטלוויזיה אין מלאי מספיק של סרטים לילדים, וי כדי להקרין סרט זה צריך היה לשאול חצי שעת שידור מהטלוויזיה הלימודית. טל וויזיה זו, השייכת לברון אדמונד דה-רוטשילד, היתה מר

חצי שעה

הורסת סרט

כנה להטיב עם הטלוויזיה הי כללית רק בחודשי הקיץ, בהם אין לימודים, והיא עומדת לקת חזרה את חצי השעה שלה מייד עם פתיחת הלימודים.

מורשה (8.00)

דור נוסף של החידון, בו יכור לים גם אנשים דתיים להרוויח כסף במחשבה תחילה, המוגש עלידי מונופוליסט שעשועי הי דת מרדכי ("מוטקה") פרימן.

קדעים (8.30)

רה טובה: התוכנית יוצאת לי חופשה של לפחות חודש אחד. על אפרים טטן, הרוח החיה בתוכנית זו, יהיה למצוא מיס' גרת חדשה או אחרת לקדעים, כדי שהיא תחזור למסך בעוד חודש, וכן לאייש לו צוות חדש, במקום זה שהתפרק בגי לל יחסים אישיים מעורעים.

50 שנה לבינג קרוס' בי (9.30)

הצדעה לאחד הי זמרים הטובים, נעשית בידי אמנים ידועים ובידי בני מיש פחתה, שהם אמנים טובים לא פחות. יחד עם קרוסבי שרים ומצחקים אשתו, קתרין קרוס' בי, ושלושת ילדי הארץ קרוס' בי, מארי פראנסיס קרוסבי, וי נטלי קרוסבי, חוויה מסיקאלית.

הבזלשת חוקרת (10.45)

הפרק השני בתחיה המחודשת של סידרה זו. כתי שר ירדה הסידרה מהמסך כפי עם שעברה, טענו במחלקת הי תוכניות של הטלוויזיה כי "פי שוט אין יותר סרטים, לא צילי מו יותר את הבולשת החוקרת". לפתע, כאשר נגמר המי לאי של סטארסקי והאקי, גילו באחת מפינות הסתר של הטל-וויזיה עוד הבולשת החוקרת

נאמר של נייר

המבקר המשבח את ציורי אבי נכדתה * ברטולד

רונו ו...התיאטרון הבית'רי * לב חקק כפנתר אפור * מהדורה

חדשה של כיתבי ברנר * הגיבור המסורס בסיפורותנו החדשה

אתיקה

פימה עלי כסל

אפרים רויטנברג, צייר יהודי ממוצא רוסי, נולד בסין, ממנה נמלט כאשר מארצה טוגג הגיע לשילטון, והגיע לישראל. בארץ הוא התגורר 12 שנה ועבר לחיות בפאריס, כשהוא חותם על ציוריו בשם "פימה".

במהלך חייו הסוערים נשא פימה רויטנברג לאשה את רמה, בתה של מבקרת האמנות הירושלמית מרים טל, שילדה לו פימה בת, ולמבקרת את נכדתה. רמה רויטנברג (מקודם טל) נפטרה זמן לא רב אחרי הלידה, בניסיונות מיסתוריות.

אלא שקישורי האמן והמבקרת הוסיפו להיות משפחתיים למדי. כל תערוכה של פימה רויטנברג בארץ, זוכה מייד ביקורת אוהדת מטעמה של מרים טל, כמו זו הנערכת בימים אלה באחת הגלריות המיסחריות של ירושלים, שעליה כתבה המבקר בדיעות אחרונות (23.6) בין השאר:

"כוללת התצוגה הנוכחית בקסם המיוזר, חד שבה ובאווירתה הממוזגת הושניות ו... מדיטציה, קלילות במגע ועומק התפיסה... האמן עובר מציור מופשט-הגותי לתיאור מלהיב של עירום, רומם, או פרחים... לפימה סיגנון אישי מודגש ביותר - ולא מאניירה. כל דף שונה בתכלית מן קודמו - וכל דף, כל ציור או רישום נראת את החותם הכרוך של אמן יוצא דופן, שהפך במשך השנים כעין זרם עצמאי... הוא יודע להיות מחפכני לפי דרכו, ולהעניק למסתכל הנאה והחוויה

פימה רויטנברג חושניות ומדיטציה

שהיא גם חושנית-אופיית וגם רחנית-נפשית... מילים, מילים ומילים, אם ההתייחס ל... הגדרות משפחתיות כמו 'אווירתה הממוזגת חושניות ומדיטציה... אמן יוצא-דופן ש' הפך בחשך השנים כעין זרם עצמאי... גיבור המילים המישפחתי האהוד הזה מעורר רר את הדימוי התנכ'י: 'כי ביסה פניו כחלבו ויעש פימה עלי כסל...'

מישמש מצבעים רבים. אולם לעיתים קרובות יש חריגה מהדוקטרינוזי לעבר הי קיטש. העבודות המובות עולות בקנה אחד עם טעמו של הבורגני הישראלי המוצע' הוא כמרחק שבין האתיקה המק' צועית לנפוטיוס, שנוקטת הגב' מרים טל בכתיבתה על אבי נכדתה.

ואכן, המרחק מהגדרת אמן כ, זרם עצ' מאי' להגדרת שעבודותיו 'עולות בקנה אחד עם טעמו של הבורגני הישראלי המוצע' הוא כמרחק שבין האתיקה המק' צועית לנפוטיוס, שנוקטת הגב' מרים טל בכתיבתה על אבי נכדתה.

תולעי תרבות

הטרמפיסט

בחדש שעבר נערך בירושלים הקונגרס הבינלאומי הראשון לחקר יהדות ספרד והמזרח. קונגרס שמטרותיו צודקות ורבות-טעם בחברה ובתרבות הישראליים. אלא שבאתר מפינות קונגרס זה נערכה הצגה מכוערת, בעלת נטיות גזעניות מובהקות. שכמה מושכי-עט שוליים לקחו עליה טרמפ, והם עתידים לנסוע עליו עד להתי רבת אושיות התרבות הישראלית הנוצרת בארץ.

אם להתעלם מהערות לקונגרס זה ש' פירסם במוסף-הסיפרות של הארץ העיתון נאי יצחק בצלאל, בנוסח המסית והבלתי-מדויק, "היהודים הלא-אשכנזים אין להם שפה משותפת אחת, דוגמת אידיש...". הרי למרכז הורה קפץ אורח בלתי-קרוא, יורד ישראלי בארצות-הברית בשם לב חקק (אינו קרוב של התאומים הרצל ובלפור חקק), שהתפרע מילולית במיפגש סופרים יוצאי עדות המזרח, שנערך ב' בית-הסופר בירושלים.

לב חקק פירסם לפני יותר משנה ספר בשם האסופים שעליו נכתבה במדור זה השימה "זיכרונות גזעניים מארץ-הקור דש" (הטולם הזה, 2072). דומה שהתפר-צוות המילולית, מעלה את הצורך באיז' כור מעט ממה שנכתב כאן על ספרו:

"...נימת סיפורו הופכת, יותר ויותר, כוו המזכירה את סיפורתם של כתבליבי יוח' גבלס הגרמני, תוך מחול של צביעות והתחסרות מעורר-סלידה... הרומן אינו קריא, לשונו מסורפלת ומתהדרת כנוצות לא-לה, הגזענות החולנית שבו אין ככור חה להנות, ויחד עם זאת היא מלמדת על האפשרות שבצמיחת סיפורת בעלת יותר מסממנים גזעניים, סיפורת של שיני-אה ועיוורון, סיפורת שבכוחה לכתות כל שיוור של מוב, שקיים בסיפורת העברית, כאשר ניתן עם טוב זה למנות את סיפורי-הם של שמעון כלס וסמי מיכאל... (שהם) בעלי עוצמה תיאורית, יכולת הכעה וכי-נות, המשוללים את המרידות החולניות, הממלאה כל עמוד ועמוד בסיפרו של לב חקק..."

איזכור ביקורת זו, שנכתבה על קובצו משולל הרך הסיפורתי של חקק, בא היות שבכינוס-הסופרים שנערך בבית ה' סופר היה מחבר האסופים ב'פילוגתא עצמני לסמי מיכאל, שטען בגנותה של הצווחה העדתית-גזענית (בסיגנונו המעורר דן). וקבע בבחירות שתפקידו של הסופר הוא לזעוק, 'זעקה' לגבי עולות בהוה, תוך שהוא מדגיש את הגבול הברור שבין 'פולקלור' לבין 'סיפורת פעילה ויוצרת'. תנא דמסייע להצגת טיעוניו של חקק, נתן ממלאימקום עורך מדור-הסיפורת ב'

תיאטרון

ילד טוב ירושלים

בשנת 1966 פירסם הסופר והמחזאי הר גרמני גינטר גראס מחזה בשם הפלבאים עורכים חזרה בהתקוממות. הוא קרא ל' מחזה, בכותרת-המישנה, טרגדיה גרמנית. המחזה, שמועד עלילתו הוא ב'17 ביוני 1953, על במת הברלינר אנסמבל, מתרחש כאשר מחוץ לאולם התיאטרון מתנהלת התקוממות של פועלים גרמנים ויחיי אים בידי כוחות-מיסטר גרמנים ויחיי דות-יצבא סובייטיות. השחקנים בתוך ה' אולם עורכים, בהדרכתו של ברטולד ברכט חזרה על עיבודו הדרמאטי למחזה קוריוזאנוס מאת ויליאם שקספיר, על-פי ליליוס ופלוטארקוס, מחזה שעניינו התי-קוממות מדוכאים.

לב חקק

סיפורת של שינאה ועיוורון

מתי-לב דומה למורשת הסיפורתית של יה' דות המזרח..."

לא כאן המקום לקבוע שיהדות צ'כוס-לובקיה, שמורשתה הסיפורתית היא במ' מדים עולמיים, לא זכתה בעשירית מכמות סימני-הדפוס שהושקעה בעשור האחרון במורשת הסיפורתית של יהדות כבל, אשר לעברה חרד אותו חקק. אך כאן המקום לקבוע, שקשה לדעת אם המאגוניה שלו עולה על איולתו. על כל פנים, ההתעל-מות המכוונת של חקק הנ'ל מהתפקיד שהיה להתחדשות הסיפורת העברית במז' רח'אירופה, מילחמת-הלשונות, ומחלקם חסרי-התקדים בתקומתה של מדינת-ישר' אל - היא איולת שאין דומה לה. לב חקק הוא טפיל תרבותי, שלקח טרמפ על השינויים התרבותיים-החברתיים שהבי' או, 'הפנתרים השחורים', והוא נוהג כ-פנתר אפור. מה עוד שריחוקו הפיסי מהמתרחש בארץ, העניק לו עיוורון-צב' עם לעשייה התרבותית בארץ בעשור האחרון, עשייה שהיא קונקרטיית, ללא גבולות של ארצות מוצא.

הסתגנות של תופעות כמו לב חקק לקונגרס זה, מעלה קבס, למראה המתועל כלים המטפסים בקצות ציפורניים, על מרכבת שבירת המיכנים החברתיים ביש' ראל. וגם כאשר הם מנסים להפגין את בקיאותם בדבר העבר וההווה, הם שוכחים את העובדה שסופרים כיהודה ברטולד, שמי. אב. יהושע, סמי מיכאל ואחרים מצליחים והצלוחו כסופרים גם מבלי שי יצפו את דרכם בהבלים של "קיפוח" רי, פער תרבותי". התרבות הישראלית החדשה אינה זקוקה לעלוקות הנצמדות על כאבי האמת שלה.

המחשה לשכירת קולמוסים כזו מצו' יי בסיפרו של רופ' גרשון שקד, 'הסי' פורת העברית', שם מוזכרים, 'פורל ואר' טר' פעם אחת, בהערות-אגב.

ספרים

טריפ ברנרי

כ'1 במאי 1921 נוצה ביפו, בידי פור' עים ערבים, הלוהט, הכואב והזועק בסופ' רים העיבריים בארץ-ישראל בכל הזמנים. יוסף חיים ברנר, שכפר בכל לבו ומאודו

עיסקי הספרות של נחום גולדמן

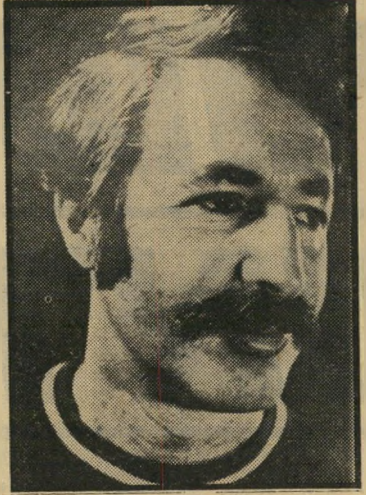
* מהי „הוצאת ששת“ * אלי ויזל והדמעות

* מיהו „סופר בגרוש עם תהילה בגרוש“?

● באחת השיחות שערך העיתונאי ישעיהו בן-פורת עם המנהיג הציוני הקשיש ד"ר נחום גולדמן, השיב האחרון לשאלה „מניין בא לך הכסף?“ כך: „הורי היו מהמעמד הבינוני, אבל נישאתי לאשה עשירה ויש לי חוש גדול לכספים... במהלך שנותיו לעיתונאי, נמנע ד"ר נחום גולדמן להזכיר את „עיסקי הספרים“ שלו. האמת היא שגולדמן, בעקיפין, הוא יוצרה של אנציקלופדיה יודאיקה שראתה אור בשנים האחרונות בהוצאת כתר המסונפת לקונצרן כלל. מעשה שהיה, כך היה: בשנת 1881 החלה רואה אור בווארשה אנציקלופדיה עיברית בשם האשכול, שנערכה וראתה אור על-ידי „ה. גאלדמן, ד"ר ה. גאלדמן ושותפם“ שניהם אביו ודודו של נחום גולדמן. אחרי כמה חוברות חדלה האנציקלופדיה הגאלדמנית לראות אור ולמרות היותה מעולה, מבחינת ניסוח הערכים, היא נכשלה כישלון כלכלי. כרססת הערכים האנציקלופדית המעולה של האנציקלופדיה נמסרה בירושה לידי נחום גולדמן, שמר עליה משך כל השנים, עד שלפני כ-10 שנים מכר אותה תמורת סכום בן 6 ספרות למו"לים של אנציקלופדיה יודאיקה ● זאב גלילי, מבקר כיתביהעת של ידיעות אחרונות, כתב בביקורת על חוברת פרוזה 22 שהוקדשה לחיים כחשל של פינחס שדה: „...מאז הופיע החיים כחשל של פינחס שדה, בנובמבר 1958, בהוצאת המחבר (ששת) הוא קנה לעצמו...“ קביעה זו של „בהוצאת המחבר“ אינה נכונה. הוצאת ששת היא הוצאת-ספרים שהיו לה שמו תרבים, משך עשרות בשנים, ובעליה היה משה לוי נחום (מל"ן), מייסדו ומייצבו של דפוס מל"ן בתל-אביב ומחלוצי הדפוס העברי בארץ. השם ששת מקורו בששת בניו של מר משה לוי נחום, ביניהם גלילי, ברי-כוכבא, עזריקם, רחביה ו-חקלאי. פרט נוסף שאינו ידוע ברבים גלילי הופעת החיים כחשל במדורתו הראשונה, נעוץ בסיכסוך שהתגלע בין פינחס שדה לבין מו"ליו, אחרי שבמשך כמה חודשים אחרי צאת הספר לאור לא נמכרו יותר מ-200 עותקים שלו. כתוצאה מהסיכסוך הזה, הושמדה כמות גדולה של עותקים מהמהדורה הראשונה של הספר. אלא שמאז ראתה אור המהדורה השנייה של הספר בהוצאת שרון היא נמכרה בעשרות אלפי עותקים, בעוד אותם 200 עותקים של המהדורה הראשונה, מחירם כיום מרקיע שחקים בשוק הספרים הנדירים בעיברית ● אילן כפיר, כתב ידיעות אחרונות בלונדון, דיווח בעיתונו על סיבוב הופעותיו של המחבר אלי ויזל (השוואניט), כאורח תנועת חב"ד בלונדון, במילים: „קהל מאזיניו של ויזל תיאר את הרצאותיו כחוייה תרבותית גדולה...“ עורך כתביעת סיפורי תל-אביב, שהתמגג מהתיאור, היפנה את תשומת לב מדור „במר של נייר“ לתיאור שתואר ויזל בפי הסופר אליעזר שטיינמן באוזני ידידו מאיר ינאי (והובאו

) לא תמיד קראו לי גיורא רקיע, אני החלפתי את שמי כי אני ברקיעי, המור פיעה בסיפור משימה של יותם ראובני. המספר הוא נכח-מלחמה, ספק כרות-רגל, ספק כרות-שיפכה*, והוא חי בעולם של סיוט מתוך בחירה, כאשר הוא מתגרה בכל הסובב אותו: „יצויין כי פציעתי

בנורמות סיפוריות משעבודת, והאמין כי הרקת להט הלב והחושים אלי אותיות, שבעזרתן תיאר את כל האמיתות על חזרת היהודים לארצם בלא כחל ושרק. בימים אלה ראתה אור מהדורה חדשה וקומפאקטית של כתביו*, בה מצויים כל הסיפורים, הרומנים והמחזות שכתב י"ח ברנר. מהדורה זו ראויה לה שתכבד כל ארון-ספרים בישראל של שנת 1978. הטריפ הברנרי נפתח בסיפורים המתא-רים את עולמו ולבטו של הצעיר היהודי המשכיל במזרח-אירופה. דרך הלבטים הסוציאליסטיים, המעט אנרכיסטיים, ועד התיאורי קולוניאליסטים יהודים בארץ-ישראל, לעומת פועלים יהודים כאן ברא-שית המאה. הטריפ הבלתי-חדל בסיפוריו מציג את גלריית התועים והתוהים היהודיים של ראשית המאה, כשהם מלאי חשי-שות וכאבים. ברנר אינו חושש להוציא בעזרת נפשותיו הפועלות, את דיבת הארץ רעה, את האכזבה והמרורים, וכן את היפה והטהור שבה, כיאה לסופר-ענק. המסע הזה לאורך סיפורי ברנר, הוא מסע של הצגת שאלות רבות, שלמרביתן לא נמצא עד עצם היום הזה פתרון, והפתרונות ה-יחידים שנמצאו הם לגוף, ולא לנפש היהודי המתייסרת והמתחבטת.

אורי אורלב הצלחות מיניות מדומות של טייס עקר

אינה ניכרת כלל. למדתי שיטות הסוואה. אבל כל אשה שראתה את הגרם, ברה...“ גיבורו של יותם ראובני ב„משימה“ אינו טורח להסתיר את זהותו המתה, וה-עקרה כמותה ובחיה. הוא דובר של דור שלהם, דובר של דור שפגמו בוהותו.

יצירות כמו: בחורף, מסביב לנקודה, מנבר לגבולין, מכאן ומכאן, שכול וכיש-לון, מהתחלה ועוד, מובאים בלוויית הע-רות וביאורים ענייניים. המהדורה הרא-שונה של כיתבי ברנר, שראתה אור בשי-נות ה'20, הביאה מהפכה בעולמו של הקורא העברי. המהדורה השנייה, שראתה אור במחצית שנות ה'50, הביאה מהפכה מחודשת בנוסח הכתיבה של הסופר העיברי. ברנר שהופעת המהדורה השלישית של כתבי ברנר, תותר בתרבות היש-ראלית רישום שאינו נופל מזה שהותירו שתי המהדורות הקודמות, מאחר ששורה

י"ח ברנר בכל ארון-ספרים בישראל 1978

אורי אורלב***, מחבר חיילי עופרת ועד (מח). סיפור זה עוסק בצורה סימטרית, בעלת כוח תיאורי ומיפרט עצמים וחוויות רב יותר מזה שבסיפורו של ראובני, במ-שולש אוהבים רגיל למראית-עין, שעם התפתחות העלילה מתמקד בעקרות הנרי בעת מסביבה שתלטיגית ודכאנית. דניאל, טייס קרבי, חודר בגיחה כמעט אבסורדית לחייהם של הזוג אריק ונורית. אלא שעד מהרה מתברר שדניאל חי עם מועקה המדריכה את מהלכי חייו. באחד מריגעי-המשבר שלו, הוא מתוודה: „כש-אני מתאהב בכחורה אני לא יכול לזיין אותה. עכשיו טוב לך? אשתך דומיה. אחריכך אמר אריק: — אולי ככל זאת אתה צריך ללכת למיפול.“

— יצאת מרעתך! — צעק דניאל —

הרי ירקעו אותי מייד! קם נמל את כובעו והלך טורק אחריו את הדלת. שמעו אותו רץ למטה במדרג-ות ואחר-כך מתניע את הג'יפ...“

הגבולות כאשר אשליה למציאות מתחילים להיטשטש ביו דניאל, תוך נסיון הת-מודדות עם בעייתו, מפריד בין אריק לנורית, ובמקביל מטפח את האשליה שהכניס להריון נערה אדישה, אותה הוא מכנה „הבהמה“, ונושא אותה לאשה. אלא שדניאל נהרג במהלך להטוס טיסה, שהוא התאבדות גלויה, וכאשר מוזמן אריק אל מפקדו של דניאל, מתברר מדברי המפ-קד שדניאל התפאר בפניו בהצלחותיו המיניות.

אורי אורלב ויותם ראובני מציגים, כי עזרת אמצעים סיפוריים ברורים, דמו-יות בעלות כוח-שיכנוע עצום, דמויות עצמאיות שהחיוניות גיטלה מהן המייצ-גות את העולם הסובב אותן, עולם שייחנן כי החיוניות נילה ממנו. בויאגר איכפתי זה של סיפורת, בעצם תיאור נפשות פור-עולות פגועות כגיורא רקיע ודניאל — מתקיים מה שאמר הנביא ישעיה: „ואל, יאמר הסריס הן אני עץ יבש... (נו ג.)“ ברור מקריאת שני הסיפורים, ועוד סיפורים שראו אור בעת האחרונה, שמ-עורבותה של הסיפורת הישראלית בחווייה הישראלית גוברת והולכת, והיא עשויה להגיע להישגים מכובדים ביותר.

* הסיפור ראה אור בגיליון „פרוזה“ 19—20. (פברואר 1978). ** „כרות שופכה לא לבוא בקהל יש“ ראל*. * הסיפור ראה אור בגיליון „פרוזה“ 22 (יוני 1978).

נחום גולדמן יוסף מונרי אשר רייך

בספר כה אחר שטיימן): „בארוחת-ערב ציבורית בא אלי ויזל ולחץ את ידי. הסתכלתי בעיניו. הוא הסתכל בי. הוא חש מייד שלא כבש אותי. הסיר עיניו, הסתובב ונעם באותה ארוחה הידצה על יהדות. הוא דיבר על הנשמה היהודית, כשהמסובים יושבים וזוללים תרגולות ומתמוגגים מנחת. אלי ויזל נותן ליהודים את הגניחה. יהודי זולל תרגולות והוא מדושן עונג. אלא מה? חסר הלו, כך נדמה לו, קצת רותניות. לכן הוא מזמין את אלי ויזל, שעושה עסקים מן הדמעות של העם היהודי, וזה בא, נותן ליהודים אוכלי-התרגולות את הצימוק, והם יכולים להמשיך לגנוח...“ פקיד התרבות של משרד-החינוך-והתרבות נאלצו שוב לקפל זנב, תרף מאמציהם למנוע תקציבים מאמנים ונוקנפורמיים וגם הפעם. כתוצאה מלחץ ציבורי כבד. הפעם, בענייניו של המחזאי יוסף מונרי מתחוה יומן נוכחות 2 נבצע בידי פקידת התרבות כבלתי מחדש דבר...“ שיקול ועיון חוזרים בנושא הביאו לשיגור מיכתב למחזאי, שבו מבשרים אנשי המשרד שאם תתחלנה החזרות על המחזה, הם יהיו מוכנים לבוא ולהחליט אם הוא ראוי להקצבה. אלא שמונרי אינו קונה את הסוכריה, ויש כוונתו להגיש בג'ע-עלימנת שבת-המישפט-העליון יבחון את הקריטריונים שלפיהם מעניק משרד-החינוך-והתרבות את הקצבותיו ● זה החל בלחישות, אחרי-כך באו ההסברים, ועכשיו מתמוגגת קהיליית המשוררים התל-אביבית מצחוק. היו שאמרו כי זה הקרב האחרון, אחרים טענו שזה רק קרב אחד במהלך קרבות-ניגוף סיפוריים רבים שעוד יהיו. הסיפור התחיל לפני יותר משנה, במאמר קטילה של המשורר יאיר הרובינץ על שיריו של אשר רייך, שפורסמו בטימן קריאה. ההמשך היה מיתקפת-נגד של רייך נגד הרובינץ באחד העיתונים. המטח האחרון (בינתיים) במלחמה זו, נורה מן המותן ב„פתיח“ של טימן קריאה 8, תחת הכותרת: הגרפומן, ובו קביעות בנוסח: „בסתר ליברו יודע הגרפומן את דבר היותו גרפומן... אנרגיה רבה מפנה או הגרפומן אל אפיקים עסקניים. היעד הוא הוועד. הסתפפות ספרותית, כך הוא סבור, תעניק לו תוקף סיפורי מילא. ובעצם, מה בעצם רוצה הגרפומן, אם לא תוקף סיפורי... לגרפומן שכזה ימצאו תמיד שניים-שלושה גרפומנים אומללים שיוסיפו את חנפונם בנקודת-הן לעלול גרפומניותם, ויעניקו איהו פרס בלתי-נחשב לעסקי-הסיפורים. סופר בגרוש עם תהילה בגרוש...“ הרשימה הקצרה והארסית ב„פתיח“ חתומה בציניות בראשי-התיבות של אשר רייך „אר. מחוגים ומקורבים טימן קריאה הומלץ לכותב שורות אלה, לעיין במדור „ידיעות“ של רחון עסקני הסיפור מאזינים, שם מצינה ההוכחה לנטען ב„פתיח“, ואכן כתוב שם: „בבית טשרניחובסקי הוענק פרס מרלם מלפיר לסיפור (נוסד על-ידי בניה) לשלמה מנאי ולאשר רייך... מרדכי גלאזר קרא את התקנון ומשה בן-שאול את נימוקי השופטים (חבריו לשיפט יצחק אורפז ואריה ליפשיץ...“ זורירישיר תל-אביביים טוענים שמתקפה סמוייה זו לא תעבור בשתיקה, והתגמול לא יאחר לבוא...“

תה, טוסטר ודם של חרנגולות - זה יהיה

כפי שהוצגו בידי הספרים, במיסגרת מועדון

שטייפת ריאש

הקת, תוך כדי התגרדות במקומות החשר פים של הגוף.

אל הבמה נקרא ספרי-הצמרת הראשון שבחבורה - ג'אק שלי. מחיאות כפיים.

דוגמנית ארמזמה ושמנה עלתה על הבמה, ולא במתכוון נחלץ שדה השמאלי והזדקק כלפי מעלה, כשהיא נורי חתה בככדות על הכסא שבקידמת הבמה. זה התרחש במלון גרנד פאלאס (לשעבר הוילדיי אין, לשעבר פאל, לשעבר שרתון), במוצאי השבת האחרונה, במיסגרת מועדון "הספר המעולה בישראל", שהציג תיסי רוקות וצבעים - קיץ '78.

אם אכן תתמשם תחזיתם של ספרי הצי מרת של ישראל, כפי שהודגמה על הבמה, צפוי לישראלים קיץ אימים, ולא רק ביגלל החום. אם בדיזינגוף ייראה חזיון-תעתיעים דומה לזה שהתרחש במוצאי שבת, קרוב לוודאי שהמזדנפים יברחו מייד לים, וירדו לטבול עוד יותר עמוק במים.

על הבמה עומדת המנחה שוש עטרי, הפותחת את הערב בסיפור מרגש, שקרה לה לאחרונה. לא מכבר שינתה

הציץ המציץ

ג'אק עולה על הבמה, ועימו שמונה מדוג-מניותיו, הפוסעות בצעדים נמרצים אל המושבים השונים. בין הדוגמניות נמצאת גם מירי זמיר, בתיסרוקת המזכירה מאד את הזמר דייוויד בואי, כשבחיקה יושב כלב פקינז, עטור, לא ייאמן, חזייה עשויה מבד זהב, למרבה הפלא, לא היו הפרעות של גביחות לקיצבה הגובר של המוסיקה, שסימן את תחילת האקשן האמיתי.

סילסול צהוב

שוש את תיסרוקתה לכזאת שאפשר לחי פוף בבית לבד, לשבת על המרפסת ולהתיר ייבש. בהמשך הערב חזרת שוש כמה פעמים על אותו סיפור, כדי להדגיש שוב ושוב את הסרינציפ השולט כעת בראש הישראלי המצוי - פראקטיות, שימושיות וחיסכון. החיסכון היה הקו היותר-שולט בתצוגה - חיסכון של הכל - תרבות אסתטיקה ואנרגיה.

התפאורה על הבימה - רהיטינג: נדי נדה בצד הימני של הבימה, ובצידה הי שמאלי שולחן שמסביבו כמה כיסאות. בצד הי יותר שמאלי - ספה, שמדי פעם משת רעת עליה דוגמנית זו או אחרת, תוך כדי הדגמת תנועות שונות ומגוונות: שכיבת פרקדן אוישה, ישיבה פשוטת רגליים וכו', והתמתחות מתמשכת נמפר

מירי זמיר בדיזינגוף רוצי

המנחה שוש עטרי והספר המעצב, גוחנים מעל לראשה של הדוגמנית, הנשאת את תסרוקת "הליפה הוורודה", הקרויה כך מפני שהיא דומה לספוג טיבעי. שוש מנסה לפענח את תהליך הסילסול שנעשה.

פאם פאטאר

סידור תיסרוקת של אשה מפתה. הסיגנון נפוח, מסולסל ורד. הדוגמניות ניסו נואשות להעמיד פנים כאילו התצוגה מעניינת אותן, אך נסכו שיעמום בקהל, המנחה ניסתה לשווא להפיח חיים בערב.

אדישות דוגמנית בעלת שיער צבוע בגווני שונים של חוסיצהוב שותה קוקה-קולה בהבעה נוךשאלאנטית. ער ובעלת **בהייה** לקהל משלחת הבי לונדית קיצרת השי השפתיים המלאות.

תהומות השיעמום על הספה שבצד השמאלי של הבמה, נחה דוגמנית עבת-גו שעל פניה נסוכה הבעה של

ג'אק שלי בוזק ספריי על דוגמנית, ומתחיל לסקר אותה. שוש שואלת על תוכן ניותי לגבי אותה דוגמנית — זאת אומרת, מה הוא כבר עשה ומה עוד ייעשה לה. עשיתי צבע שחור, ועל זה צבע אדמדם. חצי ראש מגולגל, וחצי חלק. לא עושים שום דבר, חופשי-חופשי, גואס ג'אק כשר גבו מופנה לקהל. הפאסיפאטאל המטופלת מנסה להעלות חיוך על שפתיה שגמוג עם חבטותיו של ג'אק בראשה — ימינה ושמאלה.

ה דוגמנית הבאה, בבקשה. לעבר הכיסא. הניצב בקידמת הבמה. משת רכת דוגמנית רחבת-פינים. חצי ראש מגולי גל כלפי מעלה, ובחצי השני גולש השיער כלפי מטה. למשל, התיספורת שעשיתי כאן — היה קודם שיער מתולתל ונפוח.

הצנומה הממושקפת

רוממות בחוסר-רצון מופגן, ואחרי חצי סיבובי-עכוז איטי, מלווה עשן סיגריות המוחזקות בצורה רופפת בין שני טורי שיניהן, הן נופלות שוב על המושבים. נסיון-הריקוד נכשל, ושוש מסתירה יפה את ייאושה. בשלב זה מתיישבת על הכיסא הרם דוגמנית מתולתלת אחרת. „לסילסול הזה

אנדי

ועשיתי ואראציה מאד מיוחדת של שיער מתולתל ונפוח. הראש עבר שטיפה. אני מעצב לה את הצורה. אפשר אחריכך לעי שות לבד בבית.

אל קידמת-הבמה מתקרבת דוגמנית אחי רת. ג'אק אומר ש„היה לה צבע צהוב. לגמרי תירס. ואתם רואים, אפשר לעשות משהו יפה. יש לה שיער מתנפח, וגם מזה אפשר לעשות משהו.

ג'אק מתקדם לעבר דוגמנית צנומה ומי מושקפת, בצד הימני של הבמה, שחיוורון- מוות פושט כרגע בלחיה. ג'אק מסביר: „זה שיער שהיה לו קודם סילסול, וגם היה שרוף, כדי לבטל את השרוף, הייתי צריך לעשות עוד סילסול. חופפים, יושר בים במירפסת וזה מה שמקבלים.“ מוסיקת הבריגס מתגברת, והדוגמניות מצחקקות ומצדצצות זו עם זו

אלי

קוראים טוסטר, כי המכשיר המסלסל דור מה לטוסטר. אומר ג'אק, „במיקרה זה ניסיתי להתאים את התיסרוקת, באמצעות הטוסטר, לסוג האופי השוכני של הדוגי מנית.“ יוצא עשן.

דבי עם „סילסול פרמננטי קבוע“, מחי ליפה את קודמתה. כל הלילה ישנה „מח

רולים, וג'אק מתיר עכשיו את ראשה. עוזרת לג'אק הספרית ו"אשתו הפרטית". ג'ודי, הדוגמנית ממלמלת משהו, אך אי אפשר לדעת מה, כי בשלב זה שיערה מכסה לחלוטין את פניה. נראה שהיא מתוכחת קצת עם ג'אק, וגם עוזרת לו בידים, שעה שהוא מטפל בשרותיה. ג'אק, בתנועה כימעט ברוטלית, מסובב את פניה לשמאל. הדוגמנית צונחת.

ל שבתן כליכך בנוח. ולא עבדתן כל הערב, קומי, בבקשה, הראו את עצמכן, הראש שלכן כליכך יפה בזכות ג'אק, מנסה שוש, בכל כוחותיה, להציל את המצב, אבל לא נראה שהיא תוכל לזה. הדוגמניות קמות, מסתירות זו את זו ומשרכות רגליהן לעבר הפתח.

מירי זמיר מלכת-הערב. מירי עכשיו לגמרי לבד על הבמה, ובשבילה שמים שיר חדש. ג'אק מסביר שהראש הזה היה צבוע צהוב לגמרי, הוא לקח משהו שמצטלצל כמו קולסטרוול, ועשה באמצעותו שיער עם תיספורת קצת יותר עדינה, עם קווים לא כליכך חדים.

מחיות-כפיים לג'אק. מירי יוצאת מה-במה, כשכלבה מכשכש בזנבו בין רגליה, ומפנה את השטח לספר הבא - מריוס, ילדה קטנה, מאופרת כליצן, עולה על הבמה, שלייקס על חצי גופה העליון. היא אוחזת שקית-קטיפה כחולה ומכניסה אליה, משום-מה, מיני סמרטוטים צבעוניים.

השלאגר של מריוס הוא תומר מהפכני חדש לסילסול פרמננט, המאפשר לראשו-נה לסלסל גם שיער צבוע. התומר החדש שומר על רכות השיער, ואף מכיל תומר-רים מזינים לכל סוגי השיער. מריוס מודיע: "אני ידעתי שאין לי בעיות, אם יש לי את התומר, אני מסוגל לעשות פסים על פרמנט".

שוש: "תודה רבה לג'אק שלי!"

"מריוס!" צועקים אליה מהקהל.

שוש המיסכנה מתקנת את עצמה. אי אפשר להאשים אותה, משום שמה שקרה אצל מריוס לא כליכך שונה ממה שקורה אצל ג'אק.

מריוס עובר לדוגמנית עם מישקפי-שמש. "אלה מישקפי-שמש של אופנת הפאנק", מסבירה שוש, "האופנה ששולטת עכשיו היא הפאנק, וזהו בעיקר פרק מוסיקלי - הרוק האלים".

מריוס מצביע לכיוון דוגמנית צבועה צהוב ואדום בחלקים שונים של הראש. "פה עשינו צבע שהוא כמו דם של תרני-גול. צהוב למעלה ואדום למטה." שוש כמעט כורכת את המיקרופון סביב הפאנקי קית ואומרת: "יא אללה, צריך אומץ!"

א חרי מריוס מגיעות תיסרוקותיו של של גבי, המתנוססות על ראשן של גופות בבגדיים ובביקניס, גולת-הכותרת של המופע, הפעם, היא הדוגמנית בעלת הציץ הקורץ, ודוגמנית אחרת בביקני שחור, ירכיים מוצקות מאד, שיער ליפה בצבע ורוד ברדיוס של 20 ס"מ.

אחרי כמה סצינות, החזרות באיכותן על קודמותיהן, מתפנה השטח למופע של ספר-הצמרת אנרי ועוזרו הצרפתי אלי, שעבד במספרת ז'אן-לואי דויד שבפאריס. אלי מרקד בתסרוקת אפרו הכי רחבה שיש, במיכנסים-ג'ודו לבנים ובחולצה שחור-רה, הקשורה מעל לטבור. מאחרי הקלעים מסביר אלי, שהקו המנחה אותו הוא עיצוב התיסרוקת לפי האופי האינדיבידואלי של הדוגמנית. חשובה לו ביותר הרגישות שלה. הבוס שלו, אנרי, מוסיף שהכישור החשוב ביותר של דוגמנית-שיער הוא הסי-כמתה להופיע בפני קהל, כי לא כל אחת מסוגלת גם לזה וגם לקבל פקודות מה ספר. "המיוחד בקו שלי" ממשיך אנרי, "הוא הנסיון להציע לה כמה שאפשר להסתדר בבית ובשביל זה צריך להיות קצת ספר".

גם אנרי וגם דויד מחזיקים בדיעה שהדוגמנית צריכה להיות רגישה. גדושת חיוניות ומלאת-חיים. מה שהתרחש באותו ערב על הבמה לא אישר בדיוק ציפיות אלה.

ספרי "עקרב" - ציוד חובה לברכה, לים ולנופש

בספריית "עקרב" - ספרי מתח ופעולה

הופיעו:

- איש הקשר - טוני וויליאמסון — 28 ל"י
- בתו של הזמן - ג'וזפין טיי — 28 ל"י
- להטוטים - ויליאם גולדמן — 30 ל"י
- מבצע טאנגו - אדם הול — 30 ל"י
- חידה לשחקנים - פטריק קוונטין — 28 ל"י
- כלוב של קרח - דאנקן קייל — 28 ל"י
- מטרה חמש - קולין פורבס — 28 ל"י
- מחירו של רצח - ג'ון ד. מקדונלד — 28 ל"י
- מר פינצ'לי מגיע לפריס - ויק. קנינג — 28 ל"י
- מסכת הזיכרון - ויקטור קנינג — 28 ל"י
- תיק וארשה - אדם הול — 28 ל"י

הפצה "גד"

כמה פעמים
נסית להפטר מהם -
ולא הצלחת??

אנחנו נחסל את הז'וקים!

נסי פעם אחת את הדרך המודרנית והבטוחה להשמדת הז'וקים
לאחר חיטוי שלנו (שאוורך כ-1/2 שעה) את מקבלת תעודת אחריות לשנה. לא יהיו ז'וקים בביתך!
ר"ג, מודיעין 18, טל. 790114-5*6 אילת: טל. 059-3012
היתר משרד הבריאות: 21, רשיון עסק 481/75.

איתנו עמיתים הדביות מזיקים

שלושה ימים בלבד! בזר

יבוא מיוחד מהודו ותאילנד. קפטנים, שמלות, סרפנים, חצאיות מעטפת, סנדלים הודים, כיסויי מיטה, עבודות קרושה, רקמות, סאריים, כריות, חולצות גברים, נשים וילדים ועוד...

אהילים עבודת יד

יום שישי 21.7.78 מ-1500-2300
יום שבת 22.7.78 מ-1100-2300
יום ראשון 23.7.78 מ-1800-2300

הבזר מתקיים באדם-הכהן 10 תל-אביב

תמונות צבע מעולות!

קודק במעבדות קודק!
אגפא במעבדות אגפא!
* לנסיעה לחו"ל: המצלמה האידיאלית היא: Konica C-35-EF
* לנסיעה לחו"ל: מחשב כיס זעיר, מבחר גדול של מחשבים לכל תפקיד.
* צלומי פספורט - בן רגע
* קניה - מכירה - החלפה
בימי שלישי, סגור כל היום

קונטו-ברנד
חברה יחידה בתחום

קבלת מודעות לכל העיתונים במחירי המערכת

פירסום אידיאל

אכן גבירול 110 תל-אביב (שינת אנטוקולסקי) טלפון 227117, 227118 חניה חופשית

קעת בספר כיס

"FIERY... POWERFUL... Anyone who wants to understand Begin today MUST READ THIS BOOK!"

New York Times Book Review

מחיר בארה"ב \$2.25
מחיר בארץ רק 39.50 ל"י (כולל מע"מ)

מוציא לאור ומפיץ סטימצקי

דרכי אדם

המחובץ הקטן

התוף היה משאת-נפשו, והוא הפך מיקצוען כבר בגיל 16

בגיל עשר, כשכל ילד מבקש במתנה כדורגל או אופניים, ביקש מתי ויינרייך מהוריו שיקנו לו תוף. ההורים התנגדו במיקצת, הציעו גיטארה או אפילו פסנתר, אך מתי בשלו: "רוצה תוף?" ולא סתם תוף, כייאם תוף מיקצועי למהדרין. העובד דה שרק בקושי הגיע אל הדרושות לא הפריעה למתי הקטן לתופף כהלכה על התוף שלו. הוא רכש כיסא מיוחד, ומאז הוא מתופף. לא הועילו זעקות השכנים בצפון תל-אביב, איזור מגוריו. הוא תופף יומם ולי-לה, ורק אחרי מסע שיכנועים מפרך מצד הוריו ניאות להתחשב בחוק כנוביץ' ובשכנים. אביו בעל חנות-התכשיטים ואמו, עקרת-הבית, למדו במהרה לדעת כי התכ-

מתופף ויינרייך
עצמות מוקדמת

שיט הפרטי שלהם לא יהיה רופא או עור רידיין כמו שחלמו, אלא מתופף מיקצועי, מן השורה.

תקדיטון עצמי. בגיל 16, הגיל שבו מרבית חבריו גילו לראשונה את עצי מאותם, היה מתי ויינרייך כבר עצמאי לחלוטין. הוא הפיע באופן מיקצועי כי מתופף בתזמורת שליוותה את הברדנית ציפי שביט, לאחרימכן עבד כמיקצוען עם ריבקה מיכאלי ודודו דותן, ועד לאחרונה תופף להנאתו בתוכניתו של יונתן גפן.

אך לא בחור כמתי ויינרייך יסתפק בתופף הגדול. למתי היו חלומות מרחיקי-לכת — הוא חלם להיות זמר, כיום, ימים ספורים אחרי שמלאו לו 18. הציא לשוק בכוחות עצמו תקליטון ובו שני שירים. האחד: "החופש הגדול", שבגלל העיתוי שלו רץ על גלי האתר באופן חופשי, והשני "לו רק ידעת", הוצג באוזני קהל המאזינים לא-מכבר.

את טיבם של השירים תשפוט הביקור רת, והקהל ישפוט אם הוא אוהב אותם או לאו, אך דבר אחד ייאמר לזכותו של מתי: הוא באמת עושה הכל בכוחות עצמו להצלחה. כיוון שאין לו אמרגן, מפיץ או מנהל, הוא רץ בעצמו מתחנת-שידור אחת למישנה, נפגש עם עיתונאים, מנדי-גד, מצלצל, והכל — בחן לא-מבוטל.

תשלום לחברים. את התקליטון הפיק בהשקעה של כ-20 אלף לירות, ולדבריו: "עדיין נשאר לי סכום כסף רציני מבנק, שחסכתי מההופעות שלי במשך השנים". מובן שהוא הסתייע במעט עזרה מידידי, חברי להקת הליווי של הזמר אריאל זילבר, לשאלה אם הם ניגנו בשבילו חינם. השיב המיקצוען הצעיר: "כיוון שאני עצימי מוסיקאי מיקצועי, אני יודע כמה זה לא הוגן לבקש ממוסיקאים שינגנו בלי כסף, לכן שילמתי לחברים שלי. אומנם קיבלתי מהם הנחה לעניין, אבל אני חורש שבשביל עבודה צריך לשלם". בימים אלה הוא עומד על סף גיוסו לצה"ל. הוא יודע שלא יישלח ללהקה צבאית בגלל הפרופיל הגבוה שלו, אך מקווה שיינתן לו להנעים החיילים במיסגרת כל שירות שיוטל עליו.

שיכון

מיגדלים פורחים

בגיבעתיים

מישרד השיכון נבנה כפסים

עבור דירות, הכמיח לבנות,

לא בנה — והעלים את הכסף

"זו ההונאה הגדולה ביותר שהיתה אי פעם. גישלו אותנו, רימו אותנו, גנבו מאיתנו כסף!" זועם שלמה יחזקאל, ראש ועד של כ-70 מישפחות שרומו, לדיבי ריהן, עליידי מישרד-השיכון.

בשנת 1969 פירסם המישרד תוכנית להיסכון לדירה בגיבעתיים. הנרשמים שהתפתו, שילמו עבור הקרקע 80% מערך כה ונדרשו לשלם אלפי לירות מדי חודש כהיסכון לבנייה עצמה. המיגרש שבו מדור בר מצוי באיזור הנחשב יוקרתי, בלבי ליבה של גיבעתיים, בתחומי המחנה הבריטי הנטוש שבין הרחובות מודיעין, ריינס ווייצמן.

מרבית הנרשמים היו הורים שביקשו להבטיח שיכון ליליהם. אחד מאלה היה שלמה יחזקאל שביקש להבטיח לבנו רוני, או קצין בצבא-הקבע, דיור כשישתחרר. סיפורו של שלמה וזהו כמעט אצל 70 המישפחות.

בשנת 1969 שילמו עבור הבטחת ערך הקרקע 7,200 לירות, סכום ניכר אז, ועליו הוסיפו את סכום ההפקדה הראשונה בסך 5,000 לירות מראש וכך מדי חודש, במשך חמש שנים, בניית הבית בן שש הקומות היתה אמורה להתחיל בשנת 1975, אך עד היום לא הונחה ולו לבנה אחת במקום, והמשלמים לא זכו לראות אף אגורה שחוקה אחת מכספם.

"העניין בטיפול". "אני מוכן לקחת על עצמי את כל האחריות, ואני מורה באצבע מאשימה על שרי-השיכון גדעון פת ומישרדו כעל גנבים, במלוא מובן המי-לה!" אומר שלמה יחזקאל.

מזה שלוש שנים, אחרי שגילה כי אין כל כוונות להתחיל בבנייה, הוא מנהל תתיכתבות ענפה עם גופים שונים. מיכתביו לנציב התלונות של מישרד-השיכון, לנציב תלונות הציבור, לשר פת עצמו, לנשיא קציר ואף לנשיא נבון, לסגן-ראש-הממשלה ולאחרים, נענים בתשובה קבועה: "העניין בטיפול".

אומר רוני: "אני טוען, שהם רוצים לגרום לכך שכל המשתכנים ששילמו יברחו מהעסק הזה, ואז יוכל מישרד השיכון למכור את הקרקע בתנאים של היום, בסכומי-ענק". רוני הוא כיום סטודנט, העובד בעסק של אביו בתל-אביב. הוא עמד להינשא, אך דחה זאת, והוא מסיביר: "אין לי לאן ללכת. הם מכרו לי קרקע בשנת '70 לפי תוכנית משנת 1969, קיבלו כסף עבור דירה בת ארבעה חדרים שאותה היו אמורים לסיים ב-1975 — ועד היום אין כלום".

לפני כשבוע פורסם, כי ערך הקרקע באיזור זה עבור חדר אחד הוא 130 אלף לירות. מישרד-השיכון החליט לפצות את המשתכנים הזועמים, והציע להם פיתרון — המישרד מוכן להחזיר להם סכום של 65 אלף לירות למען יותרו על דרישורי-תיהם. שלמה ושאר המשתכנים מבקשים פיתרון חליפי, אולם למישרד השיכון אין כזה עבורם. "האלטרנטיבה שלהם היא שנסכים לקבל את הסכום המגוחך הזה, בזמן שרק חדר אחד עולה 130 אלף ל-

(המשך בעמוד 62)

מלכת המים

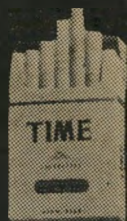
1978

מטעם העולם הזה

בחסות:

דובק

יצרני סיגריות איכות לחטלה מ-40 שנה

"בנייני אנאהם יהודי"

קבקבי וסנדלי גלי-גלי Gali
יצרני סנדלים ונעלים
לנשים גברים ונוער

תכשירי איפור MARY QUANT

בגדי ים וחוף

תכשירי שיער

יצרני האופנה

חברת התעופה

חברת התחבורה

המועמדות הסובייות

עינת בר: חברה של שיסל

לה לא היה רחוק מכך. שעינת בר, בת ה-18 תהיה אחת המתחננות בסרט ישראלים מצחיקים. במאי הסרט עצמו, שיסל — כך היא מעידה על עצמה — הציע לה תפקיד בסרט. ואם קהל הצופים הישראלי יאלץ להמתין קצת עד שיגלה את כישרון המישחק שלה, זה רק מפני שהיא נאלצה לדחות את הצעתו האדיבה של שיסל — אותו היא מכירה מחוף שרתון — בגלל השרות בצה"ל.

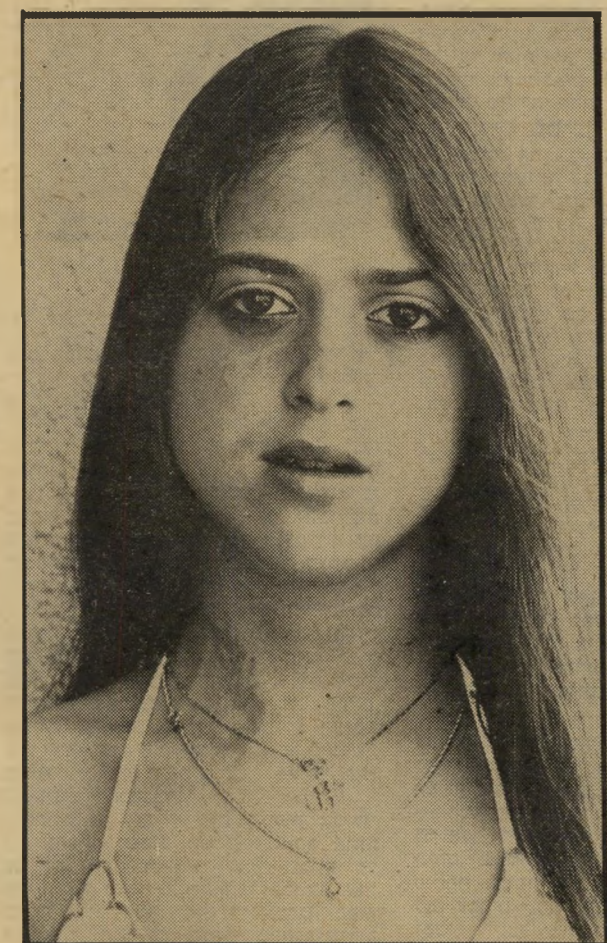
לא שהיא השתגעה להיות היילת. המשר מעת, המדים והמיסגרת הצבאית הנוקשה — אלה לא הולכים בדיוק עם האופי שלה. "אני נורא אוהבת להיות עצמאית", אומרת בגורת התיכון מראשון-לציון, ש" היא בתו של בעל בוטיקים בראשון וברמי לה. היו לה המון דברים לעשות חוץ מלשרת בצה"ל, כמו לרכב על סוסים בנתניה, לעשות סקי-מים באילת, או סתם לרבוץ כל היום על החוף. ביום שבו היתה צריכה להתייצב אפילו, החליטה שכל העסק אינו בשבילה, לקחה את הרגליים וחזרה הביתה. אבל תשעה ימי מאסר בי כלא צבאי סספגה על כך, לימדו אותה לקח. היא למדה להסתגל.

כיום היא משרתת כחיילת ברפיח ומש" תדלת שלא לחזור עוד על החוויה הזוהר. לעינת, בעלת השיער הבלונדי והעיניים החומות, היו תמיד בעיות בתחום המשי" מעת. "בבית-הספר" היא נזכרת, "רציתי ללמוד, אבל הייתי מפריעה המון בכיתה ובורחת לים. אחר-כך הייתי משלימה את החסר, לא למדתי בשביל תעודת-הבגרות אלא בשביל עצמי".

בין הלימודים לצבא הספיקה קצת לעיסוק בדוגמנות. מיקצוע אליו היא מתכוונת לחזור אחרי שתסיר את המדים. עיינת, שידידית הקרובים — ושיסל בתור כס — מכנים אותה בכינוי "האני", אר הבת חוץ מזה גם שירה, ספרות והתבוננות על חוף-הים.

יעל גרינברג: בזרם הרפורמי

אם יעל גרינברג בת ה-16 יכולה להציג את מועמדותה לתחרות מלכת-המים למרות שהיא תלמידת בית-ספר דתי, הרי זה רק מפני שבבית-הספר בו היא לומדת — בית-ספר ע"ש ליאו בק בקריית שפרינצק שבחיפה — מופקדים לימודי הדת בידי אנשי הזרם הרפורמי. יעל, שסיימה השנה את הכיתה השישית, לומדת שם לימודי יהדות ואף הולכת לבית-כנסת רפורמי ואינה מוצאת שום סתירה בין אלה לבין השתתפות בתחרות. היא חיפאית בדם ומתכוונת גם להישאר כזאת. "החברה בחיפה מוצאת חן בעיני", היא מצדיקה זאת, "והתרגלתי כבר לסביבה ולנוף". נכון שבבית-הספר אין תמיד מה לעשות בחיפה, אבל תמיד אפשר לקיפוץ לטבריה או לנהריה ולכיף שם.

עד לפני שנה היתה חניכה בצופים, אבל כשתבעו ממנה להיות מדריכה פרשה. ליעל, שתחום ההצטיינות שלה בלימודים היא דווקא המתמטיקה, לא חסרים עיסוקים גם בלי זה. היא מתעמלת מציטינת, שהתאמנה בהפועל ואף נכללה פעם בנבחרת ההתעמלות של חיפה. והיא התחילה בתרגילי-הקורה ותרגילי-הקרקע עוד לפני שהשם נאדיה קומאנצ'י אמר משהו למישהו.

היא גם רוקדת. לפני שנה למדה אצל המורה החיפאית למחול ליאה שוברט, ריקודים בסיגנון הג'ז. זה מדבר אליה יותר מאשר הבאלט הקלאסי.

למרות שנשארו לה עדיין שנתיים תמימות לחבוש את ספסל הלימודים, יש לה כבר תוכנית חומש באשר לעתידה. מייד אחרי סיום הלימודים היא מתעדת להתגייס לצה"ל, משתוקקת ללכת לקורס קצינות. ואם אפשר שזה יהיה בחיל-הים. אחר-כך היא רוצה ללכת ולהשתלם במכון וינגייט בנתניה. אולי תצא משם מורה להתעמלות או מורה למחול-ג'ז. בינתיים היא מסתפקת בחוף הים של חיפה. כמוכר.

מלכה פריג': ארבעה קירות ובעל

מלכת צה"ל בת ה-20, שהשתחררה רק השבוע, עומדת בפני דילמה. יש לה חבר קבוע, אותו הכירה בתקופת לימודיה בפנימיית בית-הספר החקלאי הכפר הירוק. היא למדה שם כלכלת-בית והוא למד רפתנות. הוא עומד להשתחרר מי-השרות הצבאי בעוד ארבעה חודשים ומתי כוון ליישם את ההכשרה החקלאית שלו ולהצטרף לאחד המושבים שבפיתחת-רפיה.

מלכה לילדת בתים, שהספיקה כבר לר-אות הרבה את העולם בזכות העובדה שאביה הוא עובד אל-על, אינה מתלהבת כל כך מהרעיון. "זה מקום שומם — מה כבר אפשר לעשות ברפיה?" היא אר-מרת. היא לא רואה את עצמה כטיפוס של חלוצה, שיעודה הוא להפריח וממות. לעומת זה היא חולמת על חיי מישפחה שקטים, רצוי עם ארבעה ילדים, אבל במקום מרכזי כדי "לראות אנשים והר-בה. אני אוהבת לבלות במועדונים, סר-טים, הצגות ומקומות רועשים. לא מצפה דווקא לחיי מותרות או בית עשיר. מס-פיקים לי ארבעה קירות ובעל." אבל הוויכוח בינה לבין חברה לחיים ימשך עוד כשלוש שנים. זאת היא התקופה בה ייאלצו להתקין ממילא לקבלתם למושב בפיתחת רפיה. יש תור גדול.

מלכה, שהלכה ללמוד בכפר-הירוק בעי-קר מפני שהחברה בסביבת מגוריה לא ענ-תה כל כך לציפיותיה, היתה כבר נעלת-שער של שבועון צה"ל, במחנה. צילמו אותה ערב גיוסה בבגדים והכתירו את תמונתה ככותרת "בין הבחינות לבריכה". התחביב המיוחד שלה הם מירוצי-סוסים. יש גם כאלה בארץ. היא עצמה יודעת לרכב, אך אינה נוטלת חלק במירוצים. לעומת זאת היא אוהבת לנסוע לכל מקום בו נערכים מירוצים כאלה בחוות-סוסים או בקיבוצים, ולצפות בהם. כשהיא צריכה לעסק בספורט, היא מעדיפה את הטניס.

רעיה גד: לא אוהבת מסיבות

אין לה שום תביעות מופרזות מהחיים. שיתנו לה רק לחיות בשקט. עכשיו, כשסיימה את הכיתה השמינית בבית-הספר אליאנס בחיפה, היא רוצה לעבור את הצבא, להתחתן, ללדת שני ילדים ולהעניק להם את כל החום שבעור-לם, שמהעדו סבלה מעט בעברה.

החיפאית בת ה-18 מגדירה את עצמה כ"בחורה שקטה שלא אוהבת מסיבות. פעם הלכתי למסיבה וברחתי משם מהר בגלל הרעש." במקום זה היא אוהבת לשבת עם החברה שלה בבתי-הא או בבתי פרטיים, לשמוע מוסיקה שקטה ולשוחח. והחברה שלה הם בדרך כלל כאלה המבוגרים ממנה במספר שנים טובות. היא מרגי-שה את עצמה מבוגרת מגילה. "תמיד הייתי כזאת. אף פעם לא מצאתי שפה משותפת עם בני גילי."

לבעלת העיניים החומות היוקדות, המר-בה לצחוק ולחייך, אין אפילו שאיפות להבחר כמלכת-מים. "אם אוכה — מה טוב. אבל אני לא משתתפת בתחרות כדי להבחר. זה סתם כדי להעביר חודשים לפני הגיוס לצבא."

בספטמבר הקרוב היא מתגייסת. ועל השאלה אם לא העלתה בדעתה להצהיר על עצמה כשומרת-ישבת וכשרות, היא מגיבה בהלה: "לא! מה פתאום?! אני חושבת שאני חייבת משהו למדינה ושנתיים מחיי זה לא הרבה. זה המעט שאני יכולה לתת ואני שמחה לתת."

למרות שהיא כותבת שירה מגיל 8 ומת-גלה ממבט ראשון כנערה רגישה מאוד האוהבת להתבודד, אין היא חיה בעולם של דמויות: "להיפך, אני מציאותית מאוד." כל כך מציאותית עד שהיא מטפ-חת אוהבת לצעיר שהכירה, הנמצא עתה במקום רחוק ושאלה לא תראה אותו במשך שנים. אבל היא בטוחה: "יש לזה סיכוי — אחרי הצבא."

בריאל תבע את

העובד לדין, למדן

הגיש קובלנה

במישטרה,

והעובדים כתבו

תלונה נגד יחזקאל

- אלה הם מעשי

יום יום בטליוויזיה

הערבית בירושלים

ה מילחמה הפנימית כנגד מנהל הטלוויזיה הערבית, יצחק בריאל, נערכת בשני מישורים.

המישור האחד היא מילחמת מנהל מחלקת התוכניות של הטלוויזיה הערבית, ומספר שנים במסד זה, סלים פתאל. פתאל היה יוזם הפרדת הטלוויזיה הערבית מהעברית, ובמשך שנה וחצי הבטיח וחזר והבטיח לו מנכ"ל רשות השידור, יצחק ליבני, את העמדה הבכירה: מנהל הטלוויזיה הערבית.

בהתמודדות בין השניים ניצח בריאל, בין היתר משום שליבני התקפל בשלב מסוים. היתה זו התמודדות קשה, ואפילו הוועד המנהל של רשות השידור, שישב כוועדת-מיקרוזים לעניין זה, לא הצליח לבחור בין שני המועמדים בשיבה אחת, ונאלץ היה לקיים ישיבה חוזרת (העולם הזה 2131).

פתאל אינו מוכן להשמיץ בגלוי את בריאל, ובריאל אף טוען בפני כל מי שמוכן לשמוע, שהוא רוצה להיות ידיד של פתאל, וכי השניים חייבים להיות בשר לום זה עם זה. אולם עושידברם של כל אחד מהשניים ובאמניהם מעבירים חומר לעיתונאים ולאיש-ציבור, כל אחד כנגד השני.

„לא מצא, לא הבין...“

ה מילחמה בין בריאל ופתאל, שהורכב, היא על מישור אלגנטי הרבה יותר — אם אפשר לכנות מילחמת השמרנות מילחמה אלגנטית — מאשר מילחמת שני עובדים זוטריים-יחסית בבריאל, ומילחמתו שלו בהם.

יעקוב למדן, מפקח בכיר בטלוויזיה הערבית, ועורא יחזקאל, מי שהיה כתב הטלוויזיה הערבית, וכיום עוזר דובר רשות השידור, מקדישים שעות רבות ביום להחשבה כיצד להכשיל את בריאל, ולאירסוף הומר נגדו. השניים נפגעו עמוקות ממעשים שעשה להם בריאל, בהיותו מנהל הטלוויזיה הערבית במסגרת הטלוויזיה הכללית, ואינם מוכנים לשכוח או לסלות לו על עוולות אלה.

על פי יוזמת בריאל היה עורא יחזקאל מושעה משך שלוש שנים תמימות, כשר הוא מקבל רק חצי משכורת ושובת מעבודתו. לטענת יחזקאל, העליל עליו בריאל עלילות שווא, רק משום שהוא לא היה מוכן להיכנס למחנה עושידברו של בריאל, או כפי שיחזקאל מגדיר זאת, „ואסל של בריאל“. בעיקבות תלונותיו של בריאל הועמד יחזקאל בפני בית-דין מיש-מעתי של רשות השידור, ולדבריו הוא עבר במשך שלוש שנות חקירתו של בית-דין זה שיבעה מדורי גיהנום.

פסק-הדין של בית-הדין המישמעתי של רשות השידור הוא חסוי, ועל פי חוק המדינה אסור בפירסום, גם לאחר תום הדיונים. אולם מה שברור הוא, שבעיקבות פסק-הדין לא פוטר יחזקאל מעבודתו ברשות, והוא ממשיך לעבוד בה בתפקיד בכיר יותר מכפי שהיה לו לפני ההשעיה.

במדינה

(המשך מעמוד 59)
רות, אומר שלמה. „הרי זו בפירוש גניבה!“

לדיברי המישפחות, הודיע להם משרד השיכון שהבנייה לא החלה כיוון שלא ניתן רישיון לבנות במקום. אומר רוני: „עכשיו הם נזכרו? אחרי שמכרו קרקע ללא רישיון?“

השוטרים צחקו. הבנייה אינה מתבצעת, ככל הנראה בשל ויכוח ממושך בין עיריית גבעתיים למשרד השיכון. העירייה מתכננת בניית מרכז מגורים גדול במקום, שיכלול בין ארבעה לשישה בניינים בני שמונה קומות כל אחד. מרכז כזה מצד ריך הקמת איזור מיסחרי, גניילדים ובתי ספר, והוויכוח בין משרד השיכון לעירייה נסב סביב השאלה של מי יהיה הגוף שיבנה את הפרוייקט. בינתיים הועלו טרקי-טורים על השטח, והחלו ביישורו.

בשעתו הציע משרד השיכון כאלטרנטיבה לרוכשי ה„דירות“ לעבור לגור ברמת אביב, אולם משפנו לשם וביקשו לברר פרטים הסתבר להם, להפתעתם, שכל הדירות במקום כבר נמכרו והם נותרו שוב בלא-כלום.

„הכל שקר וכזב“, אומר שלמה. „הם רוצים לעייף אותנו ולמרר את חיינו ובלבד שנעזוב הכל. אילו זה היה קבלן פרטי, היינו מתלוננים במישטרה ומביאים אותו לדין, אבל איך אפשר להילחם במשרד ממשלתי?“

לפני זמן-מה פנה רוני למישטרת תל-אביב וביקש להגיש תביעה נגד שר-השיכון גדעון פת. הוא סיפר לשוטרים על הבעייה, והללו התגלגלו מצחוק. הוא הבין שאין בכוחו לעשות דבר. המשתכנים הרומים ביקשו לשכור עורך-דין, אך זה דרש סכום של 120 אלף לירות.

מר חנוכה, שהוא סגן הממונה על מיפ-עלי החיסכון, סרב בכל תוקף להגיב: „אני נני מוכן לדבר, העניין בטיפול“. דובר משרד השיכון, יהודה ליש, שמע על ה-פרשה, אך נראה כי אינו מעודכן. „העסק הזה הוא צרה צרורה“, אמר. „אני מכיר את הבעייה, אבל חשבתי שהעסק נפתר מזמן. זה עוד לא סודר?“

מישטרה

ארוכה יד החוק

האם השתמש שוטר בסמכותו

החוקית כדי לפתור

סיכסוך בין קרוביו

הבין נכה-צה"ל שיצא עם בתם?

יורגו ארינוס בן ה-25 נפצע במלחמת יום-הכיפורים. אחרי ששכב תישעה חודשים בבית-החולים, שוחרר מהצבא כשהוא סובל ממחלת-עצבים ומנכות בגובה 20 אחוזים. למרות נכותו ביקש לשרת עד תום שירות החובה שלו, ועשה זאת. עם שחרורו, לפני כשנה, החל עובד כחאל-טוריסט בחתונות ובמועדוני-לילה. כיום הוא מתגורר לבדו בדירה שכורה בשיכון בבלי בתל-אביב. הוא החל מוצא את דרי-כו בהיים, ואז מצא עצמו מסובך בפרשה משונה.

מספר יורגו:

„הכרתי בחורה לפני כחודש, במסיבה בכפר-סבא. היא סיפרה לי שהיא ממוצא רוסי, ששם-מישפחתה קורקי והיא בת 17. נראה שמצאתי חן בעיניה, כיוון ש באותו ערב נשארנו ביחד. למחרת היא באה לדירתי בתל-אביב, ונשארה אצלי עד יום ראשון בבוקר. באותו יום בערב, כשטילפנתי אליה, שוחחתי עם אמה ומדבר-ריה הבנתי שההורים רוצים להכיר אותי. נסעתי לכפר-סבא, וכשהגעתי לביתם נתי-קלתי בקבלת-פנים צוננת. אביה קרא לה מחדרה ואמר לה שתיפרד ממני. הוא צעק והכריז: „נגמור עם זה פעם אחת ולתמיד!“ אבל למרות שצעק עליה והיה עצבני, פנה אלי בנימוס ואמר לי שהוא מצטער, אבל עלי ללכת. כשעזבתי, היא היתה היסטרית.

למחרת טילפנתי אליה כדי לברר מה שלומה. פחדתי שאביה היכה אותה. היא הרים את השפופרת, וצעק עלי שמאז שנפגשנו היא הפכה היסטרית. והוא הרי סוף; כשניפגש תבין, ואתה עוד חסר תבן! לא לקחתי את דבריו ברצינות, אבל החלטתי שלא להמשיך להתראות איתה, כדי לא להכביד עליה ועל הוריה.

בגמור בצורה יפה. יום אחרי זה (המשך בעמוד 65)

טיוולים

אודרכים

אירופה

ארצות הברית

למזרח הרחוק

צטיידים

ו"קמפינג"

פרטים ודרשמה בכל משרדי הנסיעה!

הטיוול

הטוב ביותר

כאחיר הסגיר ביותר!

מורלה

הפסטיים המעוצבים כיצירת אומנות

רובקס

המתנה השימושית ביותר

בריאול טוען, בפני כל מי שמוכן לשמוע בבניין הטלוויזיה, כי הוא לא הגיש תביעה נגד יחזקאל לבית-הדין המישמעי, אלא התלונן בפני הממונים עליו, והם שהחליטו להגיש את התביעה. דבר זה אינו מדויק. ב-12 ביוני 1974 שלח בריאל מיכתב אל מנהל הטלוויזיה, ארנון צוקרמן, שבו התלונן על עזרא יחזקאל. בין היתר טען במיכתבו כי "האיש (עזרא יחזקאל) חסר אחריות מעל ומעבר למשוער, עד כדי הרעת עורכי היום מלהטיל עליו משימה כל שהיא, מחשש שיקלקל אותה על-ידי אחת משלוש הטענות הקבועות להלן: לא מצא את מקום האירוע, לא הבין את הנור, שא, הסתכסך עם אנשי צוות-הצילום." באותו מיכתב מבקש בריאל רק להזהיר את יחזקאל.

טופס אש"ל

ב מיכתב מפורט יותר, מה-29 בנובמבר-74, כר באותה שנה, דרש בריאל מצוקרמן להשעות את עזרא יחזקאל מעבודה, "ללא

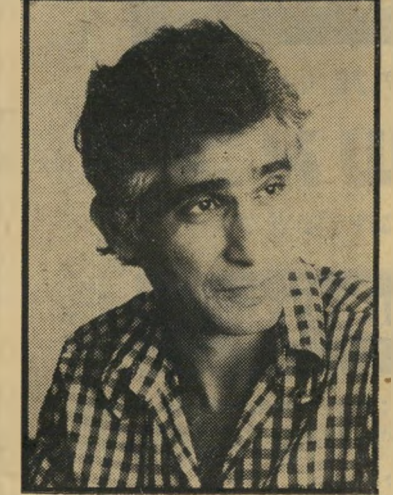
יריב למדן
מי הדין —

מנהל בריאל
אישום או חלונה?

אך לתדהמתי קיבלתי, כעבור ימים מיספר, חשבון מצורף לש.ת. * המבקש ממני לאשר תשלום על סך 400 לירות לגברת תמר למדן, רעייתו של יעקב למדן, סירבתי לחתום, וביקשתי שהנושא ייחקר באופן יסודי.

"לפי הדו"ח שקיבלתי, גב' תמר למדן מקבלת תשלומים חודשיים בסך אלפי לירות עבור תירגומים להכנת כותרות ל-מישרים אשר באחריות המחלקה שבה עובדה בעלה. מדובר ברבבות לירות בי שנה, ובסכום של כ-100 אלף לירות במשך ארבע-חמש השנים האחרונות." רשות-השידור הקרה את האשמותיו של בריאל, ובין היתר נבדקה הגברת למדן על-ידי הבלשן הראשי לערבית של מיש-רד-החינוך והתרבות. נמצא שהיא שולטת בערבית וכי אין בעבודתה טעם לפגם. מאז ועד היום עובדת תמר למדן בחברה העוסקת בתירגומים לטלוויזיה, אולם היח"ס בין למדן לבין בריאל הורעו בצורה המחבלת בעבודה הסדירה של הטלוויזיה. יעקב למדן המתין שלוש שנים, וכשראה כי הקרקע הציבורית נוחה לתקוף את

יריב פתאך
את מי ולמה?

להשמין אותו בדברים אחרים. מייד לאחר שלא נשמע לו, החל בריאל, לדברי למדן, להתנכל לו.

בריאל התלונן נגד למדן על שהוא מעסיק את אשתו, תמר למדן, כמתורגמת בטלוויזיה, ומאשר לה תשלומים עבור כך, בעוד שלאמיתו של דבר למדן עצמו הוא המתרגם, והוא עושה את הסידור הפיק"טיבי רק כדי לרמות את מסי-ההכנסה. טענתו זו של למדן נכונה. בריאל אכן כתב למנהל הטלוויזיה, ארנון צוקרמן, ב-12 במאי 1975, מיכתב שבו הוא מציג

קש ממנו שלא להעיד נגדו בבית-הדין המישמעי, ואף איים עליו שאם יעיד נגדו, הוא יתנקם בו. כשסירב למדן, לפי דבריו, להישמע לבקשה ולאיו, החל בריאל לפעול נגדו.

לדברי למדן היה מצוי בידיו מיסמך, כתוב בכתב-ידו של בריאל, שעליו ביקש ממנו בריאל לחתום. המיסמך היה צריך להיות חתום על-ידי כמה עובדים בכירים של הטלוויזיה הערבית, נגד מי שהיה מנהל הטלוויזיה הכללית, נקדימון ("נקדי") רוגל. למדן הצליח להשאיר בידו את

ת"לחמת הזונטרים

בריאל, הוא יצא מאלמוניותו והגיש תלוי-נה למישטרה. המצב כיום הוא שמערכת היחסים האיי-שיים בטלוויזיה הערבית הרוסה עד ליסוד. המישטרה העבירה את מסקנות חקירתה לפרקליטות-המדינה, וזו עדיין לא הודיעה אם היא מעמידה את בריאל לדין, או שלא נמצאו ראיות לשם כך.

יחזקאל ולמדן מנהלים מערכה כבדה נגד בריאל, בין היתר בקרב חברי-כנסת ועיתונאים, ועדת-החינוך של הכנסת דנה אף היא בשולי הבעייה, ולמליאה הוגשה הצעה דחופה לסדר-היום בעניין זה, על-ידי ח"כ מ"פ (מ"פ) חייקה גרוסמן. סלים פתאל מסרב לשתף פעולה עם בריאל, והוועדה-המנהל הקים ועדה שתח-קור את מערכת-היחסים בין השניים. אולם כמו בכל עניין בפרשה אומללה זו, הוועדה שהוקמה מורכבת מסמנכ"ל הרשות, שלמה עבאדי, שהצהיר כבר על רייבנותו לסלים פתאל ועל תמיכתו בבריאל, ומצבי ("הריי") זינדר, נציג ד"ש בוועדה-המנהל, שאינו מתאים לניהול חקירה רצינית. הוועדה-המנהל של רשות-השידור הייב להתייחס לפרשת היחסים הרעועים בתוך הרשות במלוא החומרה, ולפתור את הבעי-יות אחת ולתמיד. הוועדה-המנהל הייב לד-רוש מפרקליטות המדינה להגיש את מס-קנותיה בהקדם, וכן לקבוע: האם צודק-קוה האשמות כנגד בריאל — ואז עליו ללכת — או שמא הוא קורבן לצייד מכשפות, ואז יש להעמיד על מקומם את הציידים, אם הוועדה-המנהל לא יעשה כן יש סיכוי רב לכך שאחד מאמצעי-ההס-ברה החשובים ביותר בארץ יהיה משותק.

חשדות בפני צוקרמן ודורש ממנו לבדוק אותן. לדברי בריאל במיכתבו: "התירגום לתוכנית עם שרי-המישטרה ביום-העצמאות נעשה בכותרות עברית-ערבית. התירגום נעשה על-ידי יעקב למדן, בין היתר לפי כתב-היד שהועבר אלינו לבדיקה. זה היה תירגום טוב, והנחתי שהעבודה נעשתה במיסגרת שעות נוספות או עבודה יתרה.

המיסמך המרשיע בכתב-ידו של בריאל, ועמד להציג אותו בפני בית-הדין שדן בעניינו של עזרא יחזקאל, בינתקם טוען למדן כי המיסמך נגנב מביתו, בעת פריצה מיסתורית שהיתה בו. לדברי למדן ביקש ממנו בריאל, בשיי-חה בארבע עיניים שהם ערכו בחדרו של בריאל, שלא להציג את המיסמך, ולא

דיחוי, עד למיצוי הליכי הבאתו בפני בית-דין מישמעי והסקת המסקנות המ-חייבות".

מייד לאחר שהסתיים, לפני חו-דשים אחדים, הברור המישמעי של עזרא יחזקאל, החל הוא בפעולה אינטנ-סיבית נגד בריאל, כולל הבוס הנוכחי של יחזקאל, משה עמיר, מבינים לליבו, בעי-קר לאחר שלוש שנות ההשעייה, אולם בריאל טוען כי הריב בינו לבין יחזקאל החל כאשר הוא סירב לאשר טופס אש"ל של יחזקאל שאבד, מבלי שיחזקאל יפרט את הוצאותיו.

לדברי בריאל בפני הממונים עליו ברשות-השידור, הוא היה חייב להתלונן על יחזקאל, מאחר והגיעו מים עד נפש. בריאל מצדיק את תלונתו נגד יחזקאל במיכתבי עובדים אליו, המתלוננים על התנהגותו של יחזקאל.

בין היתר מציג בריאל מיכתב של מפי-ק תוכנית-דת, יעקב איזמן, שהתלונן על צעקות של יחזקאל עליו בפני הח"כ לשע-בר וסגן שרי-התיקורת-לשעבר ג'אבר מועדי; איזמן של עזרא יחזקאל על עובדים אחרים, ורחצה בים של עזה, כאשר כל הצוות ממתין לו, תחת לערוך כתבה. תלונה זו נחתמה על-ידי שלושה אנשי-הצוות: אליעזר הנדלמן, ברטו אל-אי ניס ובני ליס.

המילחמה השנייה של בריאל היא עם יעקב למדן, לאחרונה הגיש למדן תלונה פלילית למישטרה — התלונה הי-יחידה הנחקרת בינתיים במישטרה נגד בריאל — על כי בריאל ניסה להדיח אותה, בביכול, לעדות-שקר.

למדן טוען כי בעת שנערך מישפטו של עזרא יחזקאל קרא לו בריאל לחדרו ובי-

הנדון: יציאה צוות פילם לעזה בתאריך 22.6.70

בתאריך 21.6.70 הוזמן צוות-פילם ליציאה לעזה, ליום המחרת בשעה 06.30 ע"י הכתב עזרא יחזקאל. למחרת בבוקר הצוות התייצב בחנה בשעה 06.45 והחל לסדר את ציודו ובדיקתו, הכתב הנ"ל נכנס בצעקות שאין זמן לבדוק את הציוד, נטנסו למוניה ונסענו לכוון עזה, ככניסה לאשקלון הוא אהפנה הככונת לתוך אשקלון ונסע הישר לים, מסובך להדהמנו שהנ"ל הכין לעצמו בגד-ים ומגבות. השאר הצוות בטכונית ושכשך במים, עד לפעה 09.25 רק לאחר מכן השכסנו לעבודה.

איננו רוצים להכנס לפרטי העבודה עצמה שלא היה פסודתה ומחומת. לסיכום: אין זאת פעם ראשונה שהכתב הנ"ל מזלזל בעבודה ביציאות פילם.

ב ב ר כ ,

הצוות: אליעזר הנדלמן
ברטו אל-אי
ליס בני-נין

* שובר-תשלום: צורת התשלום ל-עובדים שאינם קבועים ברשות-השידור.

לופו בשיתוף מירי זכרוני ורפי זכרוני מציגים את נשפי

הלכת המים 1978

בחסות
דובק

טקס בחירת

נסיכת הצפון

ייערך ביום ששי 4.8.78, בשעה 9.00 בערב

בעכו

בבריכה (במשטחי הקאנטרי קלאב) של מלון

חוף התמרים

מכירת כרטיסים מוקדמת: חיפה: קופת חיפה, קופת כרמל. נהריה: שרותי דוד. עכו: שרותי שמעוני. בקבלה של מלון "חוף התמרים" ובערב הנשף בקופת הבריכה. הנחות לוועדי עובדים.

טקס בחירת

נסיכת ים סוף

ייערך ביום ששי 11.8.78, בשעה 9.00 בערב

באילת

על שפת הבריכה המחודשת של מלון

מלכת שבא

מכירת כרטיסים מוקדמת: עוזי בית-הלחמי, בקבלה של מלון "מלכת שבא", בכל בתי-המלון בעיר (בקבלה) ובערב הנשף בקופת ברכת מלון "מלכת שבא". הנחות לוועדי עובדים.

מטעם

העולם הזה

טקס בחירת

נסיכת הים התיכון

ייערך במוצ"ש 29.7.78, בשעה 9.00 בערב

באשקלון

על שפת הבריכה של מלון

גני שולמית

מכירת כרטיסים מוקדמת: לישכת התיירות (אפרידר), בקבלה של מלון "גני שולמית", ובערב הנשף בקופת הבריכה. הנחות לוועדי עובדים.

טקס בחירת

נסיכת ים כנרת

ייערך במוצ"ש 5.8.78, בשעה 9.00 בערב

בטבריה

באולם האירועים הממוזג של

החוף השקט

מכירת כרטיסים מוקדמת: במשרדי "החוף השקט", אצל אלחדיף ובערב הנשף בקופת "החוף השקט". הנחות לוועדי עובדים.

בתוכנית האמנותית

★ **מני פאר** ינחה, יבדר וישעשע

★ **ג'ימי לויז** משירי המיוסיקולים

★ **האחים והאחיות**

★ **טוביה צפיר** בקטעי חיקוי ובידור

★ **שלישיית ימים טובים**

יוצאי להקת חיל הים

המועמדות תגענה לנושפים באוטובוסים הממוזגים של

(המשך מעמוד 62)

מסרו לי השכנים שלי ששוטר לבוש אזרחית חיפש אותי. לא הבנתי מדוע, כי אף פעם לא הסתבכתי עם החוק. יום אחר-כך, כשישבתי עם ידידים בבית-קפה בשכר נה, נעצר לידנו ג'יפ ובו נהג אדם שלא היכרתי. לידו ישבה בחורה שגרה בשכנות לי. אמרו לי שזה השוטר שחיפש אותי. ניגשתי אליו, הוא אמר לי לעלות על הג'יפ ולבוא איתו. אמרתי שאינני מכיר אותי, ושאל הוא רוצה, נשוחח כאן, אחרת אגש למישרטה. הוא ענה לי שהוא שוטר והראה לי את התעודה שלו. "ראיתי ששמו אהוד קורקין, כשמה של הבחורה מכפרי-סבא.

"עליתי על הג'יפ, ונסענו למקום שקט בשכונה. לפתע עצר את הרכב, ואמר לי: אדון יורגו, מה שאומר לך עכשיו, תחזיר שוב עליו, תלך איתו לישון ותתעורר איתו! הוא הסביר לי שהבחורה שאיתה יצאתי חשובה לו ולעוד כמה אנשים, ושאביה רצה להרוג אותי, אבל הוא עצמו החליט לגמור את העניין בצורה יפה. אם אבטיח לו שלא אתראה איתה, אמר, יעזור לי במיקרה שאסתבך בעתיד עם ה-

מתלונן ארינוס עם בנות-מישפחה, אסור

מישרטה, אבל אם לא אעשה כן, הוא יבוא אלי ולא כדי לשוחח איתי. "הסתובבתי כמו עכבר נרדף, בייחוד אחרי שנודע לי מפי שכנים שהבחורה שאיתה יצאתי מחפשת אותי. פחדתי לחזור הביתה וישנתי אצל הורי. למחרת פגשתי אותה ליד דלת דירתי וסיפרתי לה מה קרה ושאני מוכן לוותר על השקט הנפשי שלי, ולכן לא נוכל להתראות. היא קראה לי, שפן, ואמרה שהיא יודעת על השוטר.

"לפני שבועיים, ביום חמישי, יורגו מר הופע והשכנה סיפרה לי ששוב חיפש אותי אותו השוטר. נתקפתי פחד ונסעתי לבתים לישון אצל ידידים. אני לא יודע עכשיו מה לעשות. אמא שלי כבר לא מאמינה לי שלא ביצעתי שום פשע, והיא נתקפה פאניקה."

עד כאן סיפורו של יורגו ארינוס. כן או לא? "לא היה ולא נברא." טוען אהוד קורקין, המשרת כשוטר במחלקת בילוש כללי של היחידה המרכזית בתל-אביב. לדבריו אכן נפגש עם יורגו ארינוס, אך היתה זו פגישה פרטית שלא במישרת עבודתו במישרטה. בפגישה, שבה נכחה גם חברתו, ביקש מיורגו שלא יסוף להתראות עם קרובת-מישפחתו, אך לא איים ולא הרים עליו יד. בתגובה אמר יורגו כי השוטר אומנם לא שבו להטרידו אחרי פגישתם הראשונה, אך ידוע לו כי הוא חיפש אותו פעם נוספת במקום מגוריו. לדבריו, הוא מת-כונן לפנות לקצין תלונות הציבור ולגורל מים נוספים במישרטה כדי שבידקו את הנושא, כדי למנוע משוטרים שינצלו את עבודתם במישרטה שלא כחוק ולענייניהם הפרטיים.

מישטרה

שיפוט עצמי

שני השוטרים נחשדים

בהתעללות אכזרית בעציר

מי ישפוט אותם?

"אני מקבל מכות בבית-הסוהר", התלונן עבד-אל-ליטיף סלימן שילבאייה בפני הרשופט בבית-מישפט השלום בכפרי-סבא. "נתנו לי גז בעיניים. קצין בשם אורי ר שוטר בשם אדרים היכו אותי, ואני אפילו מתבייש להגיד מה עשו לי."

השופט רשמה את דיבריו העציר, ואחר-כך נעתרה לבקשת החובע המישרתי ור האריכה את מעצרו בשיבעה ימים נוספים. הוא נחשד באחזקת נשק ללא רישיון, ב-כפרו, קלאנסווה שבמשולש.

שילבאייה, פועל-ביניין בן 25, נשוי ואב לשיבעה ילדים, שהכחיש בתוקף את החשד שהועלה נגדו, סווג במישרטה כ"חשוד בפלילים" ונלקח לחקירה במחלקת-המי-עושים במישרת כפרי-סבא. הפרשה, שארעה לפני שיבעה חודשים, יכולה היתה להסתיים כמו פרשות דומות רבות: דיבריו תלונתו של העציר היו אובדים בתיק גדוש-ניירת והוא היה משר תחרר, או נכלא, בהתאם לפסק-דין של השופט. אלא שעבד-אל-ליטיף שילבאייה החליט שלא לוותר. כשהשתחרר בערבות, בשבוע האחרון של השנה שעברה, מסר על חוויותיו בכלא לעורכת-הדין הירושל-מית לאה צמל. היא העלתה את הדברים על הכתב ושלחה אותם לד"ר יוסף בורג, שר הפנים והמישרטה.

תקויו באוויר. סיפר שילבאייה לפרק-ליטתו: "יומיים אחרי שנעצרתי, נלקחתי פעם נוספת לחקירה אצל אורי. החקירה התנהלה בחדר, מול החדר של אורי ונכחו בה, נוסף לאורי ואדרים, כמה שוטרים נוספים. הושיבו אותי על כיסא, קשרו אותי בחבל לכיסא והיכו אותי. לאחר-מכן שית ררו אותי מהקשרים לכיסא, ובאותם החבר-לים הכרוכים סביב חזי תלו אותי על הדלת בחדר. היכו אותי במקל על אחוריי. "לאחר-מכן הזינו את הכיסא שהיה מ תחת לרגלי ונשארתי תלוי באוויר על הדלת. התיזו גז מדמיע בעיני, אולם עוד לפני-כן יכולתי לראות בבירור את אורי ואדרים ואותם שוטרים שאינני מכיר. לי אחר-מכן התירו את מיכנסי, הורידו אותם ודחפו בקבוק לפיה-הטבעת שלי עד שי התעלפתי..."

אל עדותו של שילבאייה צירפה עורכת-הדין עדות של עציר אחר, שפגש בו ב-כלא אחרי שהוחזר מן החקירה. "הכניסוהו פנימה לתא-המעצר", סיפר העציר, "רג-ליו פתוחות, עיניו אדומות, בוכה, לא יכול לצעוד. לא יכול לשכב על המיטה, כשהיה שוכב על צידו היתה צועק. לבסוף שכב על בטנו, אמר לי כי טיפטפו נר על פניו, וראיתי סימני חלב על פניו ועל בעליו. אמר לי כי דקרן את ראשו בסיכות וקשרוהו לכיסא ותלו אותו. ראיתי באחוריו סימני מכות... סחבתי אותו לבית-שימוש. בלילה היה צועק."

התנצלות רישמית. יותר מחצי-שנה חיכו שילבאייה ופרקליטתו לתשובת שר-המישרטה, אך לשווא. לפני שבוע, כשהיו כבר על סף ייאוש, הגיע למישרד הפרק-ליטה מיכתבה של עורכת-הדין אלה כהאן, עוזרת לממונה על תלונות הציבור במטה הארצי של המישרטה.

כתבה כהאן: "אנו מתנצלים בפני מרשך על התנהגות אנשי המישרטה כלפיו. מצאנו שסמ"ר מנדום אדרים השתמש לכאורה בכות התעמר במרשך, ועל כך יועמד לדין... מפקח אורי לוי, שלפי הטענה נכח באותה עת במקום, יועמד אף הוא לדין על כך שלא עשה כדי למנוע מסמ"ר אדרים לעשות את מעשיו."

אלא שעבד-אל-ליטיף שילבאייה לא שבע נחת מן ההודאה הרישמית בצידקת טע-נותיו. הסיבה: אנשי המישרטה החשודים בהתעללות לא יובאו לדין רגיל, בפני שופט-שלום או שופט מחוזי, בהתאם לי-חוקי המדינה, אלא יישפטו בבית-דין לי-מישמעת, שהוא בית-דין פנימי של הר-מישרטה. שכן בישראל של 1978 שוררים עדיין נהגים של ימי-הביניים, לפיהם נש-פטים אנשים מסויימים בבתי-דין מיוחדים ולפי חוקים מיוחדים, בהתאם למעמדם, או דתם, או מישלת-ידיהם.

טקס בחירת

מלכת המים 1978

בשיתוף חברת

"בנייני אברהם גינדי"

ייערך ביום ראשון 13.8.78

ב"היכל התרבות"

בתל-אביב, בשעה 8.00 בערב בדיוק

יפהפיות * הגרלות * תצוגות אופנה

קנקבי' וסודלי' גלי-בלי Gali-bli

בגדיים וחוף

מיטב דומי אופנת MB

אופנת בגדי גברים

בתוכנית האמנותית:

- * להקת הכל עובר חביבי
- * לראשונה בארץ קטעים מתוכניתה החדשה
- * מני פאר ינחה, יבדר וישעשע
- * טוביה צפיר בקטעי חיקוי
- * ג'ימי לויז בשירי מיוסיקולים
- * להקת הכושים מדימונה
- * שלישיית ימים טובים
- יוצאי להקת חיל הים

הגרקות כקהל:

תכשירי איפור MARY QUANT

תכשירי שיער

בגדי ים וחוף GOTTEX

הדרכת המועמדות בהליכה ובטיחון במה: לאה פלטשר

● טיפול בשיער: אמן התיסרוקות ג'ימי ● הכנת הכתרים: רחל גרא ●

מכירת כרטיסים מוקדמת:

הפצה ראשית "הדרן", טל. 248844, ובמשרדי "רוקוקו", "לאן", "קסטל" וביתר המשרדים בעיר. בערב המופע בקופת "היכל התרבות".

מה תביא אתך הביתה מהטיול?

שי
חינם

מושלמת על נייר מעולה ואתה תקבל אותו ללא כל תשלום (מחירו בחנות 125 ל"י), כשתקנה אגפא פוקט אוטוסטר (מצלמת כיס לסרטים זעירים) או אגפאמטיק 50 אינסטנט (מצלמה לקסטות בגודל רגיל) במחירי מבצע מיוחדים, באריותישי נאה ובתוספת סרט צילום חינם. נצל את ההזדמנות מייד, כי לא נוכל לספק את הספר כשתאזל המהדורה המוגבלת - וחבל אם תצא לטיול ולחופשה בלעדיו.

מתנות... חוויות..... ושלל תמונות צבעוניות שצילמת (וצולמת) במצלמת "אגפא" שלך. עכשיו, לפני צאתך לטיול או לחופשה - רכוש לך מצלמה "אגפא" ותקבל (בחודש יולי בלבד) שי חינם שימושי: את הספר "צילום בטיול בארץ ובחזר" מאת יהודה פרדיס. כך תהיה לך מצלמה וגם תדע מה לעשות בה: המומחה מס' 1 בארץ ידריך אותך מה כדאי לצלם ואיך לעשות זאת כדי לקבל תמונות הרבה יותר יפות. בספר מאות תמונות צבעוניות בהדפסה

פרטים: א. גלבוע

אימהות

ענק התענוגות

הפאנט הבא הוא מאוד לא-חינוכי אבל, לעומת זאת, מעשי ונהדר. כל מה שצריך בכדי להוריד מעל ראשך את הזבובים החופשיים - אללי כבר חודש - הם מחבת טפולן בגודל בינוני, כוס סוכר, נייר כסף (יריעה בגודל של בערך 30 על 25 ס"מ לכל "ענק" כזה) ומקל ארטיק מעץ, לא מפלסטיק.

שופכים את כוס-הסוכר למחבת טפולן בינונית. לא מוסיפים שום מים, מיץ לימון או משהו. כלום. נותנים לסוכר להתיר עצמו בשקט, בלהבה בינונית. עובדים עם כף עץ שטוחה, מערבבים מדי פעם. אם מרגישים שהסוכר "מריח" חם מדי, מסירים אותו מהאש לדקה, מערבבים, ואז מחזירים שוב לאש קטנה, כדי שלא יישרף וייהפך מר. לעיתים נוצרים גושי-סוכר לא-נמסים תוך כדי תהליך העירבוב. מערבבים עוד קצת מחוץ ללהבה, וגם גבשושיות אלו נמסות לבסוף. מערבבים מעל האש ומחוצה לה, לפי הרגש, ובלבד שהסוכר לא יישרף מדי. הידע בוא עם הנסיון.

הסוכר יריח שרוף, אבל אם לא ייהפך לחום-חום כזה, זה בסדר. לקטנים מותר להסתכל רק מטוח-ביטחון של שני מטר. העסק הזה שורף כמו ברזל מלובן.

כעת פורשים על השיש הרטוב את נייר הכסף (לא לקמץ עליו, אחרת העסק נידבק). בעדינות שופכים בצורה "ארוכה" ומופשטת את חצי הסירופ, כך שימלא ככל האפשר שטח, מבלי לגזול, ומבלי להיות דק מדי. עובדים עם מחבת מוחזקת ביד שמאל, קרוב לפני הנייר, בצורה אלכסונית, עם שפיכות "שטוחות" כאלה.

כעת, ביד ימין מניחים את מקל העץ, בחישוב מראש שרק שליש המקל יבצבץ מן הענק הזה. עובדים מהר, ושופכים את שארית הסירופ על המקל לעיבוי המקום שבו הוא נמצא. מערימים קצת סירופ, שנלקח מהסביבה, לחיזוקו.

זהו. אחרי רבע שעה ניתן לקלף בעדינות את נייר הכסף, ולתת את אוזן הפיל הזו לטרדן הקטן - אשר מיד ישעש החוצה.

איך להרוויח חצי שעה שקט

לשכונה, הרוס את החברה. האגו שלו יתפח בשני קילו, והטיראון המאושר ימשול ביד רמה חצי שעה בלתי-נשכחת. שבה הוא בלבד יקבע מי זכאי ל"לק", ומי ינולו לו העיניים בתשוקה מטורפת - ולא יקבל.

אגב, יש לערוך חווה מראש - אחרי העסק הזה לא רק לצחצח שיניים, אלא גם לשטוף אותם עם צינור מכבי-אש.

בריאות

ETCHING

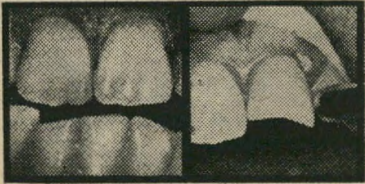
שיחזור פינות-שן

שבורות בלא כתרים

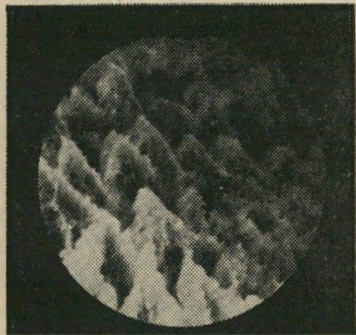
האם העיבריה, המצליחה להנחית את צאצאיה לחופי הבגרות, מבלי שיאבדו בדרך איזו פינה אחת או שתיים של שיניים קידמיות, כימעט ואיננה בנמצא.

השדים הקטנים מפתחים להם מגיל רך מינהגים משוגים, כמו הנחתת האבטיח על פינות רהיטים, התעופפות מעץ לעץ עם נחיתה שטוחה באמצע על המידרחה - וכמובן, פיצוץ שיניים בילתי-נמנע - תוך כדי כל הפעילויות הנ"ל. הקטנציק יכול, ברוב המיקרים, להגיע עד ויקנה ושיבה עם שן כן שן לא - אבל האמא שלו, לא. אילכך, הולכים אל רופא השיניים, המרכיב לינוקא כתר אדיר, וי-הורס לו בכך את השן סופית.

חלבתי ככל יכולתי את ד"ר זאב בן אור.

לפני אחרי

פני השן במיקרוסקופ אלקטרוני

מורה באוניברסיטה, והרי המימצאים: למי שעוד לא יודע, אין צורך בכתר בכדי לתקן שן. טכניקה חדשה ביותר, המופעלת בעזרת חומרים מורכבים, המופיעים תחת שמות מיסחריים כמו קונסייז או לסטודנט, פתרה את העניין. המדובר בחומרים אק-ריליים, ממולאים במיליוני חלקיקים קר-מיים (מלשון קרמיקה) הנותנים את הנוח הרצוי המדויק, ואת הקשיות, חומרים אלה, מוקשים עליידי מאיצים, דוגמת עיקרון דבק האפוקסי.

צורת הדבקת כל העסק לשן השבורה פשוטה בתכלית: צורבים ומחספים רק את קטע האמייל של השבר, בעזרת חומצה מסויימת. האמייל מצידו הופך נקובי ל-אללה (ראה תצלום-תקריב במיקרוסקופ אלקטרוני) החומר הפלסטי נמרח, מטיחה, ונכנס לנקובות המיקרוסקופיות. שם הוא נקבע באופן הרמטי, במיליוני משושים הנתפסים פיסית בוגוגית השן. רופא השיניים מגלף יפה את העודפים, נותן דרוך ליצרים פיסוליים, ולוקח כארבע מאות ל"י בלבד, אם הוא הגון.

שלא כמו בניתוח פלסטי באף, אין צורך לחכות כמה שנים כדי להתאים את גודל השן, כיוון ששיני הבשר צומחות לגודלן הטיבעי מההחלה. אגב, העסק הזה לא נדבק לדנטין, אלא רק לאמאיל השן.

זהו. הבובציק חוזר הביתה כמו חדש. שמים אותו תחת הלמפה, עם פה פנור במשך שעה - להקביל את זרם הפמיליה הבלתי-נגמרת, הבאה דחוף מכל קצות העיר, להזין ענייהם בפלא.

פינת המדליות

איך מונקים חלונות בספייד פראי

נוצצים, ללא "פסימים", עולמי. פשוט עולמי.

וכך מנקים חלונות בספייד אימים: ממל-אים מברז האמבטיה (מתמלא הרבה יותר מהר) סיר בינוני עם מים בלבד. ניגשים לחלון ומתחילים לשפשף מצידו הפנימי, בעזרת המטלית המורטבת, והסחוסה. מתחילים בצד הפנימי, כיוון שבדרך כלל הוא הפחות מזהם, והמים נשארים צלולים עדיין. לוקחים את מגב-הגומי, ומנגבים "פס" לרוחב החלון מקצה עד קצה. הלחיצה צריכה להיות רפה, לא חזקה מדי, וי-אחידה.

כעת מתחיל כל הקונץ. בי-עזרת המגבת המוחזקת ביד שמאל, מייב-שים את שפת-הגומי של המגב בלחיצה אחת בריאה לכל אורך המגב, עם האצבע והאגודל. זה פשוט-פשוט. יד ימין עובדת עם המגב, ויד שמאל מקפידה לנגב אחרי כל "פס".

את הפס השני מקפידים להתחיל בערך בתוך השלישי האחרון של הפס הקודם, להבטחת עבודה נוצצת, ומניעת "פסי-מים". תוך כמה פסים רוכשים מיומנות על הכפאק, והעבודה מתקדמת בקצב הי-סילון, ללא שום שיפשופים.

לעיתים פרש חרקים יבש "נמרח". בי-מיקרה זה משפשפים במטלית הסחוסה את המקום, ומנגבים מחדש את הקטע במגב. חשוב לנגב את המגב היטב אחרי כל "פס".

זה הסוד. במידה ועובדים עם הרבה מים, קורה לעיתים שהם ניקווים במיסגרת החלון. כל החלון נקי, אבל שלי המיסגרת מטפטפים, ובכך, לא לגעת. כאשר הכל מתייבש, לוקחים פיסת נייר-עיתון, ומנגבים-מטפגים בקו אחד את שולי ריבוע המיסגרת.

זהירות! אם לא מחכים לייבוש מוח-לט, ומתחילים בכל זאת לנגב, נוצרות מריחות נוראיות.

ויטרינות ענקיות מנקים באותה שיטה אלא שעובדים מימין לשמאל עד המחצית, משמאל לימין עד המחצית, ואחר, את אזור המיפגש האמצעי המלוכלך "מוחקים" בפס אחד, מלמעלה למטה. זהו רבותי. בילוי נעים.

שר הפליט, ברגע נדיב נמהר אחד, שבאחת השבתות הוא ינקה את החלונות. "זה שום דבר, זה צי-ציק-ציק", הוסיף בקול קטן קטן לעידוד עצמי, כאשר ניצני-השואה פרצו לתודעתו.

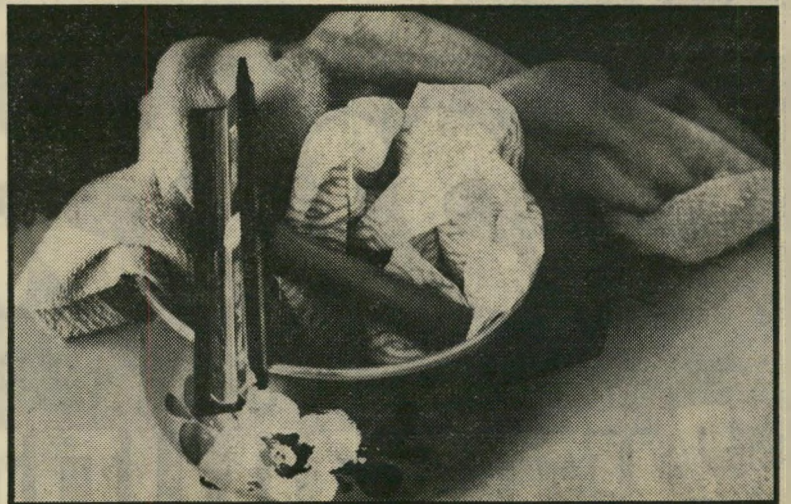
יום אחד, כמו נפש משוחררת אמיתית - המתיימרת בעיני עצמה לארח רק חבר - רים שהיא רוצה בהם - נאלצתי לארח על-כרחי את הקלאפסה הכי גדולה במיזרח התיכון, שנאתי את עצמי על הפאניקה. אך עוד יותר שנאתי לספק לה חומר בומבה כזה.

אלוהים טוב בכל זאת אהב אותי. אותו אלהים, שלא ברא עדיין את העוורת בשבילי, הוא-הוא זה שהזכיר לי בזמן שיטת-עבודה עולמית, שיטה אשר במהלכה המהיר - כאשר אהבה נפשי - לא נאלצתי לשפשף עם ניירות, תרסיסים ו-אמתי. חומרי-העבודה היו מטלית נייר-פלסט דקיקה, שטה בתוך סיר-מים, מגבת סופגת, ומגב גומי אחד. החלונות התקבלו

הריני לבשר כי שוב אפשר לראות את העולם דרך חלונותינו - מבלי שערפל רך ורומנטי, בן שמונה מאות שכבות טינות, יכסה את הנוף. ניתן לראות הכל בפוקוס, ברור, צלול, נקי. עוצמת החוויה מהממת. מרחבים לא-נודעו נולדו לנו פיתאום. את יוסקלה בכלל, אין להתיק מהזוכיות. הוא עובר שם חוויות קיומיות אדירות. "תארי לך", הוא אומר לי, כשאני מתפעלת איתו ביחד, "זה כמו לישבת מול בטון, ופיתאום הוא שקוף!!!"

הבטון שלי יכול, מצידו, לא להיות שקוף עוד מאתיים שנה-איר-עד-בוא-הגש-מים, כמקובל, כיוון שאם היתה מלאכה מנוזת בעיני - היתה זו מלאכת ניקוי החלונות. מין דבר המתכלך בקצב כה פורע, וניקויו גוזל אנרגיה כה רבה - פשוט לא מוסיף בעיני התרומה הצנועה שלי למוסריות העולם תמיד היתה לא ל-שתף פעולה.

בעלי המתוק השמיט את הקרקע תחת כל אפשרות פציית-פה בנידון מצידו, כ-א

נולדים מרחבים לא נודעו

העולם הזה

האנשים המנומנים

האם יועמד החשוד לדין?